

Tiểu thuyết

LÂU ĐÀI CÁT

Tình yêu đích thực có một đặc tính:
mong muốn dễ vỡ...

magdalena witkiewicz

Nguyễn Thị Thanh Thư dịch

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

epub@vctvegroup
16-11-2017

Mở Đầu

Bạn biết không? Câu chuyện tuyệt nhiên không phải vậy, như những gì bạn đã viết. Mà hoàn toàn khác. Ông xã tôi là một người khá hay. Cho tới khi chúng tôi chưa bị lạc trong tất cả những chuyện này. Tôi đã hoàn hồn. Như thế nào đấy... Nhưng đó là thời gian mà tôi buộc phải nghỉ ngơi. Tôi phải suy ngẫm lại tất cả và quyết định phải làm gì với cuộc đời mình. Nhưng mọi chuyện sẽ lần lượt...

Chương 1

*Anh có thể ở lại bao lâu mà anh muốn
em sẽ nghĩ cho chúng ta một chương
trình thật hay
chúng ta sẽ cùng nhau già đi
cặp đôi hợp nhau thật không nhiều anh
nhỉ*

Karolina Kozak “Chúng ta cùng nhau già đi”

Chúng tôi quen nhau từ khi còn học phổ thông.

Trong giờ học nhạc, anh ấy ngồi sau lưng tôi, và lấy thước kẻ gõ nhịp lên lưng tôi. Tôi không biết bây giờ ở trường phổ thông có còn môn âm nhạc nữa không. Vì chuyện ấy đã lâu lắm rồi... Hồi ấy vẫn có môn âm nhạc. Marek gõ theo nhịp của một giai điệu dân gian nào đấy. Nếu biết về tiết mục của trường, thì đây là một người nào đó đuổi một hoặc đương quay tơ. Cho tới khi anh ấy gõ lên cả bản nhạc.

Tôi vẫn nhớ buổi hò hẹn đầu tiên của chúng tôi. Hai đứa trốn học ra công viên Olivơ. Trường trung học số 5 ở Olivơ. Cả trường trốn học ra công viên. Hình như đây là tiết toán thứ ba. Không đứa nào chịu nổi giờ này. Chúng tôi vẫn hay trốn học như thế, nhưng vì cả bọn học vẫn tốt nên mọi người nhắm mắt làm ngơ.

Hai đứa chúng tôi hôn nhau ở phía sau Bách Thảo. Khi ấy mùa xuân đang ngát hương và tôi nhớ là bác làm vườn đã bực mình khủng khiếp vì chúng tôi ngồi trên cái ghế ở chỗ ấy và âu yếm nhau. Bác ta quát hai đứa. Chúng tôi liền chuyển sang một chiếc ghế khác và vẫn làm đúng như vậy. Ở một lứa tuổi nhất định, con người ta chỉ cần từng ấy để cảm thấy hạnh

phúc. Những nụ hôn và cảm xúc cực kỳ khác lạ của những rung động đầu đời đã khiến cho cuộc đời trở nên đẹp biết bao.

Thì chúng tôi còn biết làm gì nữa. Hai đứa mới chỉ mười bảy tuổi, và đó là điều quan trọng nhất. Mỗi tình đầu. Trong trắng, không hề hư hỏng. Không có những kinh nghiệm xấu, sự phản bội và nỗi buồn. Về nguyên tắc thì là cả hai đứa cùng nhau học tình yêu này. Bởi ai sẽ dạy chúng tôi? Chúng tôi buộc phải tự học điều đó.

Chúng tôi học hôn nhau, học âu yếm nhau, học làm bạn của nhau. Quả thật là ngoài hai đứa, chúng tôi không cần một ai khác. Chúng tôi cùng nhau làm tất cả.

Chỉ có ngành học là chúng tôi chọn khác nhau. Marek học luật, còn tôi học tiếng Anh. Anh ấy xuất thân từ một gia đình luật, vậy nên có thể biết trước rằng anh ấy sẽ trở thành luật sư, công chứng viên hoặc là tư vấn pháp luật. Chính xác làm gì – hồi sau sẽ rõ.

— Tiếng Anh? – Mẹ tôi không hài lòng. Bản thân bà là giáo viên sử trong một trường tiểu học ở Gdańsk và bà muốn bảo vệ tôi trước trước tất cả những gì liên quan đến việc dạy học.

— Mẹ ơi, con sẽ dịch. – Tôi hình dung ra mình ngồi bên một chiếc bàn làm việc lớn và dịch văn học Anh mà tôi vốn yêu thích. Tốt nhất là dịch mới. Chị em Bronte từ đầu. Jane Austen. Một lần nữa.

Hồi ấy tôi chưa biết rằng để trở thành một dịch giả văn học không phải chuyện dễ. Phần lớn chỉ là những vấn đề của tòa án, bằng tốt nghiệp hay những bản hướng dẫn sử dụng chán ngắt cho các thiết bị mà thậm chí tôi không biết về sự tồn tại của chúng.

Bố thì bao giờ cũng làm những gì mà mẹ muốn. Ông là một nhà hóa học trong một nhà máy ở Ba Thành Phố^[1], ông nghĩ ra những chất gì đó mà sau đó nhà máy bán sang Tây Âu với khoản tiền lớn. Tiếc là ông chỉ nhận được rất ít từ những khoản tiền ấy... Ông làm việc cơ bản là vì những ý tưởng. Ông ngồi ở nơi làm việc cho đến tối muộn, và sau đó về nhà lại vùi đầu vào sách vở cho đến khuya.

Bố mẹ yêu tôi lắm. Điều này thì tôi biết. Nhưng trên hết là họ có nhau. Đó là một trong những cặp vợ chồng mà sáng ra cùng nắm tay nhau đi mua bánh mì. Một cặp mà họ không thể tưởng tượng nổi lại có một đêm xa nhau. Bố mẹ tôi hình như chỉ xa nhau hai lần trong đời. Một lần là khi mẹ tôi nằm bệnh viện để cắt ruột thừa, và lần thứ hai là khi tôi ra đời.

Phải ghen tị với họ vì một tình yêu như vậy.

Bởi tôi đã có một tình yêu. Đầy rắc rối...

Gắn kết tôi với Marek là một tình yêu như vậy, tôi có thể cắt đi cả cánh tay mình vì anh ấy. Có lẽ hết như tình yêu của bố mẹ tôi?

Tôi nhớ lại những giây phút ấy và cười. Tất cả có vẻ như không có vấn đề gì. Rất yên bình – có thể nói như vậy. Ngay cả lần đầu tiên của chúng tôi, vẫn được các bạn gái mô tả như một cái gì đó kinh khủng, đau đớn và chẳng có gì để phải ghen tị, thì tôi vẫn nhớ như một trải nghiệm thật đẹp.

Đám cưới là một trật tự tự nhiên của vấn đề. Đơn giản vậy thôi. Chúng tôi đã cặp với nhau được sáu năm, tôi đã tốt nghiệp đại học, Marek được nhận làm luật sư tập sự đúng như anh ấy mơ ước, tôi làm ở văn phòng với vai trò trợ lý cho chủ tịch hội đồng quản trị. Chẳng có gì đặc biệt, nhưng ban đầu như thế là lý tưởng.

• • •

— Em đồng ý lấy anh làm chồng và em xin thề sẽ yêu anh, chung thủy và trung thực với anh, và sẽ không rời bỏ anh cho đến trọn đời.

Trong đám cưới tôi, tất cả các dì đều khóc. Tất nhiên là không phải vì buồn, mà vì xúc động. Tôi đã rất can đảm. Tôi cảm thấy thật hạnh phúc. Hạnh phúc đến nỗi tôi phải tự hỏi, tại sao lại chính là mình có được niềm hạnh phúc ấy.

— Anh chỉ muốn là mọi chuyện đã kết thúc – anh nói.

— Cái gì kết thúc? Đám cưới? – tôi hỏi. – Chắc là anh hối tiếc. Còn em chỉ muốn khiêu vũ với anh suốt đêm thôi.

— Em sẽ khiêu vũ suốt cuộc đời. Phải không?

— Vâng, sẽ khiêu vũ suốt đời.

Chúng tôi khiêu vũ suốt đám cưới và sau đó ở trong phòng cũng thế. Trong một phòng khách sạn khá lớn, đúng hơn là trong căn hộ của một lâu đài nhỏ gần Gdańsk, nơi chúng tôi làm đám cưới.

Ở đó tuyệt đẹp.

Chúng tôi khiêu vũ, trong phòng chỉ có ánh sáng nền mờ ảo. Luồng ánh sáng nhỏ ấm cúng. Trên tường là hai cái bóng xoay tròn cùng chúng tôi. Lúc ấy anh sát lại gần tôi, nhìn vào mắt tôi, và hôn thật nhẹ.

— Nụ hôn thực sự đầu tiên sau đám cưới – tôi khẳng định.

— Em vẫn thơm nguyên như thế - Marek cười. – Anh phải thưởng thức mùi thơm trên khắp người em...

Anh hôn vào cái hõm chỗ giữa vai và cổ, dọc theo cách tay, khuỷu tay, cho tới tận lòng bàn tay tôi.

Tôi run rẩy. Không phải vì lạnh, mà là vì sự mê hoặc của đêm đầu tiên thực sự của chúng tôi.

— Ngày xưa có lẽ các cụ không làm tình. – Bằng những động tác nóng nảy, anh gỡ những giải băng của chiếc áo ngực. Nhưng không thể tự mình làm được. – Hoặc là có những mối tình tay ba, cô người hầu giúp cởi đồ...

— Anh mơ ước có tam giác à? – tôi hỏi.

— Không bao giờ! – anh trả lời. – Một mình em là đủ thay thế cho cả hậu cung rồi.

Trên người tôi đã chỉ còn lại đôi tất màu trắng, chiếc nịt tất màu xanh da trời, bởi ai cũng biết *something old, something new, something borrow, something blue...*

— Anh muốn em cứ mặc như thế này – anh thì thầm.

Và đến lúc đó chúng tôi mới thực sự khiêu vũ. Đó là vũ điệu đầu tiên của chúng tôi, không phải là bất cứ một điệu valse Anh Quốc đã được học nào đấy để giành cho nhu cầu của các vị khách mời tới đám cưới...

Trong vũ điệu, tôi cởi áo sơ mi cho anh, trong vũ điệu tôi khóa thân nép vào người anh, gần tới mức không thể gần hơn được nữa. Tôi bốc cháy, bởi làm sao mà không bốc cháy cho được, khi tôi cảm nhận anh bằng toàn

bộ cơ thể mình. Anh hôn khắp người tôi, đó không còn là sự thể hiện mà chúng tôi có thể dùng để thết đãi khách mời, đó là bữa tiệc nồng nàn riêng tư của chúng tôi.

Cuộc sống của chúng tôi là như vậy. Đầy ắp những mê say, chứa chan tình cảm và tình bạn.

Bởi có lẽ không có tình bạn sẽ không thành được cái gì. Liệu có thể đòi hỏi nhiều hơn thế?

• • •

Đôi khi tôi phân vân, liệu tôi có cần phải có một cô bạn gái thân khi đã có ANH ẤY. Rất may là tôi không cần thiết cho các cô bạn gái.

Thỉnh thoảng tôi với mấy đứa bạn gái cũng hẹn hò nhau đi uống rượu vang. Kiểu một buổi tối đặc chất đàn bà. Rượu vang, buôn dưa lê, sơn móng tay, đắp mặt nạ.

• • •

— Veronika, mà sao không thấy chán khi cứ chỉ kè kè với một gã đàn ông à? – Domika vừa giũa móng chân vừa hỏi. – Vì mà sẽ không biết với người đàn ông khác thì như thế nào?

— Ừ, tao cũng không biết nữa. – Tôi nhún vai. – Nhưng tao thấy thế này là tốt lắm rồi.

— Nhưng nếu như tốt rồi thì mà cũng không muốn sẽ còn tốt hơn nữa sao?

— Ý mà là thế nào, Dominika? – Tôi bắt đầu cảm thấy hơi khó chịu với cuộc nói chuyện ấy. Mà ghen vì tao có chồng à?

— Nếu như anh ấy hoàn hảo đến mức mà thậm chí không muốn so sánh với người khác thì đúng là tao ghen thật. – Nó cười to.

Dominika là một cô gái lý tưởng. Đẹp, nhỏ nhắn, tri thức. Theo kiểu ở bên cạnh nó, người ta cảm thấy mình kém cỏi hơn và muốn trốn vào bên trong chiếc áo len rộng thùng thình. Nó khoe cặp chân dài của mình bất chấp mùa trong năm, chỉ có màu và độ dày của tất là tùy thuộc vào thời tiết.

Nó cặp với các gã trai không lâu. Cả về thời gian của mỗi quan hệ cũng như tính cách của anh ta.

Lần này cũng đúng lúc nó vừa chấm dứt một mối tình tiếp theo.

— Tôi không ở nhà. – Nó ngừng việc chăm sóc móng chân trong chốc lát để nghe điện thoại. - Thực sự là anh không cần phải quan tâm đến việc tôi đang ở đâu – Nó rít một hơi dài điều thuốc mỏng. Nó là đứa duy nhất trong nhóm chúng tôi hút thuốc lá. – Đã hết rồi. Anh tiếc à? Chấm hết! Không, không một cơ hội nào dù là nhỏ nhất.

— Mà bạn không thấy tiếc anh ta à? – Eva hỏi khi nó nói chuyện xong.

— Ai cơ? – Dominika hỏi, lúc này nó đã quẳng đôi bàn chân của mình cho một mối mới. – Mà bạn xem này, kiểu này hay không. – Nó chỉ cho tôi xem một chiếc váy nữa, mới và cực ngắn.

— Robert.

— Robert? – Dominika ngạc nhiên. – Dễ đến thì cũng dễ đi.

— Mà bạn chỉ thích những gì khó đạt được thôi à? – tôi hỏi.

— Cũng có phần đúng. – Nó cười vang. – Tao thích thử thách.

Đôi khi tôi cứ phân vân, không biết mình có thích Dominika không. Bao giờ nó cũng ở đâu đó cạnh chúng tôi, cho dù chúng tôi vẫn luôn là một bộ ba. Dominika, tôi và Eva. Nó hoàn toàn khác hai đứa chúng tôi. Eva bảo rằng nó muốn cùng với hai đứa chúng tôi để thể hiện theo nguyên tắc tương phản. Hai đứa chúng tôi, những con chuột xám, còn nó tỏa sáng bên cạnh chúng tôi và khoe cặp chân dài ở bất cứ nơi nào có thể. Tôi thì nghĩ là nó hoàn toàn không cần đến sự tương phản.

Marek không thích nó. Anh khẳng định rằng nó là một con ma cà rồng và hút hết năng lượng của anh ấy. Ở đây có thể đúng một phần nào chăng? Tôi ngờ rằng sự tự tin của nó chỉ là giả vờ. Nó là con một, bố mẹ không có nhiều thời gian cho nó, họ có hai cửa hàng quần áo, không lúc nào ở nhà. Thay vì thế nó có chúng tôi. Hồi ấy chúng tôi ghen tị với nó lắm.

— Tao dính bầu rồi. – Eva ngắt ngang câu chuyện chẳng đâu vào đâu của chúng tôi về mối quan hệ gần đây của Dominika, mối quan hệ đã trở thành quá khứ.

— Sao? – Dominika ngạc nhiên. Nó không thích khi thấy người khác trở thành trung tâm của sự chú ý. – Chuyện xảy ra thế nào?

— Ai thì không nói, chứ mà thì nhất định phải biết chuyện diễn ra như thế nào... - Eva nhún vai. – Đơn giản là nó như thế.

— Ôi mẹ ơi! Chúng ta mừng chứ? – tôi hỏi. Tôi ngồi xuống cạnh nó và ôm lấy nó. – Còn Jacek thì thế nào về chuyện này?

— Tao cũng không biết... Có lẽ tụi tao phải...

— Mà thì không biết là sao? Mà thì không nói với anh ấy à?

— Chưa... Tao không muốn anh ấy đi với mình chỉ vì đứa con.

— Mà thì điên rồi. Anh ấy chẳng yêu mà thì thế là gì. Hãy chạy đến chỗ anh ấy và nói cho anh ấy biết đi!

Eva ngồi và nhìn nó đầy vẻ bất lực như thể nó thực sự sợ rằng Jacek, một người đàn ông đã ngót nghét ba mươi không thể có ý kiến về chuyện này. Dominika ngồi với vẻ mặt rầu rĩ, không được hài lòng lắm vì lại có kẻ cướp mất vị trí độc tôn của nó để trở thành sao. Còn tôi?

Tôi... Lần đầu tiên trong đời tôi cảm thấy đã đến lúc muốn có con. Rằng tôi đã sẵn sàng để đón nhận về phía mình trách nhiệm đối với con người thứ hai, bé bỏng này. Tôi ôm Eva và hai đứa cứ ngồi ôm nhau như thế. Một lúc sau thì Dominika cũng nhập bọn, chấp nhận việc đôi lúc cũng cần phải nhường lại bực số 1 cho một ai đó khác.

• • •

— Marek à, Eva có bầu đấy! – Tôi khơi mào lúc ngồi ăn trưa.

—Ồ! Jacek mừng lắm đây. – Anh cười. – Sợ dây của những cuộc vui thâu đêm với rượu... Nhưng đã đến lúc phải an cư lạc nghiệp. Cũng như mình thôi, em yêu. Ai rồi cũng sẽ đến lúc..

— Hay là chúng mình cũng quyết định đi? – tôi rụt rè hỏi.

— Khi nào cần, phải không? – Marek cười và ôm tôi. – Trẻ con cần phải có bạn bè...

Tôi và Marek có những suy nghĩ cực kỳ giống nhau và về cùng một vấn đề. Bao giờ cũng vậy. Trong vấn đề con cái chúng tôi cũng có chung

một suy nghĩ. Cuộc sống của chúng tôi lý tưởng đến mức nhàm chán. Đôi khi thậm chí tôi còn phân vân, không biết bao giờ thì phép màu sẽ xuất hiện...

Và nó đã xuất hiện.

Nhưng chuyện này sẽ kể sau.

Cho đến một hôm, chúng tôi quyết định bỏ viên tránh thai, ăn uống lành mạnh, cộng thêm vitamin và nhiều thứ khác nữa mà những ông bố bà mẹ tương lai có ý thức phải biết.

Thậm chí tôi còn làm các xét nghiệm. Kết quả hoàn toàn không tồi. Trong thời gian ấy Eva đã đính hôn và cứ lo chiếc váy cưới trắng sẽ không che nổi cái bụng đang ngày một to.

— Thì đằng nào mà mọi người chả biết – Dominika ngạc nhiên khi ba đưa chúng tôi gặp nhau vội vã không lâu trước đám cưới Eva. – Cần quái gì phải giấu bụng.

— Khẽ thôi, truyền thống mà. – Eva cười.

— Truyền thống? Truyền thống là màu trắng và mạng. Màu trắng và mạng che mặt là biểu tượng của sự trinh trắng và thơ ngây, còn mày định đến đám cưới với cái bụng bầu? Đừng có nói với tao về truyền thống...- Dominika bô bô.

Eva nuốt nước bọt và đi vội vào phòng tắm.

— Tại sao mày lại nói với nó thế? – tôi hỏi. – Mày không thể chịu được khi người khác hạnh phúc à?

Dominika nhún vai.

— Nó đáng bị chê trách. Tao thì chẳng quan tâm đến việc nó sẽ mặc gì trong đám cưới. Thậm chí nó có thể chẳng mặc gì. Với tao đám cưới chẳng phải là chuyện lớn. Hai người ký vào một mảnh giấy, thế là xong. Chưa bao giờ tao có cảm tình với những mẫu giấy. Veronika, mày thực sự tin vào giấy tờ à? Tao thì tin hơn vào những lời thề được ký bằng máu của chính mình. Toa tàu nào mà chả tháo ra được. – nó bật ngón tay tanh tách.

— Mày cay cú vì mày không có. – Không biết đã là lần thứ bao nhiêu tôi phân vân tự hỏi, tại sao tôi lại thích nó. Nhưng thực ra thì tôi có thích nó không nhỉ?

— Không có, không có. Nếu tao thích thì sẽ có.

— Mà không thích? – tôi ngờ vực hỏi.

— Tao cũng không biết nữa... Tao không muốn có con, vậy thì chồng để làm gì? Bao giờ thích, tao sẽ quyết một tay nào đó. Một gã trưởng thành và có trách nhiệm.

Tôi không thể chịu đựng nổi nó nữa.

— Chỉ có điều liệu những gã đàn ông trưởng thành và có trách nhiệm có thích mà hay không thôi.

— Thích chứ. Ông nào mà chẳng thích tao. Tao phải chờ đợi. Eva, mà có ra khỏi cái nhà tắm ấy không đấy? – Nó đứng và nghe ngóng. – Vera, tao đi đây. Tao có hẹn nên phải biến thôi.

Một lát sau thì Eva từ phòng tắm đi ra, vừa véo mũi vừa hỏi:

— Mà nghĩ là màu trắng không được thật à? – Nó véo mũi.

— Được chứ. Mạng cũng thế - tôi trả lời quả quyết. – Đề tài kết thúc ở đây nhé. Mà đã chọn cho mình một chiếc váy mà thích, đúng không?

— Đúng.

— Thế thì mà sẽ mặc chiếc váy đó hôm cưới – tôi tuyên bố một cách dứt khoát.

Đám cưới của Jacek và Eva được tổ chức vào tháng Ba. Chúng tôi cũng bắt đầu cố gắng có em bé từ tháng Ba. “Cố gắng”. Tôi cứ nghĩ đơn giản là chúng tôi vẫn sẽ yêu nhau như mọi khi, sau hai tuần tôi sẽ mua que thử và tôi có thai. Ồ, thế thôi. Chuyện nhỏ.

Bởi chẳng phải dính bầu là cực kỳ dễ đấy sao? Ông xã Eva vẫn đùa là chỉ cần nhìn thôi là nó đã có bầu rồi. Cả hai đứa chúng tôi đều mạnh khỏe, vóc dáng thể thao, nhồi đầy các loại vitamin thì chắc chắn sẽ có thể lên chức bố mẹ ngay lập tức.

Tiếc thay.

Eva đã kịp sinh con, thế mà chúng tôi vẫn tiếp tục “cố gắng”. Nếu như có thể gọi điều đó là cố gắng. Có lẽ tình dục đã không còn mang đến cho chúng tôi niềm vui. Đó chỉ là một thao tác bình thường để dẫn đến việc sinh sản.

Hay đúng hơn là KHÔNG dẫn tới điều đó.

Chương 2

Tờì gian đầu thật là thích. Tình dục không cần phải bảo vệ, không bị stress, không cần phải suy nghĩ sẽ là cái gì và khi nào... Thoải mái, đầy hưng phấn và đam mê.

Đơn giản là tiếng gọi của tự nhiên.

Chúng tôi yêu nhau ở bất cứ chỗ nào và vào bất cứ lúc nào. Nến, hoa, đồ lót ren, hóa trang làm cô hầu phòng và những bộ quân phục. Chúng tôi nghịch ngợm và kích thích nhau. Chúng tôi không thể sống thiếu nhau. Nhiều khi ngày nghỉ cuối tuần chúng tôi chỉ ở trên giường. Không, tình dục không phải là quan trọng nhất trên thế gian này, nhưng là rất quan trọng đối với một mối quan hệ bình thường, diễn ra một cách đúng đắn. Trong thứ tình yêu vô tư ấy, như thể chúng tôi lại quen biết nhau từ đầu. Song, tháng nào tôi cũng bị thất vọng...

— Lại không được, anh yêu à – tôi gọi điện cho Marek.

— Mình sẽ cố. Cho tới khi có kết quả - anh động viên. – Anh rất yêu cái việc cố gắng này với em – anh nói.

Nhìn anh có vẻ như chẳng lo lắng gì, nhưng tôi thì sau mấy tháng bắt đầu thấy bực bội.

Tôi còn nhớ lần ấy tôi ngồi ở cơ quan, sếp không có nhà vì đi công tác nước ngoài. Đó là tháng thứ tám không thành công của chúng tôi. Con gái của Eva đã được tám tuần. Tôi cảm thấy không thể như thế được. Tôi không phải ngồi ở cơ quan, không phải khóc ở hiệu thuốc khi lại mua băng vệ sinh. Mà tôi phải mang bầu. Phải kiêu hãnh khoe cái bụng to, phải khó khăn khi ngồi xuống cũng như lúc đứng lên. Tôi phải thở hổn hển khi leo cầu thang và trườ mển xoa xoa bụng bằng một động tác dưỡn như vô thức, hoàn toàn không bị bắt buộc, động tác mà những phụ nữ mang thai thậm chí không nhận thấy.

— Khi thật – tôi thờ dài.

— Có chuyện gì xảy ra à? – chị thủ quỹ hỏi khi bước vào văn phòng đúng lúc đó.

— Một tuần tồi tệ. – Tôi cười.

Mariola là một phụ nữ đã sáu mươi, người đã làm thủ quỹ của công ty tôi để đến ba mươi năm. Theo như tôi biết thì chị là một người vợ, người mẹ và gần đây thậm chí là người bà hạnh phúc.

Tất nhiên, theo xu thế kinh doanh mới thì chúng tôi phải gọi chị là chị, điều mà thời gian đầu chúng tôi không thể nào làm nổi. Phải mất nửa năm tôi mới quen.

— Em muốn nói chuyện không? – Chị ngồi bên chiếc bàn bên cạnh. – Thịnh thoảng cũng nên chia sẻ với người ngoài.

— Nhưng... Nhưng em không có. – Chỉ là... em muốn có em bé – tôi trả lời và bật khóc.

Mariola im lặng nhìn tôi.

— Chị Mariolka à... Chúng em đã bị thất bại đến lần thứ tám rồi. Lần thứ tám. Lần nào em cũng tự huyễn hoặc mình rằng bây giờ đây, lần này thế nào cũng được. Và... trước kỳ kinh, em mua que thử, khóa cửa phòng tắm và kiểm tra. Và sau đó thì lại vẫn cứ thấy rằng chẳng ăn thua gì.

— Có khi phải đi khám?

— Khám?

Tôi thấy sợ hãi. Lần đầu tiên có người nói to lên cái điều mà gần đây bắt đầu cứ quanh quẩn trong đầu tôi.

Sao lại khám? Mình có hai tay, hai chân, mình thường xuyên đi xe đạp, mùa đông thì trượt tuyết. Lần cuối cùng mình bị ốm có lẽ cách đây đã hai năm. Mình dùng vitamin, acid folic từ một năm nay. Mình đã bỏ coca, rượu, không ăn sau mười hai giờ. Tại sao lại phải khám?

Mình hoàn toàn khỏe mạnh mà.

Khám cái gì nhỉ? Kết quả xét nghiệm máu của mình hoàn toàn không tồi, mình không đau gì... Kinh nguyệt như đồng hồ. Hai mươi chín ngày. Thậm chí còn đúng cả giờ. Thịnh thoảng cũng có sai lệch không đáng kể. Nhưng rất hiếm.

Kể từ lần nói chuyện ấy với chị Mariolka, tôi chỉ nghĩ đến một điều. Hay là mình KHÔNG THỂ có con?

• • •

Tôi không chia sẻ ngay những băn khoăn của mình với Marek. Tôi không muốn làm anh buồn. Anh đã có những khó khăn trong công việc rồi, còn chất thêm vào làm gì? Tôi còn nhớ những đồ thị được vẽ trên giấy carô bằng bút màu, hồi còn học khóa học tiền hôn nhân, trên đó xác định rất rõ thời kỳ rụng trứng. Vẫn biết là thời gian thay đổi. Tôi bật máy tính. Một lát sau tôi tìm thấy trên mạng mấy giải pháp có sẵn. Chỉ cần điền đều đặn vào bảng, NGÀY ĐÓ sẽ được tự động xác định bằng một đỉnh rụng trứng trên đồ thị.

Có thể thế cũng được.

Theo tinh thần thời đại.

Tôi quyết định tiến hành ngay. Đo nhiệt độ hàng sáng, vào cùng một giờ. Báo thức đặt bảy giờ, ngâm nhiệt kế. Dưới lưỡi. Bao giờ cũng ở bên trái.

• • •

— Veronika, hôm nay là thứ bảy. – Marek ngáp và lấy gối che mặt. Em tắt báo thức đi được không.

— Mhm – tôi lâu bầu, dậy khỏi giường. Chúa ơi, tôi không được dậy khỏi giường cơ mà. Nhiệt độ sẽ tăng. Tôi cho nhiệt kế vào miệng. Một lát sau có tín hiệu tí tí. Marek nặng nhọc mở mắt.

— Em làm gì đấy? – anh ấy hỏi, đã có vẻ tỉnh hơn.

— Em đo nhiệt độ. Anh có nhớ cái bà ở khóa học tiền hôn nhân dạy tụi mình như thế nào không?

Marek càng ngày càng không hiểu chuyện gì, vừa nhăn mặt vừa ngáp.

— Anh biết đấy – tôi nói, không hề động lòng vì sự nhăn mặt ấy của anh – tất cả đều có thể biết trước. Có thể dự đoán trước ngày rụng trứng. Đơn giản là chúng mình sẽ “ấy” đúng vào ngày ấy và khi đó sẽ thành công.

– Tôi ngồi xuống mép giường và giải thích cho ông xã về sự phức tạp của chu kỳ phụ nữ. Nhìn anh ấy chẳng có vẻ gì là đang nghe tôi nói. Đầu tiên là đấu tranh với cặp mắt chỉ chực díp lại, sau đó ngáp, giở mình và lại thiếp đi.

Bình thân.

Tôi cẩn thận ghi kết quả vào bảng và cũng cố gắng chớp mắt. Nhưng không được.

Tôi dậy khỏi giường, pha trà, làm bánh kẹp và ngồi vào máy tính. Và đó chính là lần đầu tiên tôi vào diễn đàn, nơi các cô gái viết về cuộc chiến chống vô sinh của họ.

Hàng ngàn câu chuyện. Mỗi chuyện một khác.

Một cô gái khoe ảnh một cặp song sinh từ thụ tinh trong ống nghiệm. Cô khác viết rằng đang có cuộc nói chuyện đầu tiên về vấn đề nhận con nuôi. Một cô khác nữa đăng tấm ảnh hai vạch trên que thử thai. Cũng có những cô viết những dòng đẫm nước mắt sau một lần nữa thất bại.

Một cộng đồng lớn của những phụ nữ có nhu cầu nói về đề tài quan trọng nhất trong cuộc đời họ. Tôi nhấp vào “theo dõi”.

Veronika25.

Chào cả nhà. Đây là lần đầu tiên mình có mặt ở đây. Mình và anh xã đã thử một thời gian rồi... Không có kết quả... Chúng mình còn trẻ, khỏe mạnh... Mình có tất cả các kết quả xét nghiệm đều đạt chuẩn. Và mình tuyệt nhiên không hiểu tại sao chúng mình lại không có được... Có lẽ tại mình đã thử đến tháng thứ tám rồi... Hoặc là chín. Thời gian cứ trôi, mà mình thì rất muốn được làm mẹ...

Chỉ mấy phút sau đã có người viết trả lời. Hay đúng hơn là một câu hỏi.

Bạn viết là kết quả từ phía bạn bình thường. Thế còn anh xã? Anh ấy đã đi khám chưa?

Tôi nhìn anh Marek đang ngủ. Anh ấy chưa đi khám. Tất nhiên là anh ấy chưa khám. Đối với các bác sĩ, anh ấy chỉ chịu nổi mỗi một bác sĩ nha khoa mà anh phải đến đó đều đặn. Những thầy thuốc khác với anh là không tồn tại. Thực tế là anh ấy thuộc vào dạng những người đàn ông đang chết

trên giường với nhiệt độ dao động quanh ba mươi bảy độ, nhưng phải mất mấy ngày như thế. Cương quyết không đến bác sĩ.

Khi đó cũng vào bữa ăn sáng, lần đầu tiên tôi đề cập đề tài mà hóa ra là khá bất tiện đối với anh ấy.

— Anh Marek à... Hay là anh cũng đi khám? – tôi nói khe khẽ với tách trà kề gần miệng.

Anh chờ người khi đang đưa chiếc nĩa lên miệng.

— Anh phải khám cái gì cơ? – anh hỏi.

Tôi nhún vai. Cảm thấy mình thật tầm thường. Cứ như thể tôi đổ lỗi cho chồng, người mà tôi vô cùng yêu thương, rằng chính vì anh có vấn đề nên chúng tôi mới không có con. Như thế tôi đã lấy đi cái sự đàn ông nơi anh.

— Vì... Mình đã cố gắng lâu thế rồi... Mà vẫn chưa thấy gì...

— Còn em đi khám rồi à? – anh bắt đầu chồm bực mình.

— Vâng – tôi trả lời đúng như sự thật. – Mọi cái đều OK.

— Nếu mọi cái của em đều OK thì tại sao của anh lại phải khác? – anh cười. – Chúng ta hãy thử thêm một chút nữa xem sao. Cái việc thử này cũng hay đấy chứ. – Anh nháy mắt.

Anh kết thúc câu chuyện về đề tài này một cách cương quyết.

Tôi thấy cáu. Đi khám thì có vấn đề gì cơ chứ?

Rõ ràng là với anh ấy thì có.

Chúng tôi còn nói tới đề tài này nhiều lần nữa. Thoạt đầu Marek còn cố nói đùa. Một lúc sau là sự im lặng ngượng ngùng. Và tiếp theo chúng tôi bắt đầu cãi nhau.

Tôi cố gắng sống một cách bình thường, nếu gọi cuộc sống bình thường là việc đứng trước các ô kính trưng bày một dành cho phụ nữ mang thai hay ngắm nghía các loại xe đẩy trẻ em. Mỗi phụ nữ mang thai mà tôi gặp trên phố đều khơi dậy nơi tôi nỗi buồn. Và tôi có cảm giác như ở Gdańsk, cứ hai phụ nữ thì một người có bầu. Thậm chí cả cái bà ở tòa nhà bên cạnh, đã có đến năm đứa và nói chung bà ta không hề trông nom chúng. Suốt thời kỳ mang thai, bà ta lúc nào cũng ngậm thuốc lá trong cái miệng không răng của mình. Tại sao bà ta có thể, còn tôi thì không?

Cuộc sống của tôi không hoàn toàn bình thường.

Sự bất công đau đớn. Đau ở mọi thời điểm. Đau cả khi tôi với Eva gặp nhau, vì cuối cùng thì tôi cũng lười được nó đi cà phê. Nó không muốn đi uống bia. Có thể như thế lại tốt? Bởi chẳng phải, nếu như có một phép màu nào đó khiến tôi có thai, thì bia chẳng hại lắm sao... Tiếc là không phải tôi có thai... Tôi đi xe hơi, trên nền *Trojka*. Một bài hát của Osiecka. “Bài hát ru cho bé”.

Seweryn Krajewski đang hát về những chiếc quần trên vỏ sò và về đứa con trai bé như chiếc kẹo, mà tôi thì nước mắt chảy dài trên má. Tôi thèm biết bao nhiêu cái lúc được ôm đứa con bé bỏng của mình.

Tôi không ra khỏi xe ngay. Cần phải bình tĩnh lại. Lau nước mắt. Hít vào thật sâu.

Chúng tôi hẹn nhau ở quán cà phê ở Manhattan. Vì “tiện đường” và “nhân thế”.

— Cuối cùng thì chúng mình cũng gặp được nhau – tôi chào Eva, thân thiết như thường lệ.

Eva nhìn vào mắt tôi.

— Có chuyện gì thế? – tôi hỏi khi gọi cà phê. – Mà uống Latte nhé?

— Thôi, hôm nay tao uống rồi... Nước trái cây đi...

Khi chúng tôi ngồi bên bàn, tôi để môi ngập trong đám bọt trắng của latte, còn Eva lặng lẽ nhâm nhi nước trái cây qua ống hút.

— Có chuyện gì thế?

— Nika... Tao xin được việc rồi... Lương cao... Các điều kiện rất tốt

— Chúc mừng mà! – tôi hớn hờ. Tốt nghiệp đại học xong Eva vẫn chưa đi làm, có thai ngay. Vì thế mà ngay cả chế độ nghỉ đẻ cũng không có, ảnh hưởng lớn đến tài chính của vợ chồng nó..

— Hay... Nhưng...

— Mà không mừng à? Bây giờ tụi mình phải uống sâm banh mới phải!

— Verka... Tao lại dính bầu rồi. – Nó bắt đầu khóc. – Dính với ông xã tao... Tao lại là một con ngớ ngẩn nữa khi tin rằng cho con bú là biện pháp tránh thai tốt nhất – nó lấp bắp về suy sụp.

Tôi thấy nghèn nghẹn nơi cổ. Không thể thốt lên lời. Cô bạn gái thân của tôi ngồi trước mặt tôi và khóc vì có thai. Có thai, nếu là tôi thì tôi đã nhảy cẫng lên. Ồ, có thể là không nhảy, vì tôi lo cho em bé... Một lúc trước đây thôi, tôi đã khóc vì một lý do hoàn toàn khác.

— May mà dính với ông xã chứ không phải với người lạ. – Tôi cố cười.

Eva quệt mũi và thở dài.

— Tao sẽ phải nói là sẽ không đến làm ở chỗ ấy...

— Tuần thứ mấy rồi?

— Thứ sáu, thứ bảy gì đó...

— Mới bắt đầu. Việc gì mà phải nói với họ là mà có thai? Đây không phải là việc của mà sao? Mà đây đâu phải là bệnh...

— Sao lại thế?

— Mà nhiều tiền quá à? Mà không muốn được hưởng chế độ nghỉ đẻ à?

— Veronika! Như thế là không trung thực!

— Không trung thực nếu như mà chủ tâm làm thế. Mà đã được nhận vào làm, chúng ta hãy hy vọng là mà sẽ làm việc thuận buồm xuôi gió được nửa năm, sau đấy ít ra mà cũng có được một khoản. Thực sự là mà hãy cân nhắc đi, xem mà có quá nhiều tiền không.

Dạo ấy nó đâu có quá nhiều tiền. Jacek làm việc rất nhiều, thậm chí anh ấy kiếm tiền không tòi, nhưng họ phải trả góp cho một căn hộ rộng thênh thang mới mua năm ngoái. Eva không có thời gian cho mình. Lúc nào cũng ngồi nhà trông con. Bây giờ một đứa, và không lâu nữa là hai.

— Tụi tao đã tìm được người trông Emilka... Cô ấy sẽ đến vào thứ hai... Nhưng tao bỗng thấy người là lạ và lại đi thử, y như rằng lại dính, mới khi chứ - nó thút thít. – Chấn chấn là tao sẽ yêu đứa bé, nhưng tất cả mọi chuyện bỗng dừng rơi lên đầu tao... Và bây giờ tao còn cảm thấy lương tâm cắn rứt vì mình đã không vui...

Eva rất bất lực và rõ ràng là suy sụp vì thế giới với nó như đồ sập, vì nó sẽ làm mẹ tiếp lần thứ hai. Lại tã lót, thức đêm và có mặt với bất cứ nhu

cầu nào khi đứa bé muốn thông báo với cả thế giới về những nhu cầu của mình.

Tôi có thể đánh đổi rất nhiều để có được một cuộc sống như vậy.

Cuộc đời thật lạ lùng. Suốt cả thời kỳ đại học tôi luôn lo lắng sao cho tôi với Marek không bị dính bầu. Tôi đã trải qua những ngày sợ hãi với mỗi kỳ kinh bị chậm. Bây giờ thỉnh thoảng tôi lại nghĩ, giá kể hồi ấy chúng tôi trở thành bố mẹ thì có phải hay không...

Số phận làm thành một vòng tròn. Đầu tiên bạn sợ rằng bạn làm mẹ quá sớm, sau đấy thì bạn rất khát khao điều đó, sau đấy nữa bạn lo lắng khi cảm thấy cơ thể khác đi. Hình như trẻ con tự chọn thời điểm tốt nhất để xuất hiện trên thế gian này. Lúc nào tôi cũng chờ đợi cái khoảnh khắc mà đứa con của chúng tôi xuất hiện.

— Tụi mày sao rồi? – Eva kéo tôi ra khỏi luồng suy nghĩ miên man. – Vẫn không có gì à?

— Chẳng có gì hết. – Tôi lắc đầu. – Marek không muốn đi khám. Còn tao thì tháng nào cũng tự huyễn hoặc mình... Eva, sau mỗi lần ấy, tháng nào tao cũng thử. Và lần nào cũng chẳng có gì cả.

— Hay mày cần phải nghỉ ngơi?

Tôi nhún vai.

— Nghỉ ngơi? Mày nói thì dễ... Tao không thể. Thực sự là tao không thể.

• • •

Những cô gái trên diễn đàn trở thành những người bạn tốt nhất của tôi. Tôi vui với niềm vui của họ và khóc khi một người lại thất bại. Họ cùng với tôi. Ania đã ba lần đi làm *in vitro*^[2]. Không có kết quả. Agnieszka thì cuối cùng đã thuyết phục được chồng đi khám. Và quả thực là vấn đề nằm ở phía anh ta. Hình như có thể dùng thuốc để chữa.

— Marek... Anh biết không, nếu như có gì đó không ổn thì có thể điều trị bằng thuốc? – có lần tôi nói vậy trong bữa tối.

— Verka... Anh mệt lắm, em cứ phải nói chuyện ấy mới được à?

— Không, không, là em chỉ nói thế thôi... - Tôi thờ dài. Càng ngày anh càng hay “mệt” mỗi khi tôi bắt đầu đả động đến đề tài này.

Marek lấy tờ báo và nằm lên sa-lông. Có lẽ anh đã quyết định là chúng tôi sẽ không tiếp tục câu chuyện. Tôi nhìn anh. Anh làm như đang rất chăm chú xem chương trình Discovery. Tôi thờ dài rồi đi vào phòng tắm rửa ráy. Khi tôi quay lại, anh ấy đã ngủ. Thậm chí tôi không cả nghe thấy anh tắt TV và đi vào phòng ngủ lúc nào.

— Anh Marek... - Tôi ngồi xuống cạnh anh. – Hay là chúng mình hôm nay? – Tôi ôm lấy anh. – Vì... Hôm nay có thể sẽ được...

Marek mệt. Nhưng tất nhiên, như thể cố khẳng định bản chất đàn ông của mình, anh bắt đầu yêu tôi, rất nhanh, gần như không có màn dạo đầu. Không. “Yêu” là một từ không đúng. Chúng tôi chỉ làm tình với mục đích sinh sản. Hay đúng hơn là theo kiểu mà dù có suy luận thế nào, thì cũng phải dẫn đến việc là chúng tôi sẽ trở thành bố mẹ. Một lúc sau tôi nằm, mộng kê cao. Như các bạn trên diễn đàn khuyên. Marek nhìn tôi – có vẻ như chế giễu. Anh ấy đi tắm. Tôi thiếp đi. Khi tôi thức giấc vào quãng nửa đêm thì nghe thấy tiếng TV và tiếng ngáy nhẹ của Mark từ phòng bên. Anh ngủ trên ghế sa-lông. Tôi thấy buồn và trống trải khi nằm trên giường mà không có anh.

— Anh không về giường à? – Tôi vào phòng Marek ngủ. Tắt TV.

— Có, có - anh lâu bầu. – Anh sang ngay bây giờ đây.

Anh đã không sang. Đêm hôm ấy anh ngủ trên ghế sa-lông. Như thế bản thân sự đụng chạm với tôi đã nhắc anh về sự cần thiết phải đứng nghiêm để cho bản thân mình và thế giới biết rằng, anh là thằng đàn ông một trăm phần trăm, có khả năng truyền giống có thể nói là vào bất cứ lúc nào

• • •

Sau đó là kỳ nghỉ Mồng Một tháng Năm dài. Marek đưa tôi đi biển. Chúng tôi đi Jastarnia. Giờ đây tôi có cảm giác như anh muốn dập tắt đi

trong mình yêu cầu của tôi liên quan đến việc đi khám bác sĩ. Hay có thể là tôi nhầm?

— Ôi, giá cứ được như thế này mãi...- tôi vừa hít sâu vừa vùi chân trong cát vẫn còn chưa được ấm lắm. – Anh thấy không, thoải mái biết bao. Hai đứa chúng tôi ngồi trên bãi biển và vào chính lúc đó, chúng tôi chẳng chờ đợi điều gì ở cuộc đời...- Ngay lập tức tôi nhớ ra rằng mình đang chờ đợi một cái gì đó *non stop*, vào mọi lúc... Tôi không nói to điều này, chỉ thở dài.

Marek im lặng. Anh chăm chú nhìn ra biển, như thể đang đếm rất cẩn thận tất cả những con sóng dội vào bờ.

Có lẽ đó là lần đầu tiên tôi nghĩ về việc con sóng tan ra khi đập vào bờ và với một sức mạnh lớn lao chỉ còn lại những con sò mà con sóng ấy mang tới. Tôi cố gắng để không nghĩ rằng tất cả rồi đến một lúc nào đó cũng sẽ kết thúc. Bây giờ thì tôi biết rằng cơ hội luôn luôn có. Cho một điều gì đó khác, thậm chí có thể còn tốt đẹp hơn... Khi đó tôi chỉ biết một con đường. Mà những con đường thì có muôn vàn...

Ở Jastarnia chúng tôi cảm thấy như ở thiên đường.

Cả hai chúng tôi đều không muốn trở về thực tại.

— Anh Marek, chúng ta hãy chạy trốn...

— Em muốn chạy trốn cái gì? Khỏi cuộc sống?

— Không, em yêu cuộc sống. Nhưng em muốn chạy trốn khỏi lo âu, phiền muộn...

— Những cái đó cần phải giải quyết.

— Chính thế... - Tôi gật đầu. – Marek... Chúng ta cần phải giải quyết những vấn đề của chúng ta... Anh sẽ đi khám chứ?

Marek nháy dựng lên. Phép màu biến mất. Nó là từ cát.

— Em vừa mới nói là em muốn chạy trốn, thế mà bây giờ em lại loanh quanh với mỗi cái đề tài ấy? – Marek lại đeo chiếc mặt nạ cấm không được xâm phạm.

— Thì anh vừa nói là không thể chạy trốn được. Rằng cần phải giải quyết các vấn đề đấy thôi.

— Cần! Nhưng hãy để cho anh được nghỉ ngơi! – anh gào lên. Một lát sau anh nói thêm, giọng đã có vẻ bình tĩnh hơn - Anh đi dạo đây. Anh cần được một mình một lúc.

Tôi ngạc nhiên nhìn anh. Chúng tôi không mấy khi thích ở một mình. Marek đi dọc bờ biển, còn tôi quay lại khách sạn.

Tôi thay đồ bơi và ra nằm bên bể bơi. Phải chăng tôi không cần đến hạnh phúc? Khách sạn, bể bơi, và sự sang trọng này... Tôi quấn khăn và đi vào phòng xông hơi. Bao giờ phòng xông hơi cũng giúp tôi thư giãn. Không biết là do hơi nóng hay do nước lạnh của làn trắng người sau cùng. Nhưng nhờ đó mà tôi có thể suy nghĩ.

Tôi kêu lên dưới dòng nước lạnh buốt. Sau đó quay lại phòng xông hơi.

Một lúc sau thì Marek vào.

— Anh biết là sẽ tìm thấy em ở đây – anh nói. – Anh đã phần nào bình tĩnh lại rồi... Nika, chúng ta hãy đừng phá hỏng câu chuyện cổ tích này, anh xin em đấy. Sẽ không nói về những đề tài khó ấy cho đến khi về nhà... Mình hãy tưởng tượng ra đây là một bộ phim. Một bộ phim hài lãng mạn, kết thúc có hậu. Được không?

Tôi gật đầu. Tôi có cảm tưởng là Marek lại chạy trốn. Nhưng tôi thực sự cố gắng để không nghĩ tới những khó khăn của chúng tôi.

Chúng tôi bơi một lúc ở bể bơi, sau đó về phòng. Chúng tôi yêu nhau trên giường và cố gắng để không ai nghe thấy. Hơi giống với thời sinh viên, khi có ai đó ở ký túc xá về nhà và nhờ người ở lại tưới cây hộ. Chúng tôi là những người đầu tiên xung phong “tưới cây” hộ. Đó là những ngày của chúng tôi và những đêm của chúng tôi. Những ngày, đêm chung đầu tiên. Và duy nhất theo kiểu này.

• • •

Không thể cứ như thế này mãi mãi được sao? Khi đó tôi đã nghĩ rằng, là tôi đang phá hủy mối quan hệ này. Tôi làm như vậy để làm gì? Tôi chỉ muốn có con và tôi thuyết phục chồng đi khám.

Còn anh ấy đơn giản là không muốn điều tôi muốn.

Hay chúng tôi nên chia tay nhau, mỗi người đi theo một con đường hoàn toàn khác. Marek không thể khuất phục, còn tôi không biết từ bỏ.

Tình dục, là rất quan trọng trong mối quan hệ của chúng tôi cho tới lúc này, đã không còn mang lại niềm vui. Chúng tôi không yêu nhau để hít thở sự gần gũi nhau, để thể hiện tình cảm của mình. Chúng tôi làm chuyện ấy chỉ để kiểm tra việc cố gắng trở thành bố mẹ vào thời điểm mà khả năng rụng trứng là cao nhất theo một thuật toán phức tạp trên một trang mạng về sinh sản.

Chương 3

Gam *C-dur*^[3].

Cô em họ tôi có đạo học chơi piano. Chính nó đã đưa tôi vào thế giới âm nhạc có phần nghiêm túc hơn. Tôi còn nhớ mình đã ngỡ ngàng biết bao khi nghe nó chơi trên đàn óc-gan bản “Bolero” của Ravel và những tác phẩm cổ điển khác. Sau đấy tôi đã nghe Ravel nhiều lần. Cho tới bây giờ bản nhạc ấy vẫn tạo nên nơi tôi những cảm xúc mạnh mẽ. Đoạn đầu không có gì đặc biệt. Nhẹ nhàng, đều đặn, và sau đó lằng lằng. Sex? Cuộc sống?

Buổi ra mắt đã diễn ra tại Nhà Hát Lớn Paris vào những năm ba mươi của thế kỷ hai mươi.

Trong quán rượu, một cô gái trẻ người Tây Ban Nha nhảy trên bàn theo điệu nhạc. Lúc đầu chẳng có ai quan tâm đến cô gái, nhưng theo điệu nhạc mạnh dần lên và điệu nhảy càng lúc càng điên dại của cô, ngày càng nhiều đàn ông đi đến chỗ chiếc bàn và theo dõi điệu nhảy của cô gái đầy hứng khởi.

Về nguyên tắc, “Bolero” có cấu trúc đơn giản.

Như sự tồn tại của con người... Giống như hơi thở, một tiết tấu đều đặn, trên dưới hai mươi nhạc cụ, mỗi nhạc cụ trong số đó đều có thời gian của mình, để sau đó tất cả vang lên một cách hoàn hảo. Như trong cuộc sống.

Trong cuộc sống, để đạt được hạnh phúc, chúng ta cũng cần vài nhạc cụ cùng hòa với nhau một cách hoàn hảo.

Nhưng tất cả bắt đầu từ gam *C-dur*. Để làm chủ được nghệ thuật chơi đầy khó khăn và để đi qua cuộc đời mà bỏ qua những nốt phô, gam *C-dur* buộc phải được tập cho đến mức hoàn hảo. Do đó mà trong cuộc sống, chúng ta tập những ngày thường ấy của chúng ta, để sau đó giống như Ravel trong “Bolero”, đưa thêm những nhạc cụ cơ bản vào, cho tới khi tất

cả hòa quyện với nhau và vang lên một cách tuyệt vời. Không một nốt phô nào. Nếu một nhạc cụ nào đó không làm được, sẽ không có được sự khâm phục khi kết thúc. Và sẽ không có được một kết thúc có hậu như mong ước.

Cuộc sống của chúng tôi sau đám cưới lúc đầu giống như những cú gõ lên bàn phím đầy quyến rũ. Là sự nhận biết một cái gì đó hoàn toàn mới, khác lạ và vô cùng đặc biệt... Nhưng... điều này chẳng mấy chốc đã khiến chúng tôi nhàm chán. Chúng tôi hoàn toàn hòa hợp với nhau, nhưng sau gần ấy năm chung sống, cái gam thường nhật đã không còn hấp dẫn chúng tôi như những ngày đầu nữa. Do đó mà mỗi một ngày bình thường đều khiến chúng tôi mệt mỏi. Chúng tôi thử thêm vào đó cái nhạc cụ quan trọng nhất, là đứa con, nhưng tiếc thay, mặc dù chúng tôi đã hết sức cố gắng, vẫn không thành. Chúng tôi không thể vượt qua được rào cản này trên con đường đến với hạnh phúc.

Chúng tôi không thể hòa hợp được với nhau và có lẽ thậm chí chúng tôi không còn hiểu nhau nữa. Tôi thì suốt ngày mê mải trên diễn đàn để tìm những chuyên gia về vô sinh giỏi hơn, đọc về những phương pháp thụ thai mới. Marek ở đâu đó cạnh tôi, nhưng không đủ gần để có thể hiểu được nỗ lực đi tìm hạnh phúc của tôi.

Trong những ngày đã được xác định, tôi kiểm tra vụ rụng trứng và khi cái vạch màu tương ứng xuất hiện, tôi gọi điện cho anh xã thông báo rằng “hôm nay đây”. Có lẽ anh bắt đầu thấy chán cái việc này. Anh không thích cái kiểu sex theo kế hoạch. Anh mơ ước được bất ngờ ôm tôi từ phía sau, bên cạnh bàn bếp, khi tôi đang nấu bữa tối. Và đó là ngày hôm trước cái ngày ĐÓ. Hoặc là vào ngày hôm sau. Hoặc là khi mà cả hai chúng tôi đều muốn chuyện ấy.

— Marek, hôm nay không được. Anh biết đấy, trước ngày ấy cần phải kiêng...

— Veronika, nhưng anh muốn hôm nay. Ngay bây giờ... - anh nói và hôn lên cổ tôi.

— Marek, anh phải hiểu chứ - tôi cố thoát ra khỏi vòng tay anh – hôm nay không được.

— Thế anh muốn làm chuyện ấy với vợ mình thì là xấu à? Mà phải đúng là hôm nay? – anh hỏi, đã hơi lên giọng.

— Anh chờ chút.

Tôi chạy vào phòng tắm, chốt cửa lại. Lấy que thử rụng trứng trong tủ ra. Tất nhiên là vẫn chưa. Mới là thứ năm, mà theo tính toán của tôi thì tốt nhất là thứ bảy. Một kỳ rụng trứng tiếp theo, mà nó có thể mang lại niềm hạnh phúc cho chúng tôi.

Tôi ra khỏi phòng tắm và lắc đầu.

Marek không nói gì. Thở dài.

— Marek... - Tôi ôm anh. – Em xin lỗi.

Anh không đáp lại.

— Hay anh muốn tách ra khỏi tất cả những chuyện này để nghỉ ngơi chút ít? – tôi đột ngột đề nghị. – Hay anh có muốn đi đâu đó với anh Jacek không? Biết đâu Eva lại cho anh ấy đi? Đã chẳng có lúc anh rất thích đi câu cá tuyết đấy sao...

Mắt anh sáng lên. Thời còn độc thân, anh thường cùng với bạn bè đi biển. Lý do là cá tuyết. Sự thật thì như thế nào? Có lẽ họ cần bia và những câu chuyện đàn ông. Anh về nhà mệt nhoài, lần thì vì gió, lần thì vì say sóng, nhưng bao giờ anh cũng nhìn thế giới tích cực hơn. Anh mang về đến hơn chục con cá tuyết và bao giờ chúng cũng hạ cánh trong tủ lạnh của mẹ tôi, người mà vào một ngày đẹp trời nào đó đã nói rằng nếu bà còn nhìn thấy thêm một con cá tuyết nào nữa thì bà sẽ ném ngay qua cửa sổ. Qua đó có thể thấy rằng anh rất hay đi biển...

— Anh có thể đi được à? Thật chứ? – anh hoan hỉ.

— Chắc là anh đùa khi hỏi em câu ấy. Anh đâu phải là sở hữu của em.
– Tôi cười. – Đương nhiên rồi!

• • •

Ngày hôm sau tôi được nghỉ. Tôi phải làm hộ chiếu mới vì Marek thuyết phục tôi đi lặn ở Hy Lạp. Anh muốn mua cho tôi bộ đồ lặn, muốn đăng ký khóa học cho tôi. Tất cả trong tôi đều muốn kêu lên: “Để làm gì?”

Chẳng phải chỉ một lúc nữa thôi tôi sẽ có bầu hay sao, mà đó thực sự không phải là một nơi thích hợp cho phụ nữ mang thai”. Tuy nhiên cuối cùng tôi cũng công nhận rằng hộ chiếu thì tôi có thể làm. Điều đó không đồng nghĩa với chuyến đi.

Marek gọi điện đúng vào lúc tôi rời cửa làm thủ tục.

— Đó là một ý tưởng tuyệt vời! – Tôi nghe thấy giọng nói hân hoan của anh. – Evka không có gì để phản đối cả! Cám ơn em yêu!

Tôi cười một mình. Có thể anh sẽ nghỉ ngơi và trở về thân thiện với thế giới hơn.

— Bao giờ thì các anh đi? – tôi hỏi.

— Em hãy hình dung xem, anh đã giải quyết được vào phút cuối. Còn hai chỗ. Hôm nay tụi anh đi rồi. Tụi anh sẽ nghỉ đêm ở nhà anh bạn của Jacek ở Vladyslavov và bảy giờ sáng mai thì đi biển – anh nói đầy sung sướng. – Hết giờ làm anh sẽ qua nhà một lúc để chuẩn bị. Anh hy vọng là em sẽ...

— Nhưng... Hôm nay thì sao đây? – Tôi ngồi xuống chiếc ghế gần đây.

— Mai tụi anh bơi rồi. Tụi anh đã gặp may. Còn đúng hai vé cuối cùng.

— Marek, nhưng là mai... Anh biết đấy...

— Anh không biết, Verka, anh phải cúp máy đây. Anh yêu em. Pa.

— Pa.

Tôi ngồi thẩn người ra một lúc. Mai là ngày có đỉnh rụng trứng của tháng mà tôi mong đợi. Hoặc là chủ nhật. Marek không có nhà. Một tháng đi tong. Một tháng chết tiệt đi tong. Tôi bảo anh đi câu cá tuyệt làm cái chết tiệt gì cơ chứ? Anh thậm chí không hiểu tôi đang cảm thấy gì... Còn tôi lại không thể giải thích được cho anh điều này.

• • •

Anh đi câu cá tuyệt. Trong từng giây từng phút, tôi có cảm giác là chúng tôi đang để uổng phí thời gian. Rằng lẽ ra chúng tôi có thể yêu nhau

lúc này, rằng đúng lúc này chúng tôi có thể bắt đầu đưa con của mình, còn anh ấy lại đi câu cá trên biển. Sẽ có lúc tôi nói với con của chúng tôi:

— Con yêu, lẽ ra con đã có mặt trên đời này sớm hơn, nhưng bố còn phải đi câu cá. Cụ thể là cá tuyết. Cá tuyết là một loại cá biển, con yêu ạ. Thực ra thì mẹ không thích loại cá này lắm đâu, mẹ đã ăn quá nhiều, nhưng biết làm sao được. Bố còn phải uống bia với bạn bè và làm ra vẻ như đi câu cá.

Tôi phì cười. Sau đấy ngay lập tức mắt tôi sáng lóa lên. Tôi nhớ là trong đầu tôi lóe lên ý nghĩ là tôi sẽ đi theo anh đến đấy, chỉ một lúc thôi, làm cái việc cần phải làm rồi lại ngoan ngoãn quay về nhà.

Khi ấy tôi không nghĩ rằng mình bắt đầu coi chông chỉ như một nhà cung cấp. Cảm xúc đã biến mất, khát khao cũng không. Sex giống như một thứ kỹ luật của người Đức. *Eins, zwei, eins, zwei...*^[4]. Tôi nhớ có lần khi tua các kênh truyền hình chúng tôi đã gặp một cảnh làm tình trong phim Đức. Nhìn chính xác như vậy. Anh ta giải quyết việc của anh ta, cô ấy việc của cô ấy, thuốc lá, chăn và ngủ. Chúng tôi thì không có thuốc lá. Chỉ có tôi với hai chân chết tiệt gác lên cao. Nhưng khi đó tôi có mục đích. Và hai chân dốc ngược lên là để hỗ trợ cho việc thực hiện mục đích ấy.

Tôi phân vân, không biết nếu tôi bảo Marek ở lại thì liệu anh có thay đổi kế hoạch cuối tuần không. Chắc chắn là không. Mà thậm chí nếu như có thay đổi, thì anh cũng sẽ khó chịu với tôi. Tôi sẽ lại nghe anh nói rằng với tôi, anh không còn là con người nữa, mà chẳng qua chỉ là nhà cung cấp tinh trùng mà thôi.

Tôi không thể ngồi nhà một mình. Tối, tôi gọi điện cho Eva. Nó không được khỏe nên không muốn gặp nhau. Chỉ còn Dominika. Tôi bấm số máy của nó. Nó bắt máy, giọng rất vui.

— Chào, Verka! Tao đang định gọi cho mày đây. Tao đang ở Vladyslavov. Tao đang ngồi uống bia rất từ bi và mày thậm chí không thể đoán được là tao đã gặp ai đâu!

Tất nhiên là tôi đoán ra. Nếu Dominika khoe là nó gặp ai đó, thì người ấy chắc chắn phải là ông xã tôi. Tôi thậm chí không kịp trả lời.

— Marek đang ngồi với tao đây này, và anh ấy gửi lời chào mày đấy. Anh ấy không muốn uống quá nhiều vì anh ấy nói rằng mai sẽ đi câu cá gì đó – nó nói như liên thanh. – Làm sao mà mày có thể thả một anh chàng đẹp trai như thế đi một mình cơ chứ?

Ồ, đúng vậy. Sao tôi lại có thể thế nhỉ? Cuộc nói chuyện ấy làm tôi bực mình và Dominika làm tôi bực mình. Nhớ lại lời của nó, rằng toa tàu nào mà chẳng tháo ra được, tôi cảm thấy không hài lòng lắm với việc chồng mình lại gặp nó đúng vào lúc mà anh ấy đi để nghỉ ngơi và giải tỏa khỏi những giờ phút nặng nề chỉ liên quan đến việc sinh sản do bà vợ bày đặt ra.

Tôi cảm thấy có cái gì đó nhói lên trong lòng mình. Chưa bao giờ Marek làm một điều gì đó khiến tôi phải ghen tuông, nhưng Dominika là người khó lường, nó có thể làm bất cứ điều gì.

Tôi nấu bữa tối nhưng không thể nuốt nổi một tí gì. Cái gì sẽ xảy ra nếu Dominika sử dụng nhan sắc của mình, khoe cặp chân dài và hàng mi chớp chớp? Còn Marek lại đang xa vợ để xả hơi...

Tôi ngồi cầm điện thoại trong tay gần như đến nửa đêm. Chờ một tin nhắn nào đó, một lời chúc ngủ ngon thông thường. Không thể chịu nổi. Tôi gọi điện. Anh bắt máy sau một lúc.

— Anh ngủ rồi à? – tôi hỏi. – Em muốn chúc anh ngủ ngon.

— Chúc ngủ ngon. – Tôi nghe trong giọng nói của anh có tiếng cười.

— Anh đưa Dominika về khách sạn rồi quay lại chỗ Jacek.

— Không có anh ấy cùng với mọi người à?

— Không, cậu ấy gục nhanh quá. Anh ở lại với Dominika.

— Chỉ có hai người thôi à? – Tôi thấy không yên tâm.

— Chắc em không ghen đấy chứ? – anh cười to. Tôi nghe thấy cả tiếng cười của Dominika.

— Không, không... Chúc ngủ ngon, anh yêu. – Tôi ngắt máy. Tôi ghen. Tôi ghen ghê gớm. Tôi thì ngồi nhà một mình, còn chồng tôi đang có buổi tối thứ sáu với đứa bạn gái thân của tôi. Bạn thân? Như vậy có lẽ là hơi quá lời. Với cô bạn gái, người mà để chiếm đoạt đàn ông sẽ không từ

một thủ đoạn nào. Tôi cần phải tin tưởng Marek. Nhưng tôi đã không tin. Tôi không còn tin vào bất cứ điều gì nữa. `

Tôi ngồi một mình trong căn hộ của chúng tôi, nước mắt chảy dài trên má, còn Marek thì đang cùng với Dominika. Có một cái gì đó đã lén vào cuộc sống bình yên và ổn định của chúng tôi cho đến lúc này, và nó gây phiền toái. Rất phiền toái.

Có lẽ chúng tôi đã không làm chủ được đến cùng việc tạo dựng sự hài hòa cơ bản, đó là gam *C-dur*, trong cuộc sống của chúng tôi.

Giờ đây thì tôi hiểu rằng chúng tôi đã không đánh giá đúng những nốt cơ bản ấy trong mối quan hệ của mình. Có lẽ chúng tôi đã đi tới điều đó một cách quá... thông thường. Tại sao không ai nói cho chúng tôi biết rằng nếu không đạt được sự hoàn hảo trong cuộc sống hàng ngày mà thường là nhàm chán này, thì chúng tôi sẽ không có cơ hội để gặp được hạnh phúc trên con đường tiếp theo của mình?

Khi ấy, khi nằm khóc trên gối của anh ấy, tôi mừng tượng ra rằng, việc xa nhau trong một thời gian ngắn này, sự không tin tưởng này, cuộc gặp gỡ với Dominika chỉ là một nốt nhạc phô trong mối quan hệ của chúng tôi. Tôi hy vọng rằng nó sẽ không khiến cho chúng tôi không biết hòa tấu cùng với nhau nữa.

• • •

Tôi nghỉ suốt mấy ngày cuối tuần. Không thể nghĩ gì. Tôi quyết định làm một người vợ tốt và không nhắc đến chuyện con cái nữa. Tôi muốn mình là chỉ dành riêng cho anh.

Anh về vào tối chủ nhật. Không có cá.

— Anh không câu được gì à? – tôi hỏi.

— Tất nhiên là anh câu được. Nhưng tại bao giờ em cũng ca cẩm về những con cá ấy nên anh cho Dominika hết rồi. Cô ấy thích lắm.

— Và anh không mang gì về? – tôi ngạc nhiên.

— Không... Thế em thích à?

Ồ không! Anh ấy đi câu cá và không mang gì về. Hẳn nhiên là tôi muốn. Dominika ở cả một tối với chồng CỬA TÔI vẫn chưa đủ sao, mà nó còn xơi hết cá CỬA TÔI nữa. Không sao, thực ra thì tôi ngấy cá tuyệt đến tận cổ rồi, nhưng như vậy không có nghĩa là Dominika được ăn cá do chồng tôi câu. Tôi không thích tất cả những chuyện này một tí nào. Nhưng tôi thực sự muốn cho Marek thấy rằng, anh đã trở về nhà, về với người vợ ấm áp và yêu thương anh, về với tách trà đang chờ anh kia, và với bộ ga dễ thương vừa giặt sấy xong trên chiếc giường của chính mình.

Lần này thì Marek lại là người đầu tiên nhắc đến đứa con. Hay đúng hơn là ý muốn được làm bố.

— Anh sẽ đi khám nếu em muốn – anh nói khi chúng tôi nằm ôm nhau trên giường.

Tôi sửng sốt nhìn anh.

— Anh đã nói chuyện với Dominika rất lâu. Cô ấy giải thích cho anh rằng điều này đối với em là rất quan trọng.

Lại thêm một nốt nhạc phở.

Dominika, người mà chồng tôi luôn coi là một con ma cà rồng hút năng lượng, thế mà chỉ có mấy tiếng đã đủ sức thuyết phục anh điều mà tôi không thể làm được suốt hai năm trời. Cái này thì tôi không thích tí nào. Mặc dù rất có thể như thế nào không quan trọng, mà quan trọng là hiệu quả?

Tôi tiếp đi mà không thể thoát khỏi việc nhớ lại tiếng cười của họ khi tôi gọi điện cho anh. Dường như tất cả đều OK, nhưng tuy nhiên, không trọn vẹn.

Chương 4

*Nhưng mà tôi, thưa ngài, đang ở trên
khúc ngoặt*

*Bên phải của tôi là bên trái của ngài
Ngài nhìn thấy bàn, ghế
Còn tôi những mảnh gỗ*

Krystyna Jada “Trên khúc ngoặt”

Đã có lần bà tôi nói với tôi rằng, với đàn ông phải giải thích cho họ thật cặn kẽ, mà tốt nhất là chỉ cho họ, nếu không họ sẽ không hiểu nổi chúng ta. Bà thường có lý. Cả trong trường hợp này cũng thế. Tôi không trông đợi là với chồng mình thì xét nghiệm có nghĩa là chỉ xét nghiệm máu. Và chỉ có thế.

Chúng tôi phải đi đến nhà một người bạn để dự sinh nhật hay lễ đặt tên gì đó. Tôi không nhớ chính xác. Tôi mặc một chiếc váy rực rỡ, như thể để tương phản với những ý nghĩ trong đầu. Đôi giày cao gót màu đỏ xinh, chúng làm cho tôi cao lên đến mét tám, trang điểm đẹp đến hoàn hảo... Tối hôm ấy tôi có cảm giác là mọi chuyện sẽ tốt đẹp, như ý.

Marek vào nhà đúng lúc tôi tô son môi. Ngay từ cửa anh đã vẫy vẫy tôi bằng một tờ giấy gì đó màu trắng.

— Em thấy không, em yêu? Chỉ có tế bào ưa eozin gì đó là có cái gì đó chưa chuẩn thôi. Các kết quả khác thì như của một tay thợ mộc luôn! – anh reo lên.

— Anh làm xét nghiệm à? – Tôi không thể tin được vào điều đó. Ông xã tôi không nói năng gì, thậm chí không hoảng sợ, đã đi làm xét nghiệm. – Thế làm sao mà anh biết được phải làm những cái gì?

— Anh làm xét nghiệm máu và nước tiểu.

Tôi cầm tờ giấy từ tay anh và xem qua. Quả thật là tất cả xem ra đều ổn.

— Thế còn tinh dịch?

— Tinh dịch gì?

— Anh phải làm xét nghiệm cả cái ấy nữa chứ.

— Tinh dịch? – Nhìn anh có vẻ rất ngạc nhiên.

— Vâng. – Tôi nhún vai. Toàn bộ niềm hứng khởi chiếm lĩnh thế giới rời khỏi tôi giống như không khí thoát ra khỏi quả bóng bay. – Chúng ta phải làm xét nghiệm cái này nữa.

— Có lẽ em hơi cường điệu.

— Marek, em cường điệu như thế nào? Đơn giản là em cho rằng một khi em không có thai được thì phải vì một lý do nào đấy.

— Nhưng tại sao em lại đổ lỗi cho anh về chuyện này? – Marek nhảy dựng lên.

— Vì em thì đã làm các xét nghiệm rồi. Từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, không thiếu một thứ gì. Và có lẽ thực tế không còn một cái gì để em làm xét nghiệm thêm nữa. Còn anh thì từ một năm nay rồi không thể đi làm những xét nghiệm ấy! Em sẽ đi cùng với anh, em sẽ giúp anh.

— Em sẽ giúp? Em sẽ giữ tay anh? Hay là còn giữ cả cái khác nữa? – Marek cũng cáu tiết chẳng khác gì tôi.

— Em có thể làm những gì anh muốn, chỉ có điều, thật bực mình, anh hãy đến bệnh viện đi. Người ta sẽ không bắt anh đứng giữa phòng chờ mà làm việc đó đâu! Em biết nó như thế nào mà!

— Từ đâu mà em biết? Em đã đến đấy à?

— Trên diễn đàn – tôi nói nhỏ.

— Trên diễn đàn?! Mọi người hỏng hết rồi! Các cô chạy theo tụi đàn ông như chạy theo lũ bò đực tốt giống ấy. Các cô không còn có thể nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác nữa! Anh không thể sống như thế này được! Anh, Veronika à, anh ngạc thở vì tất cả những chuyện này! Anh muốn sống bình thường! Thế mà em với anh bây giờ chỉ có thể nói về rụng trứng, về tinh dịch chứa đầy tinh trùng đầu nhọn và những trò hấp dẫn khác. Anh

không còn quan trọng đối với em như một con người nữa! Với em, chỉ có một bộ phận của anh là quan trọng. Ồ, xin lỗi, ba bộ phận. Anh quên mất. Còn anh? Những nhu cầu của anh?

— Anh thật không công bằng. — Tôi sửng sốt vì cơn nổi giận của anh.

— Không công bằng? Anh? Em hãy suy nghĩ kỹ hơn về bản thân mình đi — anh la lên và ra khỏi nhà. Tôi ra ban công nhìn. Một lúc sau thì thấy anh phóng vút qua.

Anh ấy không công bằng. Tôi thực sự không hiểu được tại sao với anh ấy, cái việc đi làm xét nghiệm cái thứ tinh dịch thổ tả ấy lại khó đến thế. Tôi đến bác sĩ phụ khoa, và lần nào cũng thế, loại bỏ sự kín đáo, tôi dạng chân trước một người đàn ông lạ. Tôi trả lời những câu hỏi riêng tư nhất. Càng ngày tôi càng cảm thấy nhiều hơn, rằng chỉ có tôi cần đến đứa con của chúng tôi...

Tôi ra bếp. Tôi cần phải uống nước để dịu bớt. Tôi không còn muốn đi đến cuộc vui ấy nữa, nhất là ông xã lại đang đi về nơi vô định và tôi sẽ phải giải thích cho dù là chỉ với Dominika, rằng tại sao tôi vẫn cứ thả anh ấy đi một mình như thế. Sau khi ở Valadislavov về, anh nhận được phải đến năm tin nhắn của nó, ca ngợi cái hương vị của những con cá tuyết mà anh đã câu được. Trước đấy thậm chí tôi không hề nghĩ là Dominika lại có số điện thoại của anh. Có thể nó chưa có. Có thể trong cái buổi tối lãng mạn ấy anh đã cho nó số của mình.

Tôi nhìn hình ảnh mình trong chiếc gương treo ngoài hành lang. Nhìn tôi không ra vẻ người đàn bà sẽ có một tối đơn độc. Tôi thay đổi ý định. Tôi sẽ ra khỏi nhà. Đi đâu cũng được. Tôi sẽ ra biển để thở. Sẽ uống rượu nóng ở Brzezno. Tôi ra bãi biển để nghe tiếng sóng. Bao giờ việc ấy cũng giúp tôi bình tâm lại.

Tôi lấy điện thoại ra, bấm số taxi mà tôi thường hay đi.

Chỉ còn lấy một chiếc khăn quàng ấm nữa là có thể đi được rồi.

— Anh cho đến Brzezno — tôi nói với người lái taxi.

Suốt dọc đường tôi không nói một câu nào. Thường thì tôi hay tào lao với lái xe taxi. Họ biết nhiều chuyện linh tinh ở địa phương, họ chở những người nổi tiếng và họ kể chuyện ai, với ai và khi nào, nhưng lần này thì tôi

không còn lòng dạ nào để nghe những chuyện đó. Những từ duy nhất mà người lái taxi nghe được từ tôi là: “Không cần trả lại tiền thừa”.

Khi đó tôi chẳng cần gì ngoài một chút rượu và cát trên bãi biển.

Trong một quán rượu nhỏ bằng gỗ vẫn chưa đông khách lắm. Ngồi cạnh cửa sổ là một đôi đang nhìn vào mắt nhau bên một cốc trà. Trông họ, tôi nhìn thấy mình và Marek. Đã có thời chúng tôi cũng ngồi như thế. Chúng tôi đã tiếc rẻ khi bỏ tiền học bổng ra mua bia. Thường thì chúng tôi để dành tiền để đi du lịch. Những chuyến đi xa và những chuyến đi gần. Do đó mà bây giờ anh đã rất bực tôi về chuyến đi Ai Cập ấy. Anh bao giờ cũng thích lặn ở đấy. Còn tôi? Tôi chờ đợi ngày mình mang thai. Chuyến đi Ai Cập sẽ bị cấm trong tình trạng của tôi. Khi thật, mà trong tình trạng gì nhỉ? Trong tình trạng không thể trở thành mẹ? Trong tình trạng có thể nói là không đầy đủ?

Tôi nhớ có lần cha cố đã khẳng định trên bục giảng rằng, người đàn bà mà có ít hơn ba đứa con sẽ không được cứu rỗi. Còn tôi? Tôi muốn được cứu rỗi, tôi có thể có thậm chí năm đứa con. Chỉ có điều, như thế nào? Hay là tôi phải đi hỏi vị cha cố ấy?

Tôi vào quán bar.

— Cho xin một chai vang. Hay là không. Bia đi. – Pha nhiều nước dâu rừng vào. Gấp đôi ấy. Bia cũng là vại to.

Một lát sau tôi đã cầm trong tay một cốc nhựa đứng thứ đồ uống màu hồng. Cậu pha chế không hề tiết kiệm nước dâu.

— Cám ơn – tôi nói và đi ra ngoài. Tôi mới đi được mấy bước đã thấy cát. Tôi cởi giày, đi chân trần ra phía biển. Tôi ngồi trên bãi biển, cách bờ mấy mét. Nhấm nháp từng ngụm bia. Có lẽ tôi cũng không thích bia lắm.

Tôi thích rượu mùi hơn. Những loại mà nhờ chúng con người có thể quên đi rằng cuộc đời lắm khi cũng chẳng được ngọt ngào như vậy. Nhưng lúc này tôi lại thấy vị ngọt của nước dâu chỉ vừa đủ được cảm nhận bởi vị đắng của bia ngon ngon. Chỉ có điều vào buổi tối hôm ấy, trong lòng tôi chỉ có vị đắng. Tôi thực sự hy vọng rồi một mình mình – có thể là với sự giúp đỡ nho nhỏ của cậu pha chế - sẽ có thể làm dịu đi vị đắng ấy.

Tôi ngồi và ngắm nhìn những con sóng cứ ngày một cao hơn. Cũng lạ, từ thuở lọt lòng tôi đã sống bên bờ biển vậy mà rất ít khi ra đây. Tất nhiên là những lần hò hẹn, những buổi đi dạo, khi người quen từ nơi khác về chơi thì có, nhưng đi dạo một mình trên bãi biển? Chắc là không. Tôi không đánh giá đúng mức về biển. Chẳng phải chỉ cần một buổi sáng dậy thật sớm là có thể đi nhật được cả năm hồ phách đấy sao. Chưa bao giờ tôi làm việc đó. Thậm chí tôi còn không nghĩ tới.

Trong cuộc sống có lẽ cũng như vậy, để đạt được một cái gì đó, cần phải giúp đỡ số phận một chút. Tiếc là tôi vẫn chưa nghĩ ra được cách nào để có thể giúp mình tìm ra cái vốc hồ phách mà tôi đang mong đợi ấy. Một vốc? Một mảnh nhỏ hồ phách là đủ rồi.

— Cho xin một bia, pha nhiều...

—... nước dâu. – Cậu pha chế cười.

Thậm chí tôi cũng không để ý xem mình quay lại quán bar như thế nào.

— Chính xác. – Tôi cười. Hay là không. Cho chị một chai vang. Loại đỏ ấy. Ít ngọt. Chị sẽ ngồi ngoài bãi biển lâu hơn.

— Em cho chị cả ly nữa nhé?

Tôi lắc đầu quả quyết.

— Chị không lạnh à? Quán có chăn len. – Cậu ta nhìn lên hai vai trần của tôi.

Tôi ngỡ ngàng nhìn chàng trai. Một sự săn sóc như vậy ở một người đàn ông xa lạ? Cho tới lúc này, sự bộc lộ tình cảm khiến tôi chỉ liên tưởng tới chồng mình. Thậm chí tôi cũng chẳng có cơ hội để nói chuyện với những người đàn ông khác, chứ đừng nói đến việc cảm nhận sự chăm sóc của người ta...

Tôi với Marek không bao giờ rời nhau. Hầu như việc gì chúng tôi cũng làm cùng nhau. Đã có lần tôi đọc được rằng, để mối quan hệ diễn ra chuẩn mực, cần phải có một cái gì đó của riêng mình. Cho dù chỉ là một thứ. Hai người không thể dùng chung một cái bàn chải đánh răng.

Kể từ ngày ấy, cái bàn chải đánh răng trở thành một biểu tượng của một dạng riêng biệt nào đấy. Tôi ghi nhớ nó. Vì vậy mà thỉnh thoảng Marek

lại đi nghỉ cuối tuần hay câu cá với các chiến hữu, còn tôi thì gặp gỡ với mấy đứa bạn gái để tán gẫu. Nhưng bây giờ đã có một cái gì đó thay đổi. Những buổi tối đàn ông không chỉ toàn đàn ông... Dominika cũng đã có mặt ở đó. Còn tôi ngồi một mình trên bãi biển, trong bóng tối, nhắm nháp rượu vang đỏ thẳng từ chai và quan sát những con sóng biển bồn chồn.

— Chúc một buổi tối tốt lành. – Tôi nghe thấy ai đó nói. Đứng bên cạnh tôi là một người đàn ông trong bộ đồ đi xe máy. Tay cầm chiếc mũ bảo hiểm. Vì trời tối nên tôi chỉ nhìn thấy hình dáng. Cao, dáng không tồi, đúng hơn là hơi gầy. Anh ta trạc ngoài bốn mươi.

— Tốt lành ư? – tôi phân vân thành tiếng. Còn hơn thế ấy chứ - tôi thờ dài.

— Bao giờ cũng có thể tốt hơn – người lạ trả lời. – Nhưng bao giờ cũng có thể tồi tệ hơn. – Anh ta ngồi xuống cát, cạnh tôi. – Chị không lạnh à?

Tôi lắc đầu.

— Vang đốt nóng từ bên trong. Ngoài cũng thế. Đêm nay rất ấm, ấm đặc biệt. – Tôi duỗi chân thẳng ra nữa. Ánh mắt của anh ta dừng lại ở những móng chân màu đỏ của tôi. Anh ta cởi chiếc áo khoác da. Tôi đã nghĩ chắc anh ta sẽ khoác chiếc áo ấy lên người tôi, nhưng anh ta do dự đoạn để nó sang bên cạnh.

— Tôi là Kuba – anh ta nói và chìa tay cho tôi.

— Veronika. – Tôi đáp lại cái bắt tay.

— Người có cuộc sống kếp hay người quyết định sẽ chết? – anh hỏi và nhìn vào mắt tôi với ánh mắt sắc sảo.

Tôi nhìn anh ta. Một gã đàn ông lạ lùng. Gió thổi tung mái tóc đã hơi dài, có thể thậm chí đã hơi hơi muối tiêu của anh ta.

— Tôi cũng không biết nữa. Tạm thời là người đang ngắm nhìn sóng biển và uống rượu vang. Và đang nói chuyện với một người không quen biết. – Lần đầu tiên trong buổi tối hôm ấy tôi cảm thấy vui vui.

— Thì chúng ta đã làm quen với nhau rồi đấy thôi. Tôi đã tự giới thiệu tôi là Kuba.

Tôi cười.

— Chúng ta quen nhau? Tôi ngạc nhiên hỏi. – Đôi khi anh có nghĩ rằng, anh đã biết rất rõ về một người sau gần nửa đời người sống cùng với người ấy... Mà thực ra nói chung anh không biết người ấy. Người ấy khiến anh ngạc nhiên sau từng ấy năm. Không phải bao giờ cũng tích cực...

— Có vấn đề chẳng? – anh ta hỏi.

— Tôi cũng không biết nữa? Có lẽ thế - tôi thở dài. – Tôi muốn có con.

— Trong chuyện này, rất tiếc, có lẽ hôm nay tôi không thể giúp chị được. – Anh ta buông thõng hai tay về bất lực.

— Tôi không chờ đợi ở anh điều đó. – Tôi cười. – Đặc biệt là hôm nay.

— Phù. Tôi đã nghĩ là phải bỏ chạy cơ. Tôi không quen với những đề nghị kiểu như thế trong lần gặp đầu tiên.

Nhìn anh không có vẻ của một kẻ muốn bỏ chạy. Chúng tôi ngồi nhìn sóng biển một lúc. Vừa phải, đều đặn. Khi một con sóng đưa nước gần đến chân chúng tôi, thì một con sóng khác kế tiếp ngay sau nó.

— Có lẽ tôi không thể có con – tôi nói toạc móng heo. – Tôi bị thiếu cái gì đó...

Kuba không nói gì. Anh nhìn tôi và nghe.

— Chúng tôi đã thử lâu lắm rồi. Phải đến hai năm... Và chẳng có gì cả. Theo bác sĩ thì tôi đã phải có con từ lâu rồi. Còn Marek... Marek là chồng tôi. – Tôi nhìn Kuba. – Anh ấy không muốn đi khám. Chúa ơi, tại sao tôi lại nói với anh tất cả những chuyện này nhỉ?

— Chị cứ nói đi. Đôi khi trên một chuyến tàu, chị kể với người đồng hành về toàn bộ cuộc đời mình và nghĩ rằng chắc chắn sẽ chẳng bao giờ gặp lại người đó nữa.

Tự nhiên tôi cảm thấy buồn buồn mất một lúc. Tại sao tôi lại phải không gặp anh nữa, Kuba?

— Anh muốn uống một ngụm không? – Tôi đưa chai rượu vang về phía anh ấy. Chai vang đã vơi mất một nửa. Tôi tu thẳng từ chai, cái ly nằm ở đâu đó bên cạnh. Trong đầu tôi chỉ có tiếng sóng biển đang vang lên.

— Không, cảm ơn chị. Tôi còn phải về nhà nữa. – Anh ta chỉ vào chiếc mũ bảo hiểm.

Tôi gật đầu và tu một ngụm to. Thứ rượu vang đỏ ấy chảy trong người tôi và tôi cảm thấy thật dễ chịu.

— Anh có thích biển không? – tôi hỏi.

— Thích chứ. Đó là sức mạnh thiên nhiên. Không thể kiểm soát nổi và đầy bí ẩn. Đó là quyền năng. Ở bên nó, ai cũng thấy mình thật nhỏ bé...

Chúng tôi ngồi im lặng một lúc, cùng lắng nghe cái sức mạnh của thiên nhiên ấy.

— Tôi khoác được không? – Tôi với lấy chiếc áo khoác của anh.

— Tất nhiên rồi.

Chiếc áo khoác thơm mùi da thịt đàn ông. Nhưng rất khác với của chồng tôi. Tôi ôm nó vào lòng, hít lấy cái mùi ấy. Thật dễ chịu trong chiếc áo khoác này. Ấm áp và an toàn.

— Anh ấy hứa là sẽ đi khám. Và anh ấy làm xét nghiệm. Máu. – Tôi cười thầm. – Thế các anh, những người đàn ông, đi làm xét nghiệm cái thứ tinh dịch thổ tả ấy khó khăn lắm hay sao?

Kuba ngồi im lặng. Tôi nói. Tôi kể cho anh nghe về toàn bộ cuộc đời mình. Tôi kể về những con mọt được gõ lên lưng tôi, về tình yêu của chúng tôi. Về đám cưới, về lần đầu tiên, về những mơ ước và kế hoạch chung. Về tình dục, cái thứ đã không còn hấp dẫn, về những đứa trẻ mà tôi nhìn thấy ở khắp nơi và về những phụ nữ mang thai đã ám ảnh tôi. Về Dominika, người đã thuyết phục được Marek đi khám, và về chuyện Dominika muốn tháo gỡ những toa tàu... Tôi kể cả về sự cố gắng để có con, những cố gắng đã giết chết tình yêu của chúng tôi từ từ nhưng hiệu quả. Tôi khóc và cười xen lẫn, tôi uống rượu vang. Chỉ còn lại rất ít. Kuba giằng lấy cái chai từ tay tôi.

— Chị hãy nói chuyện với anh ấy. Chân thành. Chân thành giống như với tôi ấy. Chị hãy đi với anh ấy ra bãi biển, hãy uống nửa chai vang và nói chuyện với anh ấy. – Anh nắm tay tôi trong bàn tay ấm áp của anh.

Tôi gật đầu.

— Không phải bây giờ. Sẽ không được đâu... Anh biết không? Có lẽ có một cái gì đó đã bật ra. Tôi không biết nói chuyện với anh ấy về vấn đề

này...

Tôi tựa đầu lên vai Kuba. Người đàn ông mà mới chỉ mấy tiếng trước đây thôi tôi còn chưa quen biết, thế mà giờ đây tôi đã chìm trong mùi của anh ta và kể về những tình tiết riêng tư nhất của cuộc đời mình. Xung quanh tất cả quay tròn. Tôi không biết rồi mình sẽ về nhà bằng cách nào. Tôi nghĩ về Marek. Hẳn là anh đi tìm tôi. Kuba như thể đọc được suy nghĩ của tôi.

— Để tôi gọi taxi. Tôi không thể chờ chị về trong trạng thái như thế này được. Chị lại đây.

— Đăng nào thì tôi cũng không dám trèo lên xe máy với anh.

Tôi đứng lên trên bãi cát một cách khó khăn. Kuba chìa tay cho tôi. Một lúc sau anh ta đã gọi được taxi.

— Chị sẽ báo cho tôi biết khi về đến nhà chứ?

Tôi gật đầu, lấy danh thiếp trong ví xách tay ra đưa cho anh ta.

— Anh gọi cho tôi đi. Tôi sẽ viết tin nhắn.

Taxi đến.

— Rất cảm ơn anh vì buổi tối hôm nay. Tôi đã tưởng là sẽ phải một mình cả tối để xót thương cho số phận của mình. Mà thực ra tôi đã tự thương thân mình, nhưng với một tình bạn thật dễ thương. Cảm ơn.

Kuba hôn lên má tôi một cách vô thức. Anh ta mở cửa xe. Tôi vào xe, ngồi ngả đầu ra sau, cả thế giới quay cuồng.

— Anh chàng thật không được chút nào, ai lại không chịu đưa một báu vật như thế này về tận nhà – người lái xe taxi bắt chuyện.

— Không được. Nhưng đôi khi vẫn thế. Ông xã đang chờ ở nhà.

Người lái xe nhìn tôi vẻ lạ lùng. Tôi cười.

— Nhưng nghe thế thôi. Chẳng có chuyện gì giữa tôi với anh ấy đâu – tôi bắt đầu giải thích. – Chúng tôi chỉ nói chuyện. – Mà tôi giải thích với tay lái xe taxi làm cái quái gì nhỉ?

Người này không đón nhận những lời tôi nói.

— Một người thì đưa về, một người thì chờ ở nhà... Thế đấy. Thời buổi bây giờ khác quá. Ngày xưa những chuyện như thế này người ta sửa, chứ không vứt vào sọt rác và đổi lấy cái mới. Bây giờ thì tụi trẻ làm như

vậy đấy. Cứ không hợp nhau cái gì là ly dị. Và đã có một anh chàng khác đang chờ rồi. Tôi với Krysia của tôi sắp bốn mươi năm năm rồi. Chúng tôi vẫn tốt. Mà có cái gì để xấu nhỉ?

Tất cả quay cuồng trước mắt tôi.

— Thời buổi bây giờ thế đấy. Cứ dùng lắm thuốc tránh thai vào, rồi sau đấy mới không có con. Hoặc là nạo thai, hoặc là những đứa trẻ của các đôi sống thử sau này chạy rông khắp thế giới. Tiến bộ cái gì, thừa cô. Mà cô cũng từ chỗ một thằng đàn ông lạ về với chồng. Người ta làm...

May mà trong mạch máu tôi, rượu vang đang chảy thay vì máu. Tôi không biết mình trải qua chuyến đi đó như thế nào. Khi cuối cùng thì chúng tôi cũng đến nơi, tôi trả tiền và phải khó khăn lắm mới vào được đến chân cầu thang. Tôi ý thức được rằng ngoài bãi đỗ xe không có xe của Marek. Có thể sau buổi liên hoan anh ấy đi taxi về. Tôi nhìn vào phòng ngủ. Trống rỗng. Phòng làm việc của Marek cũng thế. Trong phòng khách cũng không có anh.

Tôi cầm điện thoại. Mười bốn cuộc gọi nhờ. Eva. Đã quá nửa đêm, nhưng cuộc gọi cuối cùng mới chỉ trước đấy mấy phút. Tôi gọi lại.

— Cuối cùng thì cô cũng gọi. Mà y biến đi đâu thế? Tao lo cho mà y quá. – Eva bắt máy ngay, như thể nó đang đợi máy. Trong ống nghe, có cả tiếng nói chuyện xì xào và tiếng nhạc.

— Ở nhà rồi.

— Ở nhà rồi? Vậy mà y đã ở đâu? Có chuyện gì thế? Ông xã mà y đến đây có vẻ không được vui, mà lại đi một mình.

— Tụi tao cãi nhau... - Tôi nhún vai. – Mỗi người đi một đấng. Có anh ấy ở gần đấy không?

— Không... Anh ấy về cách đây độ hai tiếng rồi. Bây giờ phải ở nhà rồi.

Tôi tỉnh táo lại rất nhanh.

— Anh ấy bảo tiện đường đưa Dominika về rồi đến chỗ mà y – Eva tiếp tục.

— Anh ấy về cũng với Dominika à? – tôi hỏi, không yên tâm chút nào.

— Ừ. Tao cũng ngạc nhiên. Hai người nói chuyện với nhau suốt buổi tối. Tao không biết là họ biết nhau rõ thế đâu...

— Tao cũng không – tôi càng lo lắng hơn. – Được rồi, Eva, tao đi ngủ đây. Có lẽ tao uống hơi nhiều...

Tôi vào giường nằm, chỉ mặc mỗi đồ lót. Thậm chí tôi không cả tẩy trang, không đánh răng. Với tôi thế nào cũng được. Tôi lấy điện thoại. Trong số các cuộc gọi nhỡ, có một số lạ. Tôi chọn số đó.

— Tôi đã ở nhà rồi – tôi nói.

— Thế thì tốt rồi – Kuba trả lời. – Chị ngủ ngon đi – anh ta nói thêm. – Và chị hãy nghĩ rằng mai sẽ là một ngày mới và mọi chuyện đều có thể xảy ra.

— Tôi sẽ suy nghĩ. Còn anh cũng ở nhà rồi à?

— Không. Tôi vẫn ngồi đây. Ngồi ngắm sao làm tôi thấy dễ chịu – Anh ta cười. – Tôi cũng chẳng vội đi đâu. Chúc ngủ ngon.

— Chúc ngủ ngon.

Tôi nhét chiếc điện thoại xuống dưới gối và trùm chăn. Song không ngủ được. Một cách tiềm thức, tôi cảm thấy rằng tôi có cái phải lo lắng. Ông xã không có nhà, còn tôi thì ngồi ngoài bãi biển với một tay đàn ông lạ lùng. Tôi lấy điện thoại ra, lưu lại số của anh ta. Tôi viết tin nhắn: “Cám ơn anh lần nữa”. Cuối cùng tôi cũng thiếp đi.

Tôi không biết Marek về lúc mấy giờ. Anh luôn vào trong chăn không một tiếng động và nằm xuống cạnh tôi. Sáng ra, khi thức dậy, tôi thở phào nhẹ nhõm. Thật may mắn là anh ấy đã về.

• • •

Tôi không muốn lại làm ầm lên với anh. Tôi không tin lắm rằng chồng có thể phản bội mình, cho dù là với Dominika. Thực tế là nó rất có sức thuyết phục trong việc mời mọc bọn đàn ông lên giường, nhưng tôi không tin là nó có khả năng làm như thế đối với vợ chồng tôi. Cuối cùng thì những năm tháng của tình bạn sẽ ràng buộc. Khi đó tôi còn chưa biết rằng với Dominika thì những thứ kiểu như tình bạn, lòng tự trọng đâu có ý nghĩa

gì. Bao giờ nó cũng lấy cái mà nó muốn. Nhưng về vấn đề này thì phải sau đây một chút tôi mới hiểu ra.

— Thế nào, hôm qua liên hoan có vui không? – tôi hỏi khi đang ngồi ăn sáng. Theo chuẩn cho chủ nhật, là món trứng chưng. Giống như ở nhà bố mẹ tôi. Bữa sáng chủ nhật là trứng hoặc xúc xích. Điều đó cũng nhắc về một cuộc sống có nề nếp và hài hòa.

— Vâng em nên không như mọi khi – anh khẽ nói.

— Em nghe nói là anh đưa Dominika về nhà nó – tôi nói.

— Ừ - anh cắt nhanh.

— Và?

— Và anh đã đưa cô ấy về. Còn em, buổi tối thế nào? Em ngồi nhà à?

— Không. Em ra ngoài bãi biển.

— Một mình?

— Một mình – tôi nói dối. – Em ngồi và ngắm sóng biển.

— À.

Cuộc nói chuyện của chúng tôi rất chùng chảng. Tôi có cảm tưởng như cả ông xã tôi, cả tôi đều đang giấu giếm điều gì đấy.

Phải chăng là như vậy? Tôi không làm điều gì xấu, nhưng tôi lại cảm thấy mình có lỗi.

Tôi đã trò chuyện với một người đàn ông lạ, khoác chiếc áo khoác của anh ta. Tôi đã tâm sự với anh ta những bí mật và những điểm yếu sâu kín nhất. Của chúng tôi và của ông xã tôi.

Tôi không nên làm như thế.

Chương 5

*Hãy viết cho anh một bức thư từ trái tim
em*

*Và em hãy sống vẹn nguyên trong đó
Nó hãy mang thật nhiều tiếng cười
Hãy hứa với anh điều này, ngay hôm
nay – Em Bé Bông*

Hôn nhân cũ kỹ Tốt đẹp “Blues cho Em Bé Bông”

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Veronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Cám ơn...

Tự tôi không biết phải bắt đầu từ đâu.

Có thể từ việc chào hỏi...

Xin chào, Veronika.

Anh đã suy nghĩ rất lâu về cuộc nói chuyện của chúng ta. Cho đến tận bốn giờ sáng, khi anh quay về nhà. Càng nghĩ lâu, anh càng thấy xúc động. Anh đã định viết cho em ngay từ đêm, nhưng phải đặt sự kiềm chế khó khăn lên trên hết.

Anh không thể bứt ra khỏi câu chuyện mà em đã kể cho anh nghe. Anh rất muốn giúp em. Anh có biết bao là những suy nghĩ khác nhau mà anh rất muốn chia sẻ với em. Em đã để lại trong anh một dấu vết không thể lặp lại, giống như sau một bộ phim đầy xúc động và người ta cứ nhớ mãi về nó. Anh nhớ hình ảnh em lúc khóc lúc

cười. Em cảm thấy tồi tệ, thiếu tự tin, nhưng em hiểu cái lý của ông xã em. Em là một phụ nữ tuyệt vời.

Anh cứ phân vân, không biết từ đâu mà em có được sự giàu có về kinh nghiệm và hiểu biết về tâm lý đến vậy. Để biết về con người nhiều như thế, cần phải quan sát họ và rút ra kết luận. Cần phải có lòng khoan dung rất lớn mới có thể chấp nhận con người với những khác biệt rất lớn của họ. Cách họ đánh giá về những giá trị. Em thấu hiểu ông xã trong sự bướng bỉnh của ông ấy... Em đã khắc ghi một số tính cách, nhưng có biết bao nhiêu là sự thấu hiểu ở trong đó...

Anh muốn nói với em rất nhiều ngay lúc này.

Cám ơn em vì một buổi tối tuyệt vời. Em có cho mấy cái vỏ sò vào túi anh không?

Anh đi làm việc đây.

Em khỏe nhé,

Kuba

Mail của người đàn ông đi xe máy không quen biết nằm trong hộp thư. Tôi vừa đến chỗ làm và vừa pha xong cho mình tách cà phê. Tôi thích đến sớm hơn. Khi vẫn còn yên tĩnh, không có ai sập cửa. Khi sếp chưa đến và tôi chưa phải nghe những lời trách cứ. Làm trợ lý không phải là mơ ước cao nhất của tôi, nhưng mới bắt đầu, trước khi có con...

Sau đó tôi sẽ dịch văn học Anh. Tôi ước mơ mình sẽ vừa xoa xoa cái bụng bầu vừa đọc sách và nhìn qua cửa sổ. Chỉ một lát nữa thôi, là tôi sẽ đắm chìm trong thế giới của những cánh đồng hoang và những mối tình lãng mạn. Còn bây giờ là những hợp đồng, sổ sách tín dụng và những thứ khác chẳng mấy thơ mộng.

Tuy nhiên hôm đó tôi đã có ý định sử dụng sự yên tĩnh đó để viết thư cho người đàn ông đi xe máy không hoàn toàn xa lạ, bởi dù sao cũng đã hơi quen biết.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Trò chuyện

Xin chào, người không quen biết, vẫn cứ là người không quen biết. Em cũng cảm ơn anh vì một buổi tối dễ chịu.

Em cần một cuộc trò chuyện như thế. Anh không đánh giá được hết đâu. Em có thể kể về tất cả những gì em suy nghĩ. Cảm nhận. Trút bỏ từ mình cả một đại dương cảm xúc, mà vào tối hôm ấy đã vận động ngược lại với biển. Rất bình yên, phải không? Em nhìn thấy sự bình yên ấy trong Anh. Anh tỏa ra sự bình yên và anh biết lắng nghe...

Kiến thức của em về tâm lý? Nếu là một nhà tâm lý học tốt, thì em đã biết hòa nhập với thực tiễn mà em đang ở đó. Còn thì... Có lẽ đúng là thợ giày đi chân đất.

Veronika

PS. Trong túi anh có những chiếc vỏ sò của em! Quả là em đã cho chúng vào đó.

Khi tôi gửi thư, những nhân viên đầu tiên đã đến văn phòng. Họ vẫn còn uể oải đi pha cà phê. Đôi lúc có ai đó vào phòng, cười và tào lao. Kể cũng lạ là con người lại cần đến ngần ấy thời gian để đi ra đi vào. Tầm tiếng làm việc, mà những tản mát như vậy không hề ít. Liệu có ai đó có một khi nào đó tính xem anh ta thực sự làm việc được bao nhiêu thời gian?

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Vỏ sò

Anh muốn trả lại em vỏ sò? Cà phê?

Kuba

Tôi cười. Không trả lời ngay. Tôi đang vùi đầu vào đóng giấy tờ cần phải xếp cẩn thận từ đám “phải giải quyết” sang đám “đã giải quyết”. Một lát sau có tiếng chuông điện thoại.

“Cà phê?”

Lần cuối cùng có người đàn ông mời mình đi cà phê là bao giờ nhỉ? Có lẽ... Không bao giờ? Tôi nhận ra rằng thực ra tôi không hề hò hẹn. Với Marek thì mọi cái đã rõ ngay từ đầu. Chúng tôi luôn luôn cùng nhau, vậy nên hò hẹn là không cần... Hò hẹn? Hò hẹn gì đâu? Tôi có chồng, còn cà phê với một người lạ đơn giản chỉ là cà phê...

Tôi cười. Thật dễ chịu...

“Em đang làm việc. Có lẽ để lúc khác” – tôi trả lời.

Tôi tự hứa với mình vào giờ nghỉ ăn trưa sẽ viết mail tiếp theo. Theo nguyên tắc tự thưởng cho mình vì đã làm xong việc. Tuy nhiên tôi không thể tập trung được.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Cà phê

Tại sao anh lại muốn đi uống cà phê với em? Em chẳng qua chỉ là người không quen biết trên bãi biển.

Veronika

TỪ: Kuba Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

Đơn giản là anh phải trả lại em vỏ sò...

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Kuba Nowakowski

Có lẽ thế ☺

Mai, 12.30 ở Starbucks?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Gặp

Em không thể tìm được chỗ nào ít lãng mạn hơn à?

Nhưng OK, sẽ đến lúc cho sự lãng mạn.

Kuba

Tôi cười. Cho sự lãng mạn nào? Nhưng đi cà phê thì có thể được...
Nhận lại vỏ sò của mình...

• • •

Đó có lẽ là lần đầu tiên kể từ lâu lắm rồi, tôi không xem diễn đàn. Tôi quên biến việc này. Tôi ở ngoài bãi biển với Kuba trong ý nghĩ và ở đó thật lãng mạn, không chắc chắn và có phần nguy hiểm.

Âm thanh từ điện thoại dứt tôi ra khỏi dòng suy nghĩ.

— Em yêu, anh đi tập thể hình với Jacek. Anh sẽ ăn trong trung tâm – Marek nói khi tôi bắt máy.

— Với Jacek? – tôi ngạc nhiên.

Với Jacek đã có phần mập mạp thì gặp ở tiệm bánh sẽ nhanh hơn nhiều so với ở những nơi có nguy cơ phải làm những động tác cúi người, gập đầu gối và lạy Chúa tôi, phải đổ mồ hôi.

— Số phận là thế. – Marek cười. – Ai cũng phải già đi và cũng muốn ngăn quá trình đó lại. Jacek cũng thế.

Một khi Jacek đã bắt đầu quan tâm đến bản thân thì có lẽ sắp đến ngày tận thế.

Tôi chuẩn bị ví xách tay, tuy nhiên trước khi cất điện thoại, tôi gọi cho Eva.

— Chào bà mẹ. Bà có biết là các ông xã của chúng ta hẹn gặp nhau ở phòng tập thể hình không?

Eva có biết. Nó không hài lòng lắm về chuyện này.

— Anh ấy càng ngày càng hấp dẫn, còn tao thì giống như quả bóng màu vàng. Tao đã béo đến mức tưởng như nổ tung ra mất. Tao sẽ lăn trong

vòng ba tuần nữa.

Còn tồi tệ hơn lần trước. Đến chết mất, Verka ạ... Mà có thể đến chỗ tao được không?

Từ chỗ làm, tôi đi thẳng đến nhà Eva. Nó ngồi ủ rũ trong bộ đồ thể thao chật cứng, bị dây chằng hay một loại thức ăn nào đó.

—Sao? Trông tao có như một khuôn mẫu của bà mẹ Ba Lan không? – Nó cười buồn bã. – Tao không chui vừa cái gì nữa rồi. Không mặc vừa một bộ đồ nào. Có lẽ tao phải béo gấp ba lần trước đây. Tao phải mặc quần của Jacek... Mà xem này, Eva, trong quảng cáo tất cả những bà bầu này đều mặc mini, chân thon như người mẫu, còn những đứa con sạch sẽ của họ thì không run, mà lại còn cười, hôn lên bụng trần của mẹ với làn da không hề bị rạn. Cyborg^[5], tao nói cho mày biết. Cyborg – nó thờ dài. – Thậm chí Jacek cũng không còn muốn tao nữa.

— Không muốn là sao?

— Là không muốn. – Nó nhún vai. – Anh ấy ngủ ở phòng bên, sau đây cũng chẳng thềm vào giường nữa. Những lúc tao ôm anh ấy thì anh ấy chỉ vuốt ve, vỗ vỗ rồi chạy biến...Nói chung là tao có cảm giác như anh ấy đang chạy trốn tao. Bây giờ cũng thế. Bà ngoại đón Emilka để tụi tao được một mình. Hôm qua khi tao nói điều này với anh ấy thì anh ấy làm ra vẻ thất vọng lắm, vì đã hẹn với ông xã mày rồi. Và thế là tụi tao lại không được một mình...

Tôi nhìn cái vết trên bụng nó một cách hàm ý.

— Không, không phải lúc nào tao cũng loanh quanh như thế này. – Eva cảm nhận được ánh mắt của tôi. – Nhưng cũng thường xuyên – nó khẽ nói thêm. – Nhưng tao biết mặc gì với cái bụng to đùng như thế này? String ren chẳng? Với lại đằng nào thì cũng có Jacek ở nhà đâu. Vậy thì mặc cho ai? Mặc bộ đồ thể thao với tao là thoải mái nhất.

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Chao ôi...

Em vừa ở chỗ đưa bạn gái thân về... Với tụi em mọi chuyện xấu đi vì không có con, còn nó thì đang mang bầu và... vì thế mà mọi chuyện cũng xấu đi. Thế giới này chẳng lạ lùng lắm sao? Số phận cho người này cái mà chính người khác đang mong muốn. Nhầm chẳng? Những con cò vẫn còn đó và do nhầm lẫn nên đã gõ cửa nhà khác?^[6]

Anh hãy nói cho em biết, tại sao những người không muốn có con thì nhiều khi lại có tới mười đứa? Họ không thể nuôi nấng chúng, họ làm tất cả để không có chúng... Còn em, em sẽ cho con tất cả những gì có thể. Em không biết kiếp trước mình đã làm điều gì ác để bây giờ phải chịu như thế này...

Thật tiếc là hôm ấy anh đã không viết thư cho em vào lúc bốn giờ sáng. Anh định nói với em điều gì? Tại sao câu chuyện của em lại gây nên nơi anh những cảm xúc như vậy?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Bốn giờ sáng

Veronika thân mến,

Với cảm xúc cũng giống như với lá số tử vi – ai cũng tìm thấy điều gì đó rất của mình. Trong mỗi câu chuyện đều có thể tìm thấy một chút mình ở đó... Anh cũng cảm nhận như vậy.

Có lẽ còn quá sớm để nói về điều này. Chúng ta vẫn chưa thân nhau mà:-)

Dù thế hoặc không, thì vào bốn giờ sáng có lẽ sẽ quá nhiều anh trong thư gửi cho em, mà những câu chuyện

như thế hẳn em đã quá đủ. Anh không thích viết về điều ấy, vì anh đã không còn tin vào phụ nữ nữa. Nếu như em muốn, thì hãy cứ nói cho anh biết. Anh sẽ kể cho em câu chuyện ấy. Tuy nhiên, chắc chắn anh sẽ không viết về nó. Chân thành chúc em sức khỏe,
Kuba

Tôi đóng laptop. Những bức thư và sự chờ đợi chúng dần dần trở thành một chứng nghiện. Bản thân tôi cũng không biết mình thích điều đó hay không. Tôi đã yêu Marek, anh cũng yêu tôi. Ít ra thì cũng đã có một thời như thế...

Trên diễn đàn lại thêm một bạn gái viết rằng đã có bầu. *In vitro*? Có lẽ chúng tôi nên thử... Bố mẹ anh Marek là những người rất sùng đạo. Đôi khi họ mù quáng tin vào nhà thờ. Có một lần, trong bữa tối gia đình, có thể đó là Giáng Sinh hoặc sinh nhật mẹ chồng tôi, cả nhà đã nói về đề tài này. Tôi không nhớ chính xác là khi nào. Nhưng chắc chắn đó là ngày lễ với những chân nến bạc và những chiếc đĩa đựng bánh bằng sứ. Tôi nhớ, vì tôi đã đặt cái thìa bạc lên chiếc tách mạnh đến nỗi bong mất một ít viền vàng. Tất nhiên là chẳng có ai giận dữ, nhưng ánh mắt của mẹ chồng thì cho đến bây giờ tôi vẫn không quên.

— *In vitro*? Con điên à? – bà mẹ chồng nổi cơn tam bành. – Không thể được!

— Có thể chứ ạ. Việc này không bị cấm – tôi trả lời.

— Tất nhiên là bị cấm! Bởi Nhà Thờ! Bởi Thượng Đế!

— Bởi Thượng Đế? – Tôi hỏi. – Vậy được viết ở đâu ạ?

— Ở mọi nơi, con yêu quý của ta ạ, ở mọi nơi! – bà mẹ chồng gào lên.

— Không thể tưởng tượng nổi là con lại có thể nghĩ tới điều này.

Tôi nghĩ. Tất nhiên là tôi nghĩ.

— Thế mọi người có biết tôi nghĩ gì không? – bà anh Marek, một cụ bà lịch lãm, thường im lặng, hỏi. Bà là người rất tôn trọng luật pháp và cũng dạy con cháu điều ấy. – Tôi nghĩ rằng Chúa rất tốt. Và nếu như không muốn loài người dùng cách thụ thai *in vitro*, thì Người đã không cho phép

họ nghĩ ra chuyện ấy. Và Zosia này – bà nhìn con gái – chắc chắn Thượng Đế sẽ giận dữ khi con quát tháo cô gái đáng thương này, là người mà chắc chịu nhiều stress trong cuộc sống, hơn là lo lắng về chuyện lớp trẻ là những ông bố bà mẹ hạnh phúc đấy.

— Nhưng là những ông bố bà mẹ bình thường! Bình thường!

— Bình thường. Bình thường – bà nhắc lại. – Từ *in vitro*. Nếu như Thượng Đế cho phép làm điều đó.

— Con không nghe nổi chuyện này, mẹ ạ. Con không thể - mẹ anh Marek hất đầu về giận dữ. – Thế nào là cho phép? Còn con trai, con nghĩ sao về tất cả những chuyện này?

Marek ngạc nhiên, ngược mắt lên khỏi đĩa bánh ga tô sôcôla. Nhìn có vẻ như toàn bộ vấn đề này chẳng liên quan gì đến anh.

— Con nghĩ là nếu chúng con phải làm bố mẹ thì đơn giản là chúng con sẽ làm bố mẹ - anh trả lời ngắn gọn.

Bà mẹ chồng nhìn tôi với vẻ đắc thắng. Còn bà anh thì nhẹ nhàng vuốt ve tay tôi phía dưới gầm bàn.

Quả thật là nếu như Thượng Đế không muốn, chắc chắn Người đã không để cho loài người nghĩ ra điều này. Đây... Đây là sự kỳ diệu của quan niệm. Và tôi sẽ luôn nhớ tới điều này trong những lúc hoài nghi. Và nếu như cần thiết, chúng tôi sẽ sử dụng *in vitro*.

Tôi còn nói chuyện với bà anh Marek nhiều lần nữa. Bà là một người tốt. Một người biết chấp nhận sự khác biệt, nhưng không tha thứ cho sự dối trá, thói đạo đức giả và cái ác. Tôi ước gì sẽ đến lúc mình được như bà. Khi nhìn anh Marek, tôi thấy bà. Có lẽ đúng khi người ta nói rằng, nhiều tính cách được di truyền ở thế hệ thứ hai. Có nghĩa là con của chúng tôi sẽ giống như cụ nội? Tôi có thể nghĩ theo kiểu ác ý rằng, số phận từ bi muốn bảo vệ chúng ta trước chính vấn đề này...

• • •

Tôi hẹn với Kuba ở Starbucks. Tôi chưa gặp một người đàn ông nào lại quan tâm đến tôi vì những lý do lạ lùng và khó hiểu như vậy, chính vì

thế nên tôi đã chọn một chỗ có nhiều người qua lại nhất. Trong trung tâm thương mại bao giờ cũng đông đúc.

Khi vào bên trong, thoát đầu tôi không để ý thấy anh ấy. Anh ấy đứng tựa lưng vào tường, tay cầm chiếc mũ xe máy. Anh ấy lấy một bó hoa đồng nội từ chiếc mũ xe máy ra và đưa cho tôi.

— Latte? – anh ấy hỏi.

— Latte. Làm sao mà anh biết? – Tôi ngạc nhiên đón lấy bó hoa từ tay anh ấy.

— Bạn bè thường biết những điều như thế.

Bạn bè? Liệu nói như vậy có hơi quá không? Tôi không thích những tuyên bố kiểu như vậy. Bạn bè là những người thực sự xứng đáng với từ đó. Hay là với việc ngồi ngoài bãi biển ấy, với chiếc áo khoác ấm thơm mùi đàn ông ấy và với cái sự biết lắng nghe tôi cho tới tối muộn ấy, anh ta là xứng đáng? Rốt cục thì anh ấy cũng biết về tôi chí ít cũng tương đương với những đứa bạn gái thân của tôi.

Chúng tôi ngồi lên chiếc sofa. Nói chuyện gì với một người không quen biết đây? Lần trước, khi chúng tôi nói chuyện với nhau thì chảy trong máu tôi có cả rượu vang, mà như mọi người đều biết, rượu giúp tuôn lời.

Sau khi trao đổi vài câu, điện thoại của anh ấy reo.

— Anh phải bắt máy – anh nói. – Bà xã.

Khi anh nói chuyện xong, tôi hỏi:

— Anh có vợ rồi à?

— Ừ - anh trả lời. – Ania. Cô ấy vừa đi trực về. Cô ấy làm việc nhiều lắm. Đôi khi là nhiều quá. – Trán anh ấy nhăn lại.

— Chị ấy là bác sĩ?

— Là hộ lý. Theo sự phân công. Thậm chí cô ấy cũng không cần tiền do công việc mình làm. Cô ấy yêu cái nghề này. Nhưng để kiếm tiền thì cô ấy đã có anh...

— Vậy anh làm nghề gì?

— Linh tinh. Anh đầu tư. Mua cái này, bán cái kia. Đang có khủng hoảng, nhưng ngay cả bây giờ cũng kiếm được.

— Chứng khoán à?

— Cả chứng khoán. Ngoài ra anh con làm mấy dự án. Đôi khi cũng có cái gì đó thu hút anh...

— Anh nói rất chung chung.

— Chung chung? Em hỏi đi. Anh trả lời. Nhưng liệu điều đó có quan trọng không? Quan trọng là anh mang vỏ sò cho em.

— Anh trả em à?

— Anh trả em. Nhưng anh giữ lại mấy cái. Để lại được gặp em... - Anh ta cười. – Anh phải có lý do để gặp em chứ, đúng không?

Tôi không trả lời, chỉ cười.

— Em đã nói chuyện với ông xã chưa?

— Chưa có dịp – tôi nhận định và nhún vai.

— Bao giờ cũng có dịp. Nếu có cái để tranh đấu, em hãy tranh đấu.

— Anh đấu tranh à? Hay là không cần?

— Đã có lúc anh tranh đấu. Bây giờ... Bây giờ là... Đơn giản là. Ổn định, an toàn. Với anh, cô ấy an toàn... Tụi anh chưa bao giờ cưới, không cần thiết. Đầu tiên là anh muốn, cô ấy không muốn. Sau đấy thì ngược lại... Giấy tờ chẳng cần cho tụi anh để làm gì. Còn bây giờ? Sau ngần ấy năm sẽ thật là lạ lùng.

— Hai người có con không?

— Không. Cô ấy không bao giờ muốn. Cô ấy thích chăm tụi trẻ con trong bệnh viện hơn. Cô ấy đã dành cho chúng toàn bộ trái tim mình. Và vẫn tiếp tục như thế...

— Vậy có chỗ cho anh ở đó không? – tôi hỏi. Có lẽ anh không hoàn toàn hạnh phúc.

— Anh cũng không biết... Nhiều khi anh cảm thấy là không có. Cuộc sống của cô ấy là công việc, Veronika ạ. Còn anh? Anh là phần thêm vào cho công việc. Là kẻ đôi khi mát-xa cho đôi chân mỗi mệt hay mang bữa sáng đến giường.

— Có nghĩa là “vợ không hiểu anh ấy, họ hoàn toàn không ngủ cùng nhau”? – tôi cười.

— Không, không. Họ ngủ cùng nhau. Và có lẽ có hiểu. Ít ra là đã hiểu. Chỉ có điều cô ấy có ít thời gian cho cái việc hiểu ấy...

— Vì thế mà lúc đó anh đã đến với em? – tôi hỏi vì muốn thay đổi cái chủ đề xem ra có vẻ không được tiện cho anh ấy lắm.

— Vì nếu không sẽ có một anh chàng khác đến. – Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi. – Còn em khi ấy sao mà buồn thế. Anh cảm thấy... Có thể cảm nhận nỗi buồn từ em.

— Và nếu như một ai đó khác đến?

— Có thể khi đó em sẽ không về nhà một mình. Hay là có thể em về nhà khác... Có thể sau đó em sẽ hối tiếc. Còn anh, chắc chắn anh sẽ tiếc nếu đã không đến chỗ em. Sẽ là không tốt cho cả hai chúng ta.

• • •

Sự quen biết ấy của chúng tôi thật lạ lùng. Một vài cuộc gặp gỡ và hàng ngàn bức mail. Về mọi chuyện và chẳng về chuyện gì cả. Về những khó khăn của tôi, về những vấn đề của anh ấy. Sau vài tuần thì tôi đoán ra một nhịp điệu nào đấy. Nhịp điệu viết trả lời các bức mail. Nhịp điệu được xác định bằng những buổi trực của vợ-không phải vợ anh ấy.

Đầu tiên là mười hai tiếng trực. Khi đó tôi chờ thư của anh ấy, hầu như không rời mắt khỏi màn hình. Sau đấy là ba mươi sáu tiếng nghỉ. Trong thời gian này tôi không thể tìm được chỗ cho mình. Tôi tính từng giờ cho đến lúc bà xã của Kuba đi làm, để lại được đắm chìm trong những con chữ của anh... Sau đấy lại mười hai tiếng trực. Và lại hơn chục bức mail.

Tôi chờ đợi những tin tức ấy và hình như tôi xa rời ông xã. Mà cũng có thể là anh xa rời tôi? Chuyện gì tôi cũng viết cho Kuba. Tôi chia sẻ niềm vui và nỗi buồn, giống như với Marek ngày nào. Có thể nào tình yêu của chúng tôi đã lụi tàn?

Nhất định có một cái gì đó đã thay đổi trong mối quan hệ của chúng tôi. Marek ngày càng hay đi khỏi nhà, còn tôi, thậm chí tôi lại mừng khi được ở nhà một mình vào buổi tối. Với những bức thư gửi cho Kuba. Và với những bức thư của anh ấy gửi cho tôi.

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Chạy trốn

Anh biết không, nhiều khi em có cảm tưởng như đàn ông dễ bỏ đi hơn. Và họ hay làm thế hơn. Theo em, họ không yêu một cách vô điều kiện. Đôi khi có một cái gì đó quấy rầy họ...

Em phân vân, không biết có phải anh Marek đang bắt đầu... Ở vị trí của anh ấy, có lẽ em sẽ không muốn có một người vợ như em... Em có cảm tưởng như đàn ông, ở một giai đoạn nhất định, thích đảm bảo cho mình sự yên ổn và NGÔI NHÀ. Và thỉnh thoảng, khi ngôi nhà đó quá yên tĩnh, họ trốn chạy vào một thế giới khác. Khi quá thích một điều gì đấy, họ cũng chạy trốn. Đôi khi họ không thể thú nhận sự yếu đuối của mình...

Anh viết rằng đối với phụ nữ, hôn nhân là phương tiện mà nhờ đó họ đạt được hạnh phúc. Có lẽ anh có lý. Nhưng không chỉ nói đến hôn nhân, mà cả tình yêu nữa. Hôn nhân cho phụ nữ hạnh phúc bằng sự an toàn mang tính pháp luật. Còn trong tình yêu, các hợp đồng cũng có thể bị hủy bỏ.

Em cứ nghĩ rằng, đàn ông và đàn bà thường có những nhu cầu hoàn toàn khác nhau. Em thêm một đứa con. Với anh ấy, em chắc chắn rằng đề tài này trở nên rất khó nói. Anh ấy muốn sống một cuộc sống tiện nghi và lười biếng, không phải vất vả và không chấp nhận thử thách, đó là làm bố.

Anh ấy lảng tránh em. Thường xuyên không có nhà.

Kuba, em đang một mình.

Thật khó chịu. Nhưng lại là sự thật. Cay đắng.

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Đàn ông

Anh hoàn toàn đồng ý với em. Đàn ông ưa tiện nghi và lười biếng. Sự khải quát này khép lại chủ đề. Có thể thậm chí họ yêu và gắn bó, nhưng họ không hiểu được những nhu cầu của phụ nữ, những người đơn giản là vẫn phải được tin vào tình yêu của đàn ông. Bằng những món quà, những lời nói ấm áp, sự giúp đỡ, quan tâm, bằng những mục đích chung, bằng những nỗ lực trong an ủi tâm lý, những lời nói xã giao, bằng tình dục. Bằng hàng loạt những thứ mà phụ nữ đón nhận như những bằng chứng của một tình yêu thật sự.

Kuba

• • •

Một lần, khi chị vợ-không phải vợ của Kuba được nghỉ trực, còn tôi do đó cũng nghỉ giải lao trong việc liên hệ với anh ấy, Dominika đến gõ cửa. Nó không còn tự tin như mọi khi. Nó ngồi ở phôi một lúc, cặp chân dài co lại, hai tay ôm lấy chân, không nói năng gì. Tuyệt nhiên không nói gì.

— Cà phê nhé? – tôi hỏi.

Dominika lắc đầu.

— Rượu đi. – Nó cười buồn bã.

— Có chuyện gì thế? Lại bỏ tay mới này à? Hay lần này là anh ta bỏ mày?

Nó vẫn tiếp tục im lặng. Tôi ngồi xuống cạnh nó.

— Có chuyện gì?

— Tao dính bầu rồi – nó nói và nhìn vào đôi mắt ngạc nhiên của tôi bằng ánh mắt vô hồn.

— Ôi Chúa ơi, với ai thế? – Tôi có thể nghĩ tới nhiều tin tức khác nhau, nhưng thông tin này làm tôi hết sức sửng sốt.

— Ờ, đúng thế... Với ai không quan trọng. Điều đó hoàn toàn không quan trọng! – nó kêu lên. – Tao không thể để đẻ được. Lúc này tao không thể có con. – Nó châm thuốc, hít một hơi dài.

— Không được hút – tôi nói theo bản năng.

Dominika nhún vai.

— Không sao đâu.

— Ai là bố?

— Không quan trọng. Không có bố, cũng sẽ không có con. – Hai tay nó rung lên.

— Dominika... - Tôi ngồi cạnh nó và ôm lấy nó. Kể cũng lạ, chưa bao giờ tôi ôm người đàn bà mạnh mẽ này. Bao giờ nó cũng ở ngoài điều ấy. Nó tạo ấn tượng của một người cứng rắn. Bao giờ nó cũng tiến lên phía trước một cách mềm dẻo mà không thèm để ý xem sẽ gặp gì trên đường đi của mình. Ngay cả lúc này, bị ôm, người nó cứng đơ như khúc gỗ. – Đừng làm điều ấy...

— Tao buộc phải làm. – Nước mắt chảy dài trên má nó. – Hẳn ta say rượu... Đó chỉ là thoáng qua, mày hiểu chứ? Một khoảnh khắc lãng quên trong nhà vệ sinh ở chỗ liên hoan. Liệu mày có muốn con mình được bắt đầu trong nhà vệ sinh không? – nó nức nở.

— Dominika à!

— Ừ, mày thì muốn có bầu. Nhưng mày chỉ loanh quanh với ông xã mày.

— Để tao gọi cho Eva. Có thể tụi mình sẽ cùng nhau nghĩ ra cách nào đấy.

— Đừng gọi. – Dominika giữ tôi lại trước khi với lấy điện thoại.

— Tao tự xoay sở được mà. – Nó đập điều thuốc trong hộp đựng phoma. – Tao vẫn luôn luôn tự xoay sở.

— Hẳn ta có biết không?

— Có. Hẳn biết từ hôm qua.

— Và thế nào? – tôi hỏi.

— Tao không buộc phải nói là hần không vui chứ? – Dominika nhìn tôi.

— Có thể mọi chuyện vẫn có thể sắp xếp được. Hai người không bắt buộc phải sống cùng nhau, nhưng có thể cùng nhau chia sẻ mọi cái theo một cách nào đấy... - Tôi thả tay một cách bất lực.

— Cùng với vợ của hần ta à? – Dominika cười khẩy.

— Ôi Chúa ơi, hần ta có vợ à?

— Ừ. Và hần yêu cô ta đến mù quáng. – Nó đăm chiêu. – Veronika, tao phải làm chuyện này. Hôm hần bảo tao là nếu tao không làm thì hần... Thì hần sẽ không có mặt trên đời này nữa. Tao không thể làm điều đó với vợ hần.

— Dominika, tao có biết họ không? – Tim tôi bỗng đập loạn lên.

— Không quan trọng, Verka. Tao phải đi đây. Tao phải tìm ra cách giải quyết. Liệu... Liệu mà có thể cho tao vay hai nghìn được không?

— Hết ngàn ấy à? – tôi hỏi.

— Khoảng thế. – Nó lắc đầu. – Thậm chí tao đã biết ở đâu...

— Mà định hình được rồi?

Nó gật đầu.

— Tao không nghĩ là lại đơn giản thế. Gọi điện, trả tiền và thế là có một cuộc sống mới.

— Và bạn khôn ngoan hơn trong cuộc sống mới này?

— Cũng có phần đúng. Tao khôn hơn rồi đấy. Tao sẽ không ve vãn tụi đàn ông có vợ nữa, những gã vẫn yêu thương người mà họ đã chọn.

— Nếu như người ta yêu như vậy thì đã chẳng lãng mạng – tôi thờ dãi.

— Mà không hiểu hết đàn ông đâu. Không như tao. Tao đã có lần nói với mà là toa tàu nào chẳng tháo ra được. Chỉ cần biết tháo như thế nào. Chào – nó đi ra và đóng cửa lại.

Khi nó đi khỏi, tôi mới phân vân, tại sao nói chung nó lại đến nhà tôi. Không khóc, không làm ầm lên. Mà ứng xử như một cỗ máy phải thực hiện chỉ một nhiệm vụ và làm tất cả để nhiệm vụ đó được thực hiện một cách đúng đắn. Tôi nhớ lại là nó định vay tiền...

Đúng là một sự bất công quái gở. Tôi đã cố có con suốt ngần ấy thời gian. Xét nghiệm, thuốc, vitamin. Và vẫn không có gì. Còn nó chỉ một lần, thế là mang bầu. Số phận thật trở trêu. Còn cái tay có vợ này nữa...

Tôi ngồi vào bàn máy tính và đăng nhập vào tài khoản ngân hàng. Số dư hiện tại là ba ngàn. Tôi có thể cho nó vay được, ngay sau đây tiền lương lại về, vậy nên chẳng đến nỗi nào.

— Domina, tao sẽ cho mày vay – tôi thông báo với nó qua điện thoại.

— Tao có rồi, cảm ơn mày. – nó nói. – Tao đã gom góp được.

— Tao có thể giúp mày cái gì nữa không?? – tôi hỏi.

— Verka... Tao có thể đến chỗ mày khi xong xuôi mọi việc được không?

— Bao giờ?

— Tao chưa biết. Có gì tao sẽ gọi.

Bối cảnh của Dominika phá vỡ cả một ngày của tôi. Tôi nhìn màn hình máy tính để thoát khỏi tài khoản ngân hàng. Số dư tài khoản là một ngàn zloty^[Z]. Tôi nhằm chẳng?

Tôi kiểm tra lịch sử giao dịch – tiền được rút từ ngân hàng tự động mấy phút trước đây. Marek?

Ôi Chúa ơi. Hàng ngàn ý nghĩ lướt qua đầu tôi. Marek rút tiền cho Dominika? Khi nào? Những ý nghĩ xoay tròn trong đầu tôi. Và nếu như... đó là Marek? Không thể thế được, rằng đó là Marek. Chẳng phải anh không thể có con đấy sao!

• • •

Tôi không đề cập đề tài này với Marek. Tự anh thú nhận rằng khi trên đường về nhà, anh gặp Dominika, nó đã hỏi vay tiền anh ấy. Hai người cùng vào ngân hàng tự động và anh ấy đã cho nó vay.

— Còn em có gì phản đối chuyện này không? – anh hỏi.

— Không, em không có gì phản đối...

— OK, vì anh có cảm giác cô ấy rất vội nên anh đã không kịp gọi điện cho em để hỏi.

Có lẽ việc anh ấy làm bố là không thể... Còn nếu như đúng vậy, thì có nghĩa là anh ấy có thể có con. Vậy thì thế này là thế nào?

Trong một thông tin có thể chứa đựng hai thông tin.

Kể cả rất tốt lẫn rất rất xấu.

• • •

Theo những tính toán cẩn thận của tôi thì đúng là thời gian vợ-không vợ của Kuba được nghỉ trực ba mươi sáu tiếng. Do đó tôi cũng không thể nhận được ngay mail trả lời của anh cho bức mail mà tôi chia sẻ với anh những nghi ngờ của mình.

• • •

Dominika gọi điện cho tôi vào thứ tư. Lúc tôi vẫn còn ở chỗ làm.

— Verka, xong rồi. Mà có thể đến đón tao được không? Có lẽ tao chẳng còn ai...

Nó cho tôi địa chỉ và tên phòng khám với biển hiệu to đùng mà ngày nào tôi cũng đi làm qua.

— Mấy phút nữa là tao tới nơi. Chờ nhé.

Tôi xin sếp cho nghỉ.

— Việc gia đình ạ – tôi thì thạo rồi chạy vội khỏi phòng sếp.

Dominika ngồi trên bờ tường cạnh bãi đỗ xe. Tôi ra khỏi xe.

— Ổn chứ? – tôi hỏi.

— Ủ. Tao chỉ cần được ngủ. Tao có thể về nhà mà được không? Lúc này tao không muốn một mình.

Hai đứa đi về nhà tôi. Dominika ngủ thiếp đi, đầu gối lên đùi tôi, còn tôi vuốt ve nó như vuốt ve đứa trẻ mà tôi vẫn chưa có, còn Dominika thì lại không muốn.

• • •

Kuba không trả lời mail. Tôi không biết có chuyện gì đã xảy ra. Tôi đang chờ đợi một tín hiệu nào đó từ phía anh ấy thì bắt gặp một bài trên

trang của một công của Ba Thành Phố.

Đã có hai lái xe bị thương trong một tai nạn giao thông. Cả hai đã được đưa đến bệnh viện. Vụ va chạm xảy ra sau 17.00 trên phố Grunwaldzki ở Gdańsk. Cô gái hai mươi tư tuổi đi chiếc xe hơi hiệu Peugeot về hướng Soppot, rẽ trái vào phố Bazynskiego tại vòng xuyến và cố tình vượt nên đã va phải người đàn ông 43 tuổi điều khiển chiếc xe máy Kawasaki đi theo hướng vào trung tâm Gdańsk. Cả người điều khiển xe máy lẫn người lái chiếc Peugeot đều được đưa vào bệnh viện. Cảnh sát kêu gọi mọi người đặc biệt chú ý trên các tuyến đường hai chiều.

Tôi nghĩ ngay tới Kuba. Chưa bao giờ tôi gọi điện cho anh ấy. Gửi mail là đủ rồi. Lần này thì tôi bấm số.

— Anh Kuba à? – tôi hỏi giọng run rẩy. – Mọi chuyện ổn chứ?

— Tốt nhất có thể. Anh không ở gần máy tính. Có chuyện hả em?

Tôi kể cho nghe những gì mình đọc được trên mạng.

— Anh không có Kawasaki, em yêu ạ. Nhưng thật cảm động vì em đã lo lắng cho anh. Anh sẽ liên hệ lại sau cuộc họp nhé?

OK.

Mọi cái nơi Kuba vẫn yên ổn khiến tôi cảm thấy nhẹ nhõm một cách khó tả.

• • •

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Đứa bé

Sao em không hỏi thẳng anh ấy xem đó có phải là con của anh ấy không? Phụ nữ đặc biệt có tài trong việc làm phức tạp cuộc sống. Trong việc che giấu những mong muốn, ý nghĩ, thắc mắc và chờ đợi của mình. Đàn ông thích những tình huống rõ ràng. Nếu như tất cả mọi người đều nói thẳng thì chắc chắn sẽ tốt hơn trên thế gian này... Nhưng biết đâu lại kém thú vị hơn?

Em sẽ nhận được câu trả lời đơn giản cho một câu hỏi đơn giản.

Bao giờ thì cà phê? Em nhớ là anh vẫn có những chiếc vỏ sò của em đấy nhé.

Kuba

Chương 6

*Chúng ta không quen nhau, chúng ta
vẫn chưa quen nhau,
cho dù chia cách chúng ta là chiều rộng
của bờ vai ta.
Cứ khép kín như vậy, trong pháo đài của
mình,
trong sự riêng tư qua bức tường.*

Edyta Bartosiewicz “Chúng ta không quen nhau”

Tất nhiên là tôi không hỏi thẳng Marek rằng anh có ngủ với Dominika không. Chỉ có điều về lý thuyết thì điều đó thật dễ. Rất nhiều lần tôi đứng trước gương và nhắc lại câu hỏi thoại này. Rồi lần nào tôi cũng vứt bỏ ý nghĩ rằng Marek có thể ngủ với cô bạn – có lẽ - của tôi. Nhưng tôi cứ phân vân, tại sao anh lại đưa tiền cho nó đi làm chuyện đó. Tôi không thể nghĩ về chuyện này. Trong mối quan hệ của tôi với Dominika tồn tại một vết nứt mà có lẽ không bao giờ mất đi. Tôi sẽ luôn luôn nhìn nó như một người có thể hiện thực hóa ước mơ của tôi (và có thể với ông xã tôi) và trả tiền để từ bỏ điều đó.

Thật đơn giản biết bao. Ngủ với chồng người khác, dính bầu và phá thai theo cái cách buồn nhất.

Ngày nào của chúng tôi cũng bắt đầu giống nhau. Sáng ra ăn sáng, thỉnh thoảng cùng nhau, thỉnh thoảng tôi phải chạy vội ra khỏi nhà để kịp giờ làm việc vào phút chót, cái công việc mà càng ngày càng ít cuốn hút tôi. Bởi công việc của một trợ lý làm sao mà hấp dẫn cho được? Đâu rồi những mơ ước của tôi về việc dịch tiểu thuyết của chị em Brontë hay về thế

giới của Jane Austin? Tất cả đã bốc hơi trước khi tôi thực sự bắt đầu suy nghĩ một cách nghiêm túc về việc thực hiện chúng.

Hết giờ làm chúng tôi gặp nhau ở nhà vào bữa chiều, nhưng bây giờ ngày càng thưa thớt. Những bữa ăn một mình không phải là điều mà tôi chờ đợi từ cuộc sống. Tôi có cảm giác là Marek lảng tránh tôi. Như thể anh ấy sợ tôi lại đả động đến đề tài khiến anh khó chịu và anh không được nghỉ ngơi trong chính ngôi nhà của mình. Dominika khiến tôi bận tâm hàng ngày. Tôi mơ thấy nó trong vòng tay Marek, tươi cười và mãn nguyện, tận hưởng tròn đầy cuộc sống mà lẽ ra phải thuộc về tôi.

Lần đầu tiên trong đời Marek không hiểu đang có chuyện gì xảy ra với tôi. Hay cũng có thể là anh ấy không muốn biết? Cho tới lúc này, anh ấy vẫn cảm nhận được tâm trạng của tôi không hề sai, và có thể chỉ bằng một cử chỉ, một ánh mắt đã khiến cho thế giới trở nên vui tươi. Giờ đây đã khác rồi. Chúi mũi vào báo chí hoặc TV – chỉ còn lại ngồn ả sau cuộc sống hạnh phúc của chúng tôi.

Tất nhiên là chúng tôi vẫn cố gắng thử, nhưng có lẽ không người nào tin rằng sẽ thành công. Lại một tối nữa với hai chân giò cao, và lần này thì Marek ngủ thiếp đi trên sa-lông, trước màn hình TV, điều khiển trong tay.

Cuối cùng thì tôi cũng quên đi những điều tồi tệ. Eva sinh bé gái thứ hai. Cho tới bây giờ tôi vẫn nhớ cuộc nói chuyện khi nó khoe tôi cái tin vui ấy. Nó không muốn mọi người đến thăm trong bệnh viện. Nó cần sự yên tĩnh và chút ít thời gian để thở. Chặng đường vất vả với hai con nhỏ đang chờ đợi nó. Chúng tôi không đề cập chuyện của Dominika, bởi điều cần nói là về đôi mắt tuyệt đẹp gần như màu đen của bé Marika suýt soát bốn cân cơ. Chuyện của Dominika đã trôi đi, còn tôi thì tin chắc rằng Eva là người trong cuộc. Về việc không phải như thế, rất rất lâu về sau tôi mới được biết, khi tự tôi nhắc lại mọi chuyện.

• • •

Tôi với Marek vẫn cố gắng để tạo dựng một gia đình mẫu mực. Với những kết quả khác nhau. Tôi nhớ một lần đi làm, lúc ấy là gần trưa, nhìn

vào cửa kính sau của xe buýt tuyến 143 và tôi không thể rời mắt. Ở phía đó có một đôi teen teen đang ngồi, họ vẫn còn rất trẻ. Ngoài mình ra, họ không nhìn thấy thế giới. Họ nhìn nhau và nói chuyện, cô bé vuốt ve má chàng trai rất tình cảm, còn chàng trai thì búng mũi cô bé. Cái búng mũi ấy khiến tôi xúc động. Tôi nhìn thấy mình và Marek của hơn chục năm về trước. Khi anh đến đón tôi đi học, khi chúng tôi cùng nhau đi xe buýt, và với chúng tôi, cuộc đời kết thúc chỉ trên những chiếc ghế sau của xe buýt. Ngoài cái khoảnh khắc ấy, chẳng còn gì quan trọng.

Tôi nhớ có lần tôi đi nghỉ lễ mà không có anh. Một tuần. Tôi nhận được bảy lá thư. Mỗi lá vào một ngày khác nhau trong tuần. Đó là tình yêu. Tình yêu đã tan biến bởi sự theo đuổi của tôi đến một hạnh phúc khác còn lớn hơn hạnh phúc mà tôi đã có khi ấy. Nhưng nếu nhìn nó đã kết thúc như thế nào, có lẽ tôi đã xử sự giống như thế.

Lần ấy tôi đi Matemblev. Có lẽ đó là nơi linh thiêng nhất của Đức Mẹ Mang Thai ở châu Âu. Điều kỳ diệu đã xảy ra. Hình như thế. Tôi ngồi trên một chiếc ghế dài nhỏ. Xung quanh là đám trẻ con đang đùa nghịch, chúng cười vang, bên cạnh là một chị ngồi đọc sách với một chiếc xe nôi, còn hai con mèo đang lười nhác nằm sưởi nắng. Không một ai xua đuổi chúng. Ở đây, mọi người đều được đón tiếp thân tình.

Tôi quyết định thăm thú xung quanh nhà thờ. Nếu như y học không thể giúp tôi, biết đâu một sức mạnh siêu nhiên nào đó lại có thể. Chết đuối thường tùm cọng rơm...

Tôi đi qua một cô gái đang ôm mặt.

— Dominika à? – tôi ngạc nhiên hỏi. – Mà làm gì ở đây thế?

Dominika là người cuối cùng mà tôi nghĩ tới ở thánh đường này, nơi mà phụ nữ đến để cầu con.

— Tao vừa... xưng tội.

Tôi ngồi xuống cạnh nó. Cầm tay nó. Nó nhìn tôi bằng cặp mắt đẫm nước.

— Veronika, tao cũng không biết là mình có ân hận không. Tao phải làm vậy. Tao ân hận là đã dính bầu, nhưng tao buộc phải bỏ. – Nó bật khóc.

Tôi ôm lấy nó và luôn phân vân, không biết có phải Marek là bố của đứa trẻ ấy không. Tôi sợ phải hỏi thẳng. Có lẽ tôi không muốn biết sự thật. Sự trớ trêu của số phận. Chúng tôi ngồi trước hình ảnh mang thai của Đức Mẹ, tôi – cầu xin Thượng Đế một đứa con, còn Dominika – xin tha tội vì đã trả lại đứa con của mình cho Thượng Đế.

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: ?

Mọi chuyện ổn cả chứ? Lâu rồi không có tin gì của anh, có nghĩa là đã tròn hai ngày...

Tất nhiên là em không hỏi Marek. Tụi em đã thất lạc trong cuộc hôn nhân của mình. Hai người sống cạnh nhau mà thậm chí nhìn về hai hướng hoàn toàn khác nhau rồi. Có một điều gì đó đã bị phá hỏng...

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: OK

Anh làm việc. Anh đã viết thư cho em, nhưng lại không gửi. Bởi có thể em sẽ hiểu nhầm. Khi em buồn, mắt em rất buồn. Cặp mắt nâu chứa trong chúng nỗi nhớ. Em nhớ gì vậy? Đứa con đâu có cho em hạnh phúc bên một người đàn ông chỉ đi cạnh em và nhìn về hướng khác.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Lá thư

Anh gợi ý cho em rằng em phải nhìn về một hướng cùng với một người nào đó khác? Anh viết những gì trong lá thư ấy?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Lá thư

Anh có gợi ý gì đâu. Anh chỉ nhìn thấy đôi mắt buồn của em, đôi mắt phải được ánh lên trong nụ cười.

Kuba

• • •

Càng ngày càng hiếm khi mắt tôi ánh lên niềm vui. Tôi có cảm tưởng như cả thế giới đang từ từ sụp đổ. Dường như không nhận thấy, từng bước từng bước một, nhưng hiệu quả. Giống như một thỏi domino bị đẩy nhẹ từ một phía và làm đổ tất cả những thỏi khác. Và về nguyên tắc là vô phương cứu chữa.

Chắc hẳn tôi không có đơn thuốc cho mối quan hệ của chúng tôi. Marek thậm chí còn không đi tìm đơn thuốc ấy. Anh ấy hoàn toàn không hiểu những khát khao, theo đuổi của tôi...

— Veronika, chẳng lẽ không thể như ngày nào được sao? Chúng ta không thể sống vô tư, cùng nhau cười, nhìn nhau đầy thấu hiểu, suy nghĩ và cảm nhận giống nhau?

— Thì có gì thay đổi đâu. – Tôi tự lừa dối mình. – Vẫn thế.

— Đúng, chỉ có điều em muốn có con bằng mọi giá... Em thiếu đứa con để có hạnh phúc. Đã có thời em không bị thiếu gì cả.

Đã có thời...

Đã có thời tôi chẳng thiếu cái gì. Thời đại thay đổi, con người thay đổi. Chỉ có điều, cái gì xảy ra với hai người yêu nhau đến mê muội? Cái gì sẽ xảy ra với những người thì thầm với nhau đầy yêu thương trong xe buýt?

• • •

Lại đến khám bác sĩ.

Thụ tinh nhân tạo.

Biết làm sao được, đó là điều cho đến lúc này tôi biết được, có thể ngay lập tức trở thành công cụ để hiện thực hóa ước mơ của tôi. Xin nghỉ làm, ánh mắt nhăn nhó của sếp. Quả là thiếu trợ lý thì không thể quán xuyến hết được. Thậm chí gần đây cô trợ lý vô lương tâm còn là cánh tay phải của giám đốc. Mà ai chẳng biết, thiếu cánh tay thì khó mà sống nổi. Nhưng đôi khi cần phải thế.

• • •

Marek đồng ý mà không hề do dự. Hay là anh ấy yêu tôi thật?

• • •

Đo tình hoàn, thụ tinh, xét nghiệm tinh trùng. Tôi cảm thấy như mình đang xem phim, như thể mình không phải là diễn viên chính của màn trình diễn này. HÀi kịch? BI kịch? Kịch mê-lô? Liệu có *happy end*?

• • •

Có lẽ một kết cục may mắn không phải để dành cho chúng tôi.

— Tinh trùng này không thể thụ thai được.

Những lời nói của bác sĩ như mũi dao đâm vào tôi. Tôi nghe chúng, nhưng hy vọng chúng chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi nhắm mắt lại và lại nhìn thấy bộ phim.

— Chị khỏe chứ? – Tôi nghe thấy tiếng bác sĩ.

Tôi gật đầu. Nhiều hơn thì tôi không đủ sức. Tôi phải làm gì? Lấy chồng khác? Biến vào toilet với một người đàn ông lạ tại một bữa tiệc nào đấy được tưới đẫm rượu?

Phải chăng nếu như Marek đi khám sớm hơn thì chúng tôi đã không phải đến cái bệnh viện này, chiếc giường này và một màu trắng bao trùm lên tất cả và nổi đau, không chỉ vật lý, mà cả về tâm lý nữa?

SMS

- *Em không hồi âm. Mọi chuyện vẫn ổn chứ? Kuba.*
- *Chẳng có gì ổn hết.*
- *Cà phê?*

Chẳng lẽ lại trên giường bệnh viện. Tối em sẽ ở nhà. Em sẽ viết.

- *Em vẫn nguyên vẹn chứ?*
- *Về vật lý thì nguyên vẹn. Tâm lý cần băng bó.*

— Chị đừng lo lắng. Có các ngân hàng tinh trùng – Cô dọn buồng lau bụi bằng chiếc khăn màu xanh lá, mà hình như không có bụi.

Ngân hàng tinh trùng? Liệu nói chung, tôi có quan tâm đến chuyện này? Tôi muốn một đứa con gái xinh xắn, bé bỏng, có đôi mắt của Marek, nụ cười và anh mắt của anh ấy.

— Còn chị được mấy cháu rồi?

Người phụ nữ lặng người với chiếc khăn lau trong tay.

— Ba đứa. – Chị ta ngồi xuống chiếc ghế để cạnh giường. Đúng chiếc ghế mà hôm trước Marek đã ngồi, nắm tay tôi và nói rằng mọi thứ sẽ tốt thôi.

— Cứ năm một. Vất vả lắm. Nhưng biết làm sao được. Tôi cứ vác bụng bầu như thế năm một. Ba tháng, đến phát điên lên được.

Ôi, sao tôi muốn phát điên lên đến thế.

Điên năm này đến năm khác. Với ba cậu con trai.

• • •

Marek nhìn tôi với cặp mắt buồn bã.

— Anh xin lỗi.

Anh xin lỗi tôi vì cái gì? Vì anh không thể trở thành bố?

Tôi nắm tay anh, đưa chúng lên mặt mình.

— Chúng ta sẽ liệu – anh nói. – Cho dù đó chỉ là con của em. Cho dù chỉ một nửa là của chúng ta.

— Marek, anh nói cái gì thế?

Anh đưa ánh mắt về phía tờ rơi sặc sỡ nằm trên chiếc giường bệnh viện của người phụ nữ cùng phòng.

Ngân hàng tinh trùng.

— Em không muốn làm việc đó với người đàn ông khác. – Tôi bắt lực nắm vật ra giường.

— Verka, không phải thế...

— Em biết, em biết nó như thế nào. Anh không cần phải nói nữa. Em sẽ suy nghĩ.

— Chúng ta sẽ chăm sóc nó ngay từ đầu, còn xin con nuôi sẽ không được như thế.

Lần đầu tiên trong cuốn phim riêng tư của chúng tôi, tôi nghe thấy từ này. XIN CON NUÔI. Chúa ơi, việc này không thể xảy ra. Nó xảy ra với chị nằm bên cạnh kia, với cái ông mặc quần ca-rô kia, với cái bà đội mũ xanh kia. Nhưng không phải với chúng tôi!!!

Tôi nhìn thấy vết móng tay mình trên tay mình.

Đau.

Tôi muốn kiểm tra xem liệu đây có phải là một giấc mơ xấu. Rất tiếc. Nó là sự thật. Một sự thật buồn, xám xịt. Mặc cho bên ngoài cửa sổ bệnh viện đang là tháng bảy nóng nực. Mặc cho những bà mẹ trẻ đầy cảm xúc đang ra viện, cẩn thận đặt lên ghế những chiếc tã màn, để các bé không bị lạnh, không bị nóng, không bị gió thổi quá mạnh vào những hình hài mong manh. Tôi sẽ không bao giờ được che cho đứa con của chúng tôi bằng chiếc tã vải màn màu trắng. Sự bất công ở bên ngoài cửa sổ, nhưng nó đang gấp gáp bước vào cuộc sống của chúng tôi. Nhanh tới mức chúng tôi không kịp ngăn lại.

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Võ vụn

Em vừa ở bệnh viện về. Án đã được tuyên. Tụi em sẽ không có con. Marek sợ đi khám không phải là không có cơ sở.

Em như bị vỡ ra hàng ngàn mảnh vụn, không một ai, không gì có thể gắn lại.

Nhưng có một vấn đề được làm sáng tỏ. Marek không phải là bố của đứa con không được chào đời của Dominika. Mặc dù nhiều lúc em đã muốn đó chính là anh ấy và với anh ấy mọi chuyện đều ổn.

Kuba, em bị lạc trong thế giới này. Đã có thời em nghĩ làm người trưởng thành là một thử thách vô cùng to lớn. Giờ đây thì em biết rằng, đây là một thử thách mà em không biết cách đối đầu.

Em không phải là một bạn cà phê tốt đâu. Nói chung em không phải là một người đồng hành tốt. Vô tích sự. Marek đi công tác rồi. Thậm chí em cũng không tìm hiểu xem có thật không, hay anh ấy chỉ vờ vịt đến chỗ bố mẹ để nghỉ ngơi. Hình như anh ấy ở Poznan. Anh ấy đang bảo vệ cho một phụ nữ bị công ty cho nghỉ việc ngay khi người này có bầu. Chắc là anh ấy sẽ bảo vệ được. Nhưng em không biết, liệu từ “mang thai” có thoáng qua tai anh ấy một cách dễ dàng không. Còn với em, thật khó khăn. Em ở nhà một mình cho đến thứ sáu và xem các chương trình của cảnh sát. Thám tử, giết người và trộm cướp. Những cái đó bây giờ là thế giới hư cấu của em.

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Anh sẽ đến.

— Em hãy để những vụ cướp bóc ấy ở yên một chỗ. Anh sẽ đến với em. Có lẽ em cũng cần có bạn? Có thể một tiếng nữa anh sẽ đến nơi. Em có cần gì không?

Kuba

• • •

Lần ấy anh đến bằng động cơ. Xe máy – chắc là anh ấy sẽ sửa lại.

— Động cơ, đó là một phần của xe máy. Nếu như đi bằng động cơ, anh sẽ...

— Như một cái máy? – thời ấy tôi vẫn còn cười.

Bây giờ, khi nghe tiếng ồn đặc trưng dưới nhà, tôi vội khoác chiếc áo len và chạy xuống.

— Lại đây, chúng mình đi đâu đó đi.

— Em không ngồi với anh lên động cơ đâu. Xe máy – tôi sửa lại với nụ cười buồn bã. - Em đã nói với anh rồi, em sợ lắm.

— Mình đi dạo vậy. Em phải vứt bỏ những cảm xúc.

— Em chẳng có gì để vứt đi cả, Kuba. Tất cả những thứ em có, em đã vứt hết rồi. Em có cảm tưởng như lòng mình trống rỗng.

Chúng tôi trèo lên tháp ngắm cảnh ở Olivơ. Sống gần rừng thật thích biết bao.

— Dừng lại – Kuba nói.

Tôi ngạc nhiên thực hiện lệnh của anh. Một phút nghỉ trong cuộc hành trình lên đỉnh tháp là rất cần thiết cho tôi.

Kuba nắm lấy tay tôi và đặt lên ngực trái tôi, phía dưới ngực. Bàn tay anh che bàn tay tôi.

— Em cảm thấy cái gì – anh hỏi.

— Thế em phải cảm thấy cái gì? – tôi ngạc nhiên hỏi lại. – Tim em đang đập.

— Em thấy không? Tim. Em không trống rỗng. Em có tim. Nó đập mạnh đến nỗi anh cũng cảm thấy cho dù tay em đã ngăn cách nó với anh.

Em không trống rỗng ở bên trong. Có thể em đang ngủ. Nhưng em sẽ thức dậy. Cuối cùng em sẽ thức dậy. Và em sẽ nhìn tất cả mọi thứ khác đi.

— Em chỉ muốn ngủ để không cảm thấy gì.

— Em hãy nghĩ đến ông xã, ông ấy cảm thấy như thế nào. Có lỗi?

Chắc chắn là có lỗi. Có lỗi với nỗi buồn của tôi và với việc vai trò làm mẹ của tôi đã không được toại nguyện.

Ở trên Pacholek tôi cảm thấy như mình đang ở trên nóc nhà của thế giới. Tháp ngắm cảnh nổi bật lên trên cánh rừng và những ngôi nhà của Gdańsk. Xa xa là biển, lúc này hẳn có những du khách đi nghỉ ở Ba Thành Phố đang tắm ngoài đó. Tất cả sao nhỏ thế.

— Em muốn nghỉ phép để tách khỏi hiện thực – tôi nói nhỏ.

— Nghe có vẻ có hai nghĩa. – Kuba cười. – Đúng không?

Tôi không trả lời. Hai nghĩa? Vậy trong cuộc đời này có cái gì chỉ có một nghĩa thôi không?

Anh tiến lại gần tôi từ phía sau và ôm tôi. Chúng tôi cứ đứng như thế một lúc, ngắm nhìn Gdańsk dưới nắng. Trong vòng tay anh ấy tôi cảm thấy an toàn. Tôi nhắm mắt lại. Anh thơm giống như mùi chiếc áo khoác của anh vào cái buổi chúng tôi làm quen với nhau trên bãi biển. Tôi không biết chúng tôi đã đứng như thế bao lâu. Anh áp mặt lên tóc tôi.

Kỳ nghỉ phép tách khỏi thực tế.

Vứt bỏ mọi thứ và mọi người và trốn trong rừng, cách biệt khỏi tất cả những gì làm ta đau.

Nhưng đâu có dễ như thế. Có lẽ không thể ngắt bỏ giác quan, trái tim và tâm hồn. Mặc kệ mùi của người đàn ông lạ và hơi thở cứ gấp gáp dần trên gáy, tôi vẫn cứ nhìn thấy trong ý nghĩ của mình đôi mắt xanh của Marek và giọng nói của anh: “Anh xin lỗi”.

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Xe máy

Em cứ tự nghĩ rằng... Đi xe máy với một người nào đó là một chuyện hết sức riêng tư. Có thể không giống như sex, nhưng giống như nằm với một người nào đó trên cùng một chiếc giường và nói chuyện về tất cả và chẳng về gì cả. Và điều đó em cũng sợ.

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Không bị trừng phạt?

Để nói về một vấn đề nào đấy, đặc biệt là về cảm xúc và ấn tượng, thì cần phải cảm nhận được những cái đó, dấu chỉ một lần. Một lần chạm và nhìn. Ý thức được rằng trong khoảnh khắc ấy, có người đàn ông đó giữa hai đùi mình. Hoàn toàn không có chuyện trừng phạt hay xấu hổ. Cũng bởi những lý do ấy, CÓ THỂ ôm người ấy, có thể nép vào người ấy. Có thể cảm nhận sự gần gũi, và sau đó để lại tất cả ở phía sau và không bao giờ quay lại nữa. Nhưng cần phải thử một lần, cho dù chỉ là để biết.

Liệu anh đã thuyết phục được em?

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Không bị trừng phạt?

Em cũng không biết là mình đã bị thuyết phục chưa?

Sự không bị trừng phạt thật lôi cuốn...

Nhưng liệu có tồn tại một cái gì đó như là sự không bị trừng phạt? Theo em, lỗi lầm bao giờ cũng bị trừng phạt. Nếu như không phải bây giờ, thì sẽ ở kiếp sau. Có lẽ không nên vì một vài giây phút ấy?

Veronika

Chương 7

*Nếu là núi – phải trèo
Là nước – bơi qua
Là đau khổ - đừng lặng im chịu đựng
Nếu là con người – xin chớ bỏ qua*

Jerzy Połomski “Kodeks”

Làm cha mẹ là một công việc cực kỳ khó khăn. Có thể là khó nhất trên thế gian này. Xây dựng một tập đoàn lớn mạnh có khi còn dễ hơn dạy dỗ một đứa trẻ trở thành một con người tốt và trung thực. Cha mẹ tôi đã thành công trong việc này. Tất nhiên họ có những điểm mạnh và điểm yếu, nhưng họ không phải xấu hổ vì những đứa con của mình.

Cha mẹ tôi, quá chăm chú nhìn vào nhau, họ không thể dạy dỗ tôi, nếu chăm chú nhìn vào ai đó đến như vậy, toàn bộ thế giới xung quanh sẽ trở nên không quan trọng. Họ đã quên chia sẻ với tôi bài học vỡ lòng ấy.

Bố mẹ anh Marek, thuộc gia đình luật sư từ nhiều thế hệ, không nhìn thấy vấn đề gì trong việc chúng tôi không có con. Nhờ thế mà con trai họ có thể thành đạt trong nghề luật mà chẳng thấy có trở ngại nào. Còn tôi? Biết làm sao được, tôi có thể nghĩ tới một công việc tốt hơn là việc bưng cà phê cho ông chủ tịch hội đồng quản trị. Trong hình dung của họ, trợ lý là một cô gái tóc nhuộm vàng, chỉ có mỗi việc pha cà phê và càng ngày thì càng là những vị khách quan trọng hơn của sếp có thể phát vào mông.

Rất tiếc là chẳng mấy nữa là sinh nhật mẹ của Marek, và như mọi năm, bà lại định tụ tập cả gia đình để khoe con trai.

Tệ nhất là lần này bà không có gì để khoe. Vì lý do đó mà mấy ngày trước bữa cơm theo dự kiến, bà gọi chúng tôi đến nhà. Tôi nghĩ chắc bà

muốn sắp xếp lại một cách cụ thể cho buổi gặp gỡ. Theo ý bà, chúng tôi đến ngôi nhà nghỉ hè của bà. Ngôi nhà mùa hè của bố mẹ chồng tôi là một ngôi nhà nhỏ hai tầng, có tường bao quanh gần Wiezyca ở Kaszuby. Tôi không thích đến đó. Tôi có một ốc đảo của mình nằm bên hồ Gowidlinski, nơi mà tôi yêu hơn cả cuộc sống của mình, và mỗi lần đến Wiezyca tôi đều coi như là sự phản bội cái chỗ của tôi trên mặt đất này. Tuy nhiên rất cần đến đó. Marek và mẹ cho là như vậy. Mẹ anh ấy. Cho tới bây giờ, việc gọi “mẹ” đối với người đàn bà lạ và kiêu ngạo ấy với tôi vẫn rất khó khăn. Với bố anh Marek tôi cũng không thân thiện lắm. Có thể vì tôi cảm nhận theo tiềm thức rằng, họ muốn bên con trai họ là một phụ nữ khác hơn một cô trợ lý bình thường. Họ muốn đó phải là một luật sư, thẩm phán hay công tố viên. Người được cậu con trai duy nhất của họ chọn lựa có thể là bác sĩ cũng được.

— Anh đi một mình được không? – tôi rụt rè hỏi.

— Em không muốn đi à? Em sẽ được nghỉ ngơi, được hít thở không khí trong lành. Năm nay chúng mình không đi nghỉ hè mà.

— Vâng, nhưng em không muốn nghỉ với mẹ anh.

— Em ơi, chỉ có mấy tiếng. Mình đi, nói chuyện.

— Anh thừa biết là tại sao mẹ lại muốn gặp chúng mình.

— Mẹ muốn sắp xếp lại cụ thể cho lễ sinh nhật.

— Vâng, tất nhiên rồi – tôi lầu bầu. – Mẹ muốn đặt ra cho chúng ta những chỉ đạo cụ thể, cái gì chúng ta không được nói, cái gì chúng ta phải làm. Ngay cả bà anh cũng không chịu nổi mẹ nữa rồi.

— Veronika!

— Sao, cái gì, em đang nói sự thật đấy chứ.

Tôi đã cùng đi với anh ấy. Chỉ vì nếu tôi không làm thế, anh ấy sẽ khó chịu. Thì chúng tôi có rời nhau bao giờ đâu. Tôi biết mẹ anh ấy và ánh mắt nhìn như một câu hỏi xuyên vào người, tại sao Marek lại đến một mình. Marek cũng chẳng thích gì ánh mắt ấy. Và mặc dù là một người đàn ông trưởng thành, mạnh mẽ, có trách nhiệm, tòa án với anh chẳng hề đáng sợ, nhưng sự có mặt của bà mẹ vẫn làm anh như đờ đẫn.

Marek đỗ xe và ra khỏi xe, vươn vai và ngáp to.

— Chào các con. – Mẹ giang thẳng hai tay và chìa má, làm như cả năm rồi chúng tôi chưa gặp nhau. Trong khi Marek cứ lúc lúc lại gọi điện cho bà và chắc chắn anh ấy đã kể với bà về những kế hoạch của chúng tôi.

Bao giờ tôi cũng rất bực mình vì anh ấy cứ kể với bà về những vấn đề riêng tư của chúng tôi. Mỗi một quyết định của Marek đều được bàn bạc kỹ lưỡng trước với mẹ. May mà tôi và bà có ý kiến giống nhau về những giải pháp mang tính then chốt, nhưng sẽ ra sao nếu khác đi?

Tôi hôn vào không khí ở đâu đó gần má của mẹ chồng và tự nhủ rằng mình sẽ phải thật ngoan. Như mọi khi. Bao giờ tôi cũng ngoan. Bao giờ tôi cũng ở đâu đó bên cạnh, ở ngoài sự thật. Bao giờ tôi cũng làm nền cho Marek. Một cái nền gia đình, nghề nghiệp. Bà vợ ngài luật sư – hẳn là họ đã nói thế cách đây ít lâu. Tôi không phải là của riêng mình, tôi là vợ của chồng tôi. Và điều đó hẳn phải thỏa mãn những nhu cầu của tôi.

Chúng tôi ngồi ngoài hiên, ở đó có những bông hướng dương to, màu vàng. Tôi thích moi những hạt hướng dương nhỏ ấy một cách nóng nảy. Mẹ nhìn chúng tôi như thể bà sắp cho chúng tôi biết một tin vui.

Bà mang ra một đĩa quả mâm xôi và đặt trước mặt tôi.

— Vừa hái hôm nay đây. – Bà cười. – Để dành riêng cho con.

Tôi ngạc nhiên nhìn Marek, nhưng anh cũng chẳng hiểu gì. Mẹ chồng tôi vẫn cười một cách khó hiểu.

— Hay là các con uống trà?

— Con cà phê, còn em, em yêu? – Marek hỏi.

— Con cũng thế ạ.

Mẹ nhú lông mày.

— Cà phê? – bà muốn khẳng định lại.

— Vâng, cà phê sữa ạ. – Tôi ăn quả mâm xôi. Ngon tuyệt.

Một lát sau mẹ quay ra. Với hai tách. Ở nhà mẹ chồng tôi bao giờ cũng uống cà phê trong tách. Không bao giờ tôi uống được những tách cà phê ấy, bởi đã quen với cái cốc to đùng của tôi, thơm lừng và hàng sáng xuất hiện cạnh giường tôi như được phù phép. Tất nhiên tôi biết rằng phù thủy ấy là chồng tôi. Những lần anh không có nhà, cà phê cũng không có. Sáng ra tôi đã biết rằng vắng anh, ngày sẽ khác hơn mọi ngày.

— Mẹ làm *inka* cho con đây – bà nói. – Việc gì con phải đầu độc mình bằng cái thứ cafein ấy.

— *Inka*? – tôi ngạc nhiên. Tôi không hiểu bà muốn gì, nhưng tôi đã hứa với Marek là sẽ ngoan. Ngoan có lẽ cũng có nghĩa là, nếu mẹ chồng nhận định rằng bạn chưa đủ lớn để uống cà phê pha máy, thì có lẽ bà có lý. Và khi đó bạn không được cãi lại, cho dù từ tách cà phê của chồng, mùi cà phê vừa được xay từ những hạt cà phê thiên nhiên tỏa ra thơm lừng.

Cuối cùng thì bà mẹ chồng cũng ngồi xuống cạnh bàn.

— Bố với bà nội sẽ xuống ngay bây giờ - bà thì thào đầy vẻ bí ẩn. – Trong lúc chờ, hai đứa có chuyện gì định nói với mẹ không?

Chúng tôi nhìn nhau ngạc nhiên. Thông thường thì tôi chạy trước dàn nhạc, nhưng lần này tôi không nói gì và chờ cho đến lúc Marek thông báo với mẹ mình một tin có lẽ không được vui như bà dự đoán. Bởi cà phê *inka* và những quả mâm xôi tươi dành cho con dâu đã bắt đầu làm thành một tổng thể logic. Tôi lấy làm ngạc nhiên vì Marek lại không kể gì với bà. Phải chăng anh ấy chỉ khoe những thành tích của mình, còn về những điểm yếu thì muốn quên đi?

Marek ngồi im và nhìn tôi chờ đợi. Tôi giả vờ như không nhìn thấy ánh mắt của anh ấy.

Sự im lặng đã trở nên bối rối. Rất lạ là thường thì tôi là người đầu tiên nhận thấy điều đó.

— Con chưa có thai, mẹ ạ - tôi nói.

Bà nhìn tôi sững sốt. Tôi có cảm tưởng như bà sẽ giăng lại những quả mâm xôi mà bà vừa tươi cười đưa ra cho tôi.

— Vậy là sao? – bà sững sốt hỏi. – Tereska nhìn thấy Marek ở khoa phụ sản trên Zaspá cơ mà.

Tereska, một bà bạn của mẹ, luôn nhìn thấy tất cả và khắp mọi nơi. Tôi nghĩ là cô ấy lúc nào cũng ngồi bên cửa sổ và quan sát hàng xóm, nhưng không, Tereska cũng theo dõi cả người quen ở các bệnh viện. Tereska biết mọi chuyện và rất sẵn lòng chia sẻ những chuyện ấy.

— Ở phòng khám phụ khoa – Marek nói khẽ.

Mẹ anh ấy vẫn hết nhìn anh ấy lại nhìn tôi.

— Nhưng tại sao lại ở phòng khám phụ khoa?

— Là tại vì chúng con không thể có con – Marek lẩm bẩm.

Bà mẹ chồng gần như đánh rơi chiếc tách.

— Các con không thể là sao? - Bà nhìn tôi. – Có bác sĩ, có các phòng khám ở Tây Âu. Không phải đã mất tất cả, con có thể sang đấy! – Bà nắm tay tôi vẻ cảm thông.

— Mẹ à... - Marek bắt đầu.

— Mẹ cái gì? Chuyện gì cũng giải quyết được hết, nếu muốn và có tiền và có quan hệ. Bố mẹ sẽ giúp các con – bà nói một cách cương quyết. – Veronika sẽ đến một bệnh viện nào đấy thật tốt và họ sẽ giúp nó. Đúng không, Veronika?

— Mẹ à...

— Mẹ nghe con nói đây – bà thở dài vẻ chán nản.

— Vấn đề là ở con – Marek nói. – Là con không thể có con.

• • •

Mẹ Marek, trong tình yêu trọn vẹn của mình dành cho con trai, bà không thể chấp nhận rằng thằng con một của bà lại không hoàn hảo như bà vẫn giới thiệu với tất cả họ hàng và người quen. Với bà, cậu con trai thật lý tưởng. Và nếu như nó có một khiếm khuyết nào đấy thì cần phải giấu đi trước mặt mọi người và giả vờ như điều đó không tồn tại. Mỗi thất bại bà đều có thể xoay chuyển thành thành công.

Bà ra khỏi phòng, không nói không rằng và làm bát đĩa kê loảng xoảng trong bếp. Bà nội ngồi vào bàn. Ánh mắt xuyên thấu của bà nội nhìn thấy tất cả.

— Có chuyện à? - bà hỏi.

Cả hai chúng tôi cũng gật đầu.

— Bà sẽ không có cháu đâu, bà ạ - Marek nói.

— Đã có lần bà nói chuyện với mọi người về *in vitro*... - bà khời mào. Marek lắc đầu.

— Không có cơ may bà ạ. Của cháu chẳng có gì cả.

Câu chuyện đó hẳn phải rất khó khăn đối với anh ấy. Từ trong bếp vọng ra tiếng của bà mẹ, bà đang thì thào rất kịch, giải thích gì đó cho ông chồng. Hẳn bà đã làm ông cảm thấy thư giãn bên ly cà phê.

— Thế các cháu định như thế nào về người cho?

— Mẹ ơi mẹ nói gì thế! – mẹ anh Marek từ bếp quay lại phòng, thốt lên kinh hãi. – Có lẽ nên kết thúc cái đề tài khó với tất cả chúng ta này ở đây. Marek à, tuần trước cô Tereska nhìn thấy con trên TV đấy. Con kể cho mẹ nghe về chuyện này xem nào, hôm ấy mẹ quên mất.

Rõ ràng là cô Tereska, ngoài việc có mặt ở các bệnh viện và quan sát qua cửa sổ, thỉnh thoảng cô còn xem TV nữa. Và cô không bỏ qua chuyện gì.

Bà mẹ đã kết thúc đề tài một cách dứt khoát. Không có con, vậy cần phải lo cho sự nghiệp. Danh vọng, tiền bạc và địa vị. Và việc này thì bà không thể nói với cô trợ lý của ông chủ tịch hội đồng quản trị một công ty không lấy gì làm lớn rồi.

Chấm dứt đề tài, có thể như thế lại hay hơn? Bà là người cuối cùng mà tôi muốn nói về vấn đề này. Hẳn là nếu như là tôi không thể có con, thì bà sẽ khuyên con trai mình đơn giản là lấy vợ khác. Còn như thế này, bà không biết phải làm gì.

Khi tôi mang bát đĩa xuống bếp, bà đi theo tôi. Bà giữ tôi lại khi tôi đi qua cửa bếp.

— Chắc là các con không nghĩ một cách nghiêm túc về người cho đấy chứ? – bà hỏi.

— Con cũng không biết, mẹ ạ. Chúng con chỉ lưu ý đến chuyện này.

Tôi nhìn bà và không nói gì. Đó sẽ là con của tôi. Đó sẽ không phải là đứa con sinh học của Marek. Con trai bà. Và đó sẽ không phải là đứa cháu sinh học của bà.

Phải chăng bà sợ rằng không có mối quan hệ máu mủ thì bà sẽ không thể yêu quý được đứa bé? Đứa bé không biết của gã đàn ông nào với một cô pha cà phê nào đấy cho ông chủ tịch hội đồng quản trị?

Tôi không trở lại hiên. Mà ra vườn sau nhà. Tôi tự hứa là sẽ không đến sinh nhật của mẹ chồng, cho dù Marek cố nài ép.

Tôi không có tâm trạng cho bất kỳ một cuộc gặp gỡ bạn bè nào chứ đừng nói gì đến chuyện đi thăm mẹ chồng. Điều tôi thích nhất là được ẩn mình trong chần trên chiếc đệm trải ngoài ban công của tôi và ngắm nhìn rừng qua những chấn song kim loại. Rừng luôn khiến tôi bình tâm. Từ tầng chín của tòa tháp ở Oliva có thể thấy phong cảnh trải rộng. Màu xanh của rừng tưởng như trải ra vô tận. Tôi ẩn mình trên ban công ấy với một cuốn sách hay, tuyệt nhiên không phải suy nghĩ gì và cuốn sách sẽ đưa tôi vào một thế giới khác... Khi đó tôi có thể nghỉ ngơi.

Trong lúc đó thì tôi phải ở chỗ mẹ chồng trên Kaszuby và thèm về cái ban công của mình hoặc về cái ổ của tôi, chẳng xa xôi gì nhưng tôi lại không thể nhìn thấy nó. Tôi bỗng nảy ra một ý tưởng.

— Marek... - Tôi đến chỗ chồng. – Em có thể lấy xe vào buổi chiều được không?

— Em định đi đâu?

Tôi im lặng.

— Em đừng có nói là đi Amalka đấy nhé. Em đừng có lảng nhảng, chúng mình đang ở nhà bố mẹ và chúng mình sẽ ở lại đây. Còn đến đấy thì em đi lúc nào chẳng được.

— Em muốn bây giờ.

— Em cư xử như một cô bé con đổng đánh ấy.

Anh ấy có lý.

Cô bé con đổng đánh đang chỉ thích cuộn mình như cái kén và ngồi ngoài ban công, ở cái ổ của mình.

— Marek, anh đừng có bắt em phải quay lại chỗ mẹ anh.

— Nhưng mẹ có làm gì em đâu. Là anh có vấn đề chứ đâu phải em.

Anh? Em? Cho đến lúc này chúng tôi luôn là “chúng mình”. Bây giờ đột nhiên vấn đề vô sinh lại chỉ là của anh ấy. Chúng tôi là một cơ mà! – tôi muốn kêu lên. Thay vì thế tôi chìa tay về phía anh.

— Anh đưa chìa khóa cho em.

Anh đưa chìa khóa cho tôi với ánh mắt tức giận.

— Bao giờ em về?

— Nhưng bao giờ thì anh định về nhà?

— Anh nghĩ là chúng ta ngủ lại ở chỗ mẹ.

— Vậy thì anh cứ ở lại. Em sẽ ngủ ở Amalka.

— Em sẽ ngủ ở đây?

— Vâng. Em muốn ở một mình. Chiều em sẽ đến đón anh. - Marek lắc đầu phản đối.

— Em ra tạm biệt – tôi nói. – Với bà nội – tôi khẽ nói thêm.

Khi bà nội ôm tôi để tạm biệt, trong mắt bà tôi nhìn thấy tất cả. Đôi khi chẳng cần phải nói gì, để nói một điều gì đấy. Đôi khi người ta cảm nhận được sự thấu hiểu, chấp nhận và thông cảm. Có thể rót vào trái tim cam chịu một chút khích lệ mà không cần một lời nói nào. Chỉ cần muốn. Bà rất muốn.

Từ Tháp Canh đến Amalka không xa lắm. Có lẽ khoảng ba mươi cây gì đó. Đến Klukova Huta tôi rẽ vào con đường vắng hơn, cốt để nhanh hơn. Tôi không nghĩ là sẽ gặp bất cứ ai ở đó. Tôi có chìa khóa và bao giờ cũng mang theo người. Không chỉ một lần tôi đã đến Amalka một cách ngẫu nhiên. Vào mùa hè, để tắm, vào mùa thu, đi hái nấm. Thịnh thoảng với Marek, đơn giản chỉ để ở cùng nhau, tránh xa phố xá và mọi ưu phiền. Tiếc là lần này anh không muốn đi cùng tôi đến đây. Hẳn lúc này anh đang thảo luận với mẹ về phương án tốt nhất cho gia đình chúng tôi. Tiếc là đầu tiên anh đã không muốn nói chuyện với tôi về vấn đề này.

Tôi đi vào con đường chạy qua cánh đồng. Tôi yêu phong cảnh này của Kaszuby. Những không gian trải rộng, những móm đồi, cánh đồng và rừng ở khắp nơi nơi.

Chiếc radio lào xào và tự động nhảy sang kênh duy nhất có thể nghe được trong sự tĩnh lặng này. Những bài hát hay của thời xa xưa đang được phát đi. Hình như là Polomski.

Nếu là núi – phải trèo

Nếu là nước –bơi qua

Nếu là âu lo – lặng im chịu đựng

Nếu là con người- xin chớ đi qua

Nếu là bài – cần phải chơi

Nếu là chợ - hãy chọn mua

Nếu là vết bẩn – giặt cho bằng sạch
Nếu là người – hãy mến yêu nhau.
Nếu là ngựa – cần cưỡi lên và phi
Nếu là nợ - phải trả
Nếu là báu vật – cần biết chúng ở đâu
Nếu là tình bạn – xin đừng đánh mất.
Nếu là kèn – hãy đứng vào hàng ngũ
Nếu là khách – đón chào
Nếu là rượu vang – cạn ly thích thú
Nếu là tình yêu – chớ hỏi làm chi!!!

Tôi cười thầm. Trong các bài hát, mọi chuyện mới dễ làm sao. Tôi đi hết con đường nối Sulenczyno với Sierakovice rồi đi vào đường lên cầu, nối hai bờ sông Slupia chảy từ hồ Govidlinski và tôi cảm thấy như đang ở trên thiên đường.

Tôi cởi dây an toàn và mở cửa. Ở đây tôi không phải tự vệ trước thế giới.

Tôi ở nhà mình. Ở nơi mà mọi vấn đề dường như đều có thể giải quyết được.

• • •

Tôi không nghĩ là mình sẽ gặp ai đó ở đây. Ngoài hiên, mẹ đang say sưa với một cuốn sách về lịch sử nào đấy. Ngay cả trong những ngày nghỉ, mẹ cũng tự cho phép mình hưởng thụ niềm đam mê của mình. Bố đọc qua cả một chồng báo để trên chiếc ghế dài bên cạnh.

Tất nhiên là ông hút thuốc, khói bay lên trời, đầu độc cuộc sống của tất cả mọi thứ xung quanh.

— Bố, bố đừng hút thuốc nữa – tôi nói thay cho câu chào.

— Đào ôi, đào ôi – bố trả lời. – Cái gì không giết ta thì làm ta khỏe.

Quả thật, năm vừa rồi nó đã làm bố khỏe ra bao nhiêu. Phẫu thuật, tai biến. Ông nghĩ rằng nếu những cái đó không khuất phục được ông thì ông đã trở nên bất tử. Tôi không thể nhìn được cảnh này.

— Sao lại có cuộc thăm viếng dễ thương thế này, con gái! – Ông ôm tôi.

— May quá, có bố mẹ ở đây. – Tôi ôm mẹ.

— Thế còn Marek đâu? – bố hỏi. Chắc chắn là tôi không uống bia với hai người rồi.

— Ở nhà bố mẹ anh ấy ở Vieszycy ạ. Mai con sẽ qua đấy đón anh ấy.

— Các con lại cãi nhau à? – mẹ hỏi vẻ ngạc nhiên. Có lẽ không bao giờ mẹ cãi nhau với bố, và với bà, vợ chồng cãi nhau giống như văn học hư cấu vậy.

— Không, không phải thế - tôi lầu bầu. – Chẳng qua là con không muốn giả vờ trước cả thế giới, rằng mọi chuyện đều ổn và rằng có những vấn đề quan trọng hơn những vấn đề đang chiếm đoạt tâm trí con nhiều nhất.

Tất nhiên là bố mẹ tôi biết hết mọi chuyện. Nước mắt ràn rụa qua điện thoại bao giờ cũng hướng đến mẹ đầu tiên. Bà biết cách làm tôi vui y như hồi tôi còn bé.

Kể cũng lạ là ngay cả khi chúng ta đã trưởng thành thì chúng ta vẫn cảm thấy thật an toàn trong vòng tay cha mẹ. Chúng ta không làm điều này, bởi chẳng phải đó là biểu hiện của sự yếu đuối sao, nhưng chúng ta mong ước có ai đó ôm lấy chúng ta mà nói rằng tất cả rồi sẽ tốt thôi.

Vì vậy mà có lẽ tôi không nên ngạc nhiên khi Marek gắn bó với mẹ đến vậy? Có thể anh ấy cũng cần được vỗ vào lưng như vậy, cần những lời nói mà anh ấy tin tưởng.

Tôi uống loại cà phê nguyên chất, trong một chiếc cốc to nhất mà mẹ tìm được, và cuối cùng tôi cũng cảm thấy dễ chịu.

— Bố mẹ đã lấy *kajak* ra. Hay là con đi chèo thuyền?

Mẹ rất hiểu tôi. Mẹ biết là đôi khi tôi thích được một mình, do đó mà bà đã không đưa ngay cả mình vào kế hoạch.

— Con chèo thuyền, sẽ mệt, sẽ giải tỏa được những cảm xúc không tốt. Con biết là điều đó có lợi mà.

Tôi lấy mái chèo rồi đi ra hồ. Tôi nhớ tôi với Marek đã mua chiếc xuồng này như thế nào. Loại ba chỗ. Màu xanh da trời. Ở phía trước và

phía sau là chỗ cho người lớn, ở giữa là một cái hốc được che kín, khi mở ra – là chỗ cho trẻ em. Cho đứa con được lên kế hoạch vào khi đó, trong một tương lai không xa. Tôi thả chân xuống làn nước lạnh, đoạn bước lên chiếc xuồng chòng chành và bơi ra giữa hồ. Tôi chèo khá nhanh. Rồi rẽ trái đến chỗ lòng hồ thu hẹp lại. Cái gì cũng nhắc tôi nhớ đến Marek. Ngay cả tiếng mái chèo khỏa nước. Tôi nhớ năm ngoái chúng tôi bơi đến Govidlina. Uống bia, ăn kem và về nhà mệt nhoài, nhưng vui không thể tả. Tôi sẽ không nhắc lại việc chúng tôi đã dừng lại trên đảo...

Có thể vì vậy mà tôi đã rẽ sang hướng khác. Tôi không muốn nhớ. Với lại tôi cũng không đủ khả năng để chèo xa thế, mà ở đó hồ rộng hơn và đôi khi rất đông đánh. Gió có thể gây khó khăn cho việc chèo xuồng.

Tôi đi qua những chiếc thuyền buồm đậu ngay bên bờ trái, những chiếc lều trại cắm ngay trên mặt nước. Ở đây còn có một hòn đảo rất nhỏ. Trên đảo chỉ mọc mỗi một cái cây. Đã có lần Marek lên đảo này, anh ấy muốn nhất định phải được đứng trên đó.

— Marek, người chinh phục – tôi cười.

— Anh sẽ chinh phục tất cả những gì anh mơ ước! – anh ấy hét vang.

Chúng tôi gọi hòn đảo này là Đảo của những ước mơ được thực hiện. Marek khẳng định rằng khi đứng chân trần trên đó và nói lên điều ước thì điều ước sẽ được thực hiện. Khi đó anh ấy có kỳ thi vào thử việc và anh ấy đã nhảy lên đảo tới ba lần. Điều đó sẽ đảm bảo cho anh ấy thành công. Tất nhiên là đã thành công.

Tôi dừng tay chèo. Hay là cứ bơi như thế vào đám cỏ bắc bao quanh đảo và nghĩ ra điều ước? Điều ước gì? Về đứa con hay về cuộc hôn nhân hạnh phúc mà thời gian gần đây đã không còn là lý tưởng? Tôi khua mái chèo bên phải mạnh hơn để rẽ sang trái.

Tôi nghe thấy tiếng kêu cảnh báo của những con thiên nga. Một lúc sau thì tôi nhìn thấy chúng bơi từ phía bên kia hồ lại. Rõ ràng tôi là một vị khách không mời mà đến, kẻ làm nguội lạnh hơi ấm của ngọn lửa gia đình. Tôi không nên phá hỏng hạnh phúc của chúng, tấn công vào tổ của chúng.

Tất nhiên, một cách có ý thức, tôi muốn tin vào phép màu, rằng nếu tôi đứng đầu là chỉ một chân lên đảo, thì hạnh phúc sẽ chảy vào tôi ngay.

Những con thiên nga lại kêu lên khi cảm thấy tôi là một tên xâm lược.

Tôi không muốn rơi vào cuộc cãi vã với chúng. Tôi sợ. Tôi bơi lùi lại rất nhanh, những mái chèo năng nổ đập vào mặt nước yên tĩnh. Chẳng có ai thích khi bị người khác quấy rầy cuộc sống gia đình thôn dã của mình.

Tôi bơi xa hơn, đến tận cuối hồ. Hồi còn là trẻ con, tôi thường đi hái thạch xương bồ ở đây. Tôi nghiêng người ra xa thuyền hoặc xuống và cắt những cái thân cây múp múp. Quả thạch xương bồ sao mà mịn thế. Chúng được treo trên tường gần như quanh năm và nhắc rất lâu với tôi về mùa hè. Có lần Marek dậy sớm và mang về cho tôi một bó thạch công bồ. Đó là ngày hôm trước của kỳ đi nghỉ hè.

Còn ở đây, chẳng có gì để khiến tôi nhớ về anh ấy.

Ga trải giường thơm mùi anh, trên đường đi, vẫn còn thấy rõ những dấu vết của anh. Có lẽ người đàn bà nào cũng biết đến cảm giác này, khi đi đâu đó mà không có người đàn ông của mình... Khi ấy, chỉ cần nhắm mắt lại và tất cả dường như thật rõ ràng. Thậm chí tôi không biết mình đã vào đến bờ lúc nào. Tôi kéo xuống lên bờ, lấy mái chèo và đi chân đất về căn nhà gỗ của cha mẹ tôi.

— Có khá hơn tí chút chứ? – Mẹ ngừng đọc sách. – Quá đủ các vị thần Ai Cập cho ngày hôm nay rồi. – Bà cười. – Mẹ nói cho con biết, con gái yêu ạ, ở đó họ có vấn đề. Đôi khi mẹ phân vân, không biết những phim bộ Brazin-Venezuela-Achentina có phải được quay trên cơ sở thần thoại không nữa. Hoặc là “Mốt cho thành công”. Chẳng phải ở đây ai cũng cặp với một ai đấy, giống như ở Ai Cập sao.

Tôi cười.

— Bữa tối đang chờ đây rồi – mẹ tiếp tục.

Bà cùng tôi ngồi vào bàn.

— Marek không đồng ý chuyện đó à? – bà hỏi.

— Mẹ ơi, có lẽ là do con không đồng ý – tôi lẩm bẩm. – Mà trước hết là mẹ chồng con. Bà ấy không thể tin được là cậu con trai lý tưởng của

mình lại không phải là lý tưởng như vậy, như bà ấy vẫn nghĩ. Bà ấy bảo con đi khám bác sĩ.

Mẹ thở dài.

— Thế ý con thế nào?

— Con thấy quá đủ rồi. Con không thể, mẹ ạ. Con đã quá đủ bệnh viện, bác sĩ và toàn bộ cái đề tài này. Con phát điên lên rồi. Con không thể tập trung vào bất cứ chuyện gì, con không thể làm được bất cứ việc gì.

Mẹ ôm lấy tôi.

— Thế còn nhận con nuôi thì sao?

— Mẹ ơi, một khi mẹ chồng con cho rằng con của người đàn ông khác sẽ không phải là con của con thì còn nói gì đến chuyện nhận con nuôi.

— Nhưng đấy sẽ là con của các con. Việc ai sinh ra nó thì có khác gì nhau. Các con cần là cần yên ổn.

— Mẹ thấy đấy, hết cách rồi. – Tôi cười buồn bã. – Ngay cả thần thoại của mẹ cũng không có một giải pháp tốt.

— Trong thần thoại những chuyện như thế này không xảy ra. – Mẹ cười. – Các con sẽ giải quyết được. Chỉ có điều đừng có đấu tranh nữa. Đủ rồi. A, còn nữa... Con hãy nói cho mẹ biết, thế bác sĩ không cho Marek cơ hội nào à?

— Có vẻ như là có. Nhưng hể cứ nghĩ đến bệnh viện là con muốn xỉu rồi.

• • •

Tôi có thể quay lại bệnh viện sớm hơn là tôi tưởng. Marek được cho thuốc gì đó, chúng sẽ giúp anh từ bên trong, và chúng tôi lại thử. Chỉ có điều... Chỉ có điều chúng tôi không thể.

Chúng tôi cãi nhau kịch liệt tới mức tôi phải qua nhà mẹ đẻ ngủ. Nguyên nhân của vụ này là ông xã tôi uống bia với hàng xóm trong gara. Và anh ấy đã hút thuốc. Anh ấy không làm chuyện này một cách bình thường, nhưng khi đó – vào thời điểm mà sức khỏe với anh ấy là rất quan trọng – anh ấy đã không thể từ chối được.

— Marek! – tôi đứng ở ban công gọi.

— Anh về đây. – Anh vẫy tay với tôi, tay vẫn cầm điều thuốc cháy dở. Còn tay kia thì đang cầm cái lon bia chết tiệt ấy.

— Anh làm cái gì thế hả? – tôi la lên.

— Đây rồi, anh về đây!

— Thuốc lá? Bia? Marek ơi! – tôi gào khóc đến cả khu cùng nghe thấy. Chắc hẳn tôi đã biến thành một mụ vợ điên, còn ông xã thành một ông chồng sợ vợ, bị bà vợ cấm tiệt mọi thứ, trừ việc đi dép ấm và ngồi nhà.

— Em điên đấy à? – anh hỏi khi đã về đến nhà.

— Em không điên. Đơn giản là em có mục tiêu phải đạt được. Và em nghĩ rằng đó là mục tiêu chung của chúng ta.

— Và vì vậy mà em biến anh thành quả bóng chày, khi cứ gào lên cho cả khu nghe thấy, rằng em không muốn anh uống bia?

— Marek...

— Sao? Hôm nay anh muốn uống bia. Và anh sẽ quay lại đằng kia ngay bây giờ để uống. Đừng có chỉ đạo anh, đừng có bảo anh phải làm gì.

— Nhưng nếu mẹ điều khiển anh thì sẽ rất tốt phải không?

— Em đừng có đưa mẹ vào đây.

— Chính anh là người đưa mẹ vào mọi chuyện! – tôi nổi khùng. – Và có vẻ như anh không nhìn thấy vấn đề ở đây!

— Với mẹ, anh có thể nói chuyện một cách bình thường.

— Với mẹ? Một cách bình thường? Mẹ lại mới cho anh những lời khuyên thích đáng nào vậy? Rằng sự nghiệp là quan trọng hơn? Rằng anh cần phải bỏ vợ để lấy một cô nào đấy có con sẵn? Thế mà mẹ sẽ không thể chịu nổi nếu đấy là con của em... Hẳn là mẹ không thể yêu quý máu mủ của một cô trợ lý...

Marek nhìn tôi nhưng không nói gì. Anh lấy cái ví và ra khỏi nhà.

Tôi không biết có nên chạy theo anh hay không. Tôi phải nói gì với anh? Rằng tôi vẫn cho rằng một khi bác sĩ đã đưa ra cho dù chỉ là một phần trăm cơ hội, thì chúng tôi sẽ là những kẻ điên nếu như không tận dụng cơ hội ấy?

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Hãy ôm...

Em kiệt sức rồi. Em chỉ muốn cuộn tròn trong chăn và để lại thế giới ở bên ngoài.

Anh có thể ôm em trong thế giới ảo được không?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: OK

Thậm chí không phải ảo. Em có muốn mình gặp nhau không? Ở chỗ của chúng ta, sau một tiếng nữa.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: ?

Chúng ta có một chỗ nào đó của mình chẳng? Ý anh muốn nói đến bãi biển ở Brzezno? Có lẽ đến Jelitkowo tốt hơn, em sẽ đi tàu điện.

Như vậy hoặc khác đi, đó là một ý tưởng hay. Em sẽ có mặt sau một tiếng. Có thể sau nửa tiếng. Em sẽ đợi.

Lần này sẽ không có rượu vang. Có lẽ thế.

Veronika

• • •

Tôi ra khỏi nhà, đi qua gara không nói một lời. Thậm chí Marek không để ý thấy tôi. Anh ấy còn bận nói chuyện với hàng xóm và giết chết khả năng làm bố. Bây giờ thì tôi nghĩ rằng mình đã hơi quá, nhưng khi đó

tôi tin chắc rằng thậm chí chỉ một giọt rượu cũng có thể tước bỏ cơ hội mà tôi mơ ước.

Tôi đi qua nghĩa trang, qua nhà thờ Olivơ rồi qua công viên để ra bến tàu điện. Vừa đúng lúc tàu số sáu đến. Jelitkowo. Tôi lên tàu và lại nhìn thấy một đôi tuổi teen đang không nhìn thấy gì ngoài họ. Tôi đang già đi chẳng? Tôi cũng đã từng ngồi trên đui Marek và chúng tôi ôm chặt nhau như thế. Giờ đây tôi nhắm mắt quay đi.

Có thể vì tôi cũng muốn được như họ?

Tôi ngồi trên bãi biển, ngay lối vào.

— Bánh kem hay kem đây? – Tôi nghe thấy tiếng nói từ phía bên phải. – Hay là bia?

Tôi cảm thấy một nụ hôn nhẹ lên má mình.

— Cả bánh kem, cả kem, cả bia. – Tôi cười vang. Thậm chí tôi không biết đáp lại nụ hôn như thế nào, vì anh lùi lại rất nhanh.

— Thế thì chúng ta sẽ bắt đầu từ bánh kem. Em chờ một lát.

Anh để lại mũ bảo hiểm, áo khoác cho tôi và đi vội về phía mấy quán gần đây vẫn mở cửa mặc dù trời đã tối. Tôi bỗng bị quyến rũ kinh khủng bởi cái ý định thử đội chiếc mũ bảo hiểm. Tôi luôn tò mò, liệu khi đội một chiếc mũ như thế này, người ta có cảm giác như của người bị mắc chứng sợ bị giam kín không nhỉ. Tôi đội chiếc mũ lên đầu và có cảm giác như mình trở thành một người nào đó từ một hành tinh khác hoàn toàn xa lạ. Rằng tôi bị giam trong thực tế của chính mình. Tôi ở bên ngoài tất cả những gì đang bao bọc quanh tôi.

Hay là làm cho mình một chiếc mũ như vậy và khi đó cuộc đời có thể đập vào đầu tôi mà chẳng ăn thua gì.

Bùm, bùm, bùm. Còn bạn vẫn không gì hết, ngẩng đầu lên, khẽ lắc người và thế là để lại tất cả. Bạn có thể nhận những cú đấm tiếp theo từ những người xung quanh và nhận những gì đã được lên kế hoạch dành cho bạn.

Tôi bỏ mũ ra và một lát sau thì Kuba xuất hiện. Tất nhiên là với bánh xốp được tưới đầy mứt dâu đất.

— Em đội thử à? – Anh hất đầu về phía chiếc mũ bảo hiểm. – Biết đâu lại chẳng thuyết phục được em đi xe ôm?

— Không bao giờ! Em đã nói với anh là em sợ xe máy lắm mà.

— Có gì đâu mà sợ. Nếu cần anh sẽ có mũ bảo hiểm cho em.

— Anh mang theo à? – Tôi ngạc nhiên. – Không cần đâu. Trong vấn đề này em sẽ không nhượng bộ! – Tôi cười.

— Còn trong các vấn đề khác?

— Trong các vấn đề khác thì nhanh hơn. – Tôi nháy mắt.

Chúa ơi, có phải tôi đang tán tỉnh không? Lần cuối tôi tán tỉnh là hồi học phổ thông trung học. Và có lẽ là với ông xã tương lai của tôi.

— Vậy thì chúng ta sẽ chờ những vấn đề khác ấy. – Anh ngồi xuống cạnh tôi. – Tạm thời thì em đã nhượng bộ trong vấn đề bánh kem rồi.

— Nếu nói về đồ ngọt thì em thường hay nhượng bộ. May là em lại có thể cho phép mình như vậy. – Tôi rút chân ra khỏi săng-đan. – Em thích chạm vào cát.

— Em chuyển đề tài à?

— Thế chúng ta phải tiếp tục à? Về sự nhượng bộ?

— Có lẽ là em không muốn.

Quả thật là tôi không muốn.

— Anh Kuba này... Hôn nhân của tụi em tan vỡ mất thôi. Đã có lúc nào anh muốn có con chưa? – Tôi nhìn anh.

— Tụi anh cũng vì một lẽ nào đây mà không có... Chúng ta đã nói về chuyện này rồi.

— Thế nếu vợ anh muốn, còn anh lại không thể, thì anh có đồng ý làm *in vitro* không?

— Có lẽ thế. *In vitro*, cũng như nhiều nỗ lực khác, có ích trong cuộc sống. Anh chẳng có gì để phản đối cả.

— Còn nhận con nuôi?

— Anh chưa cân nhắc đến chuyện này. Đây là một vấn đề khá quan trọng để có thể trả lời ngay. Anh cần phải cân nhắc.

— Nhưng anh cho phép nhận con nuôi?

— Anh không loại trừ. Đôi khi anh cũng buồn vì mình chẳng để lại gì. Nhà cửa, gia đình... Ania không muốn có con. Cô ấy đã ngoài bốn mươi. Có lẽ cô ấy đã hết tuổi rồi. Còn của anh? Con người tự làm cho mình thấy thuận tiện. Anh có hai con chó và một con mèo. Đó là gia đình của anh. Anh còn thiếu nhiều thứ... Anh cần phải cân nhắc.

— Anh thấy không, nhưng anh chấp nhận suy nghĩ này. Còn Marek thì không muốn nghe nói tới chuyện này. Sau khi nói chuyện với mẹ. Em bắt đầu nhận ra, tụi em có những sở thích hoàn toàn khác nhau. Anh ấy hiện thực hóa chúng ở văn phòng, còn em không thể tập trung vào bất cứ việc gì.

— Em yêu anh ấy chứ?

— Marek? – tôi ngạc nhiên. – Từ đâu lại có câu hỏi này?

— Em nhìn anh ấy chỉ như một nhà cung cấp tinh trùng.

— Kuba! Anh thô bạo quá!

— Nhưng đúng như vậy mà. Em hãy cân nhắc xem em có muốn sống cùng với anh ấy không. Và cả khi khó khăn cũng như lúc thuận lợi. Bây giờ có lẽ đang là lúc khó khăn, đúng không?

• • •

Trong tất cả những chuyện này, thì điều tồi tệ nhất là Kuba đã nói ra sự thật. Tôi đã không còn nhìn Marek như nhìn người đàn ông của mình nữa. Chồng. Đối tác. Anh ấy chỉ cần đối với tôi để tôi có thể làm mẹ. Còn sau đó là cái gì? Nếu như tôi được làm mẹ thì có tốt hơn không? Hay nói chung, anh ấy sẽ vẫn không cần cho tôi nữa?

Tôi có cảm tưởng như hai chúng tôi đã thất lạc nhau. Đôi khi tôi ứng xử như một đứa bé trong cửa hàng đồ chơi, giậm chân và đòi: “Con muốn cái này!!!”. Chỉ có điều, tiếc thay, không một ai nghe thấy những lời thỉnh cầu ấy.

Khi tôi về nhà, Marek thậm chí cũng chẳng hỏi xem tôi đi đâu. Kuba đưa tôi vào taxi theo đúng chuẩn mực và thuyết phục rằng xe máy của anh

ấy (tôi đã quen không gọi là động cơ) chắc chắn là an toàn. Tuy nhiên tôi vẫn không muốn rủi ro.

Tôi thiếp đi với mùi của Kuba ngay cạnh mặt mình.

Ông xã tôi ngủ ở phòng bên cạnh.

Người toàn mùi bia vì đã uống với ông hàng xóm trong gara.

Tôi không thích cái mùi ấy tí nào.

Em ngủ và cảm nhận mùi của anh ở bên trái – tôi gửi tin nhắn. Ania đi trực, vậy nên tôi có thể cho phép mình làm điều này.

Chúc ngủ ngon.

• • •

Có một lần, khi ngồi uống cà phê, tôi đã hỏi Kuba, anh có hạnh phúc không.

Chẳng phải nếu hạnh phúc, anh ấy đã không tìm mỗi quen biết bí mật đối với vợ sao.

— Hạnh phúc? Thế theo em, hạnh phúc là gì? – anh hỏi. – Khi anh có đủ hai tay và không bị tật nguyền, anh có thể tự mình xoay sở.

— Có nghĩa là với anh, hạnh phúc là có hai tay?

— Đó cũng là hạnh phúc. Không đúng sao? – Anh nhìn tôi. – Bởi còn gì nữa?

— Tình yêu?

— Tình yêu đôi khi chưa chắc đã là hạnh phúc.

— Anh yêu chị ấy chứ?

— Ania?

Tôi gật đầu.

— Tụi anh đã đi cùng nhau rất nhiều. Có rất nhiều kỷ niệm. Đã cùng chôn cất mẹ anh và bố của cô ấy... Mấy con mèo và hai con chó. Anh gắn bó với cô ấy. Ngần ấy năm cùng nhau.

— Anh chưa trả lời.

— Đúng. Đó là tình yêu. Có lẽ đó là tình yêu. Cho dù tụi anh không chuyện trò với nhau, không có cùng đam mê, mơ ước và khát vọng, cho dù

mỗi người tụi anh hoạt động độc lập nhiều hơn là cùng nhau. Bản thân anh không biết liệu đó có phải là tình yêu. Có lẽ là sự gắn bó.

— Sự gắn bó? Có lẽ Ania sẽ không vui đâu. Hai người không làm đám cưới. Là anh không muốn hay chị ấy?

— Cả anh không muốn, cả cô ấy. Có lẽ tính thực dụng của anh đã giữ anh lại, để không đổi cái đang tốt lấy cái tốt hơn. Tụi anh không hợp nhau một cách kinh khủng.

Về mọi nhẽ. Anh có cảm tưởng như cô ấy thích điều này, rằng có anh, rằng cô ấy có một ai đó ở bên... Điều này kể cũng hơi buồn. Có một ai đó, mà với người ấy có thể đến bất cứ môi trường nào cũng không phải cảm thấy xấu hổ, người mà ai ai cũng yêu mến. Anh cùng với cô ấy là bởi vì anh đã từng yêu, anh đã yêu rất lâu, và sau đó anh quen với việc yêu. Tụi anh cùng nhau... Nhưng cô ấy có những đứa con của mình trong bệnh viện, còn anh có... công việc.

— Và anh đi tìm những mối quen biết...

— Không, anh không tìm. Ở đẳng ấy, ngoài bãi biển, là tự em tìm thấy. Anh đi đến, còn em ngồi trên bờ. Đẹp và buồn. Và như em biết đấy, anh bắt buộc phải đi đến. Chúng ta đã nói về chuyện này. Anh lo cho em... Anh mừng vì chúng ta đã gặp nhau.

— Chắc chắn Ania của anh sẽ ít vui hơn...

— Có thể... Cô ấy không biết. Nhưng phải chăng chúng ta đã làm điều gì xấu? Chúng ta chỉ nói chuyện với nhau thôi mà. Chúng ta chia sẻ với nhau cảm xúc, suy nghĩ.

Tôi gật đầu. Quả thật, Chúng tôi chia sẻ với nhau những cảm xúc. Đã có thời tôi chia sẻ cảm xúc với chồng. Hôm nay chúng tôi tuyệt nhiên không nói chuyện với nhau. Lúc này, khi đau đầu, tôi gửi mail và một lúc sau thì nhận được những lời xoa dịu. Một sự... phản bội cảm xúc?

Nhưng chúng tôi chỉ nói chuyện thôi mà. Ngoài ra không có gì khác. Không có bất cứ một sự đụng chạm nào dù là vô tình, không một cử chỉ tình cảm, có thể loại trừ nụ hôn lên má chưa cạo râu của anh khi tạm biệt.

CẢM XÚC

Ở đây muốn nói đến những cảm xúc từ mỗi bức mail, từ mỗi tin nhắn đem lại. Nhưng không chỉ thế. Còn có cả những ý nghĩ và cảm nhận mà chúng tôi chia sẻ với nhau trong những câu chuyện của chúng tôi nữa.

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Lát cắt

Có thể anh đã đọc “Lát cắt” số cuối cùng? Có một bài về chúng ta... Về sự phản bội xúc cảm. Anh có biết có một cái gì đó kiểu như thế tồn tại không?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Sự phản bội xúc cảm

Sự phản bội xúc cảm? Có thể cảm nhận theo xúc cảm sự gắn bó với một người khác? Theo anh, không tồn tại một cái gì đó kiểu như thế. Con người thường tạo dựng các mối quan hệ từ những lý do rất thiết thực. Và họ sống trong nhận thức rằng tình cảm của họ suốt đời ở một nơi khác. Do đó họ không phản bội những ước mơ, khát vọng của chính mình. Đơn giản là họ có chúng. Dẫu vậy, họ là những người trung thành.

Veronika à, anh có em và sự hiểu nhau giữa chúng ta, nhưng anh không phản bội. Tất cả những điều này thật rắc rối. Cảm xúc chỉ thuộc về chúng ta.

Kuba

Tôi cảm thấy không ổn. Tuy nhiên tôi đã quen với tình trạng này. Với Marek, tôi chỉ muốn nói về đứa con hoặc là việc không có nó. Ra khỏi nhà là tôi có một thế giới hoàn toàn khác, ở đó tôi có thể tỏa sáng bằng sự hiểu

biết về văn học Anh, có thể sung sướng với âm thực Ý và cười với những chuyện tiểu lâm mà tôi biết. Đơn giản là ra khỏi bốn bức tường là không có lo âu phiền muộn. Không có những khái niệm y học hóc búa mà hề cứ nhắc đến chúng tôi vẫn thấy đau đầu. Không phải chịu đau vì truyền dịch và nổi xấu hổ bẽ bàng của những lần khám. Mùa hè năm ấy, thế giới nóng bỏng và rục rỡ. Âm vang tiếng biển và rượu vang, và dường như thế giới yêu tôi bằng tất cả bản thân mình.

Nhưng cuộc chuyện trò với Kuba cũng như vậy.

Trong một bài mà tôi đã đọc, người ta đã chứng minh giả thuyết rằng, sự phản bội vật lý hủy hoại trước hết là lĩnh vực tình dục, trong khi sự phản bội xúc cảm hủy hoại mỗi dây tình cảm. Phải chăng những câu chuyện với Kuba đã hủy hoại sợi dây tình cảm giữa tôi với Marek? Chắc chắn không. Sợi dây ấy đã bị đứt từ trước rồi...

Tôi nằm trên giường và gửi tin nhắn cho người đàn ông khác. Còn với chồng mình thì ngay cả câu chúc ngủ ngon cũng không nói.

Đương nhiên là Marek sẽ không hài lòng với những tin nhắn. Gần đây có rất ít cái khiến anh vừa lòng.

Cuộc nói chuyện sáng nay của chúng tôi đã làm tràn chiếc ly cay đắng. Về việc nhận con nuôi.

Thật tình thì tôi cũng định cho dù chỉ là một ngày thôi, không dả động gì đến đề tài này, nhưng tiếc thay, tôi đã không làm được. Tôi hành động giống như con thiêu thân trong ánh sáng của ngọn nến, cứ bay không ngưng nghỉ quanh ngọn lửa, cứ làm bỏng đôi cánh mình không ngưng nghỉ, nó đã bị tuyên án tử hình.

Tôi muốn nói chuyện với anh chỉ về chủ đề này. Còn anh sập cửa đi làm, không thèm ăn sáng.

Tôi hiểu rằng anh phải suy nghĩ. Nhưng có thể suy nghĩ bao lâu? Tôi thì tôi đã nghĩ xong về phần mình. Marek thích suy tư về những vấn đề của tòa án hơn.

Tôi đã rất ngạc nhiên, làm sao người ta có thể dễ dàng tách ra khỏi đời sống riêng tư và nhảy vào vòng xoáy của những nghĩa vụ công việc như vậy. Anh ấy có thể.

Tôi chấp nhận mọi biện pháp. Có thể đầu tiên không được mạnh dạn lắm, nhưng... Chính Eva đã thuyết phục tôi đến với biện pháp nhận con nuôi. Thật lạ, phải không? Một bà mẹ hai con, một bà mẹ Ba Lan mà chỉ cần nhìn đã có thể dính bầu.

Có lẽ đó là vào sinh nhật của Emilka, một tháng chín ấm áp, khi ấy Eva đang mang bầu đứa thứ hai. Sau khi khách khứa đã về hết, để lại cả đồng giấy gói quà và chén đĩa bẩn, tôi ở lại để giúp nó dọn dẹp. Chúng tôi tắm cho Emilka, sau đó ngồi cạnh giường con bé nói chuyện. Tôi nhìn con bé vô cùng ghen tị. Tôi nhìn bàn tay bé bỏng của nó chìa về phía mẹ, rồi nó nắm tay Eva như thế nào, nghịch tóc mẹ ra sao. Với con bé, chỉ cần một cử chỉ dù rất nhỏ hoặc chỉ là sự có mặt của mẹ phía bên kia những thanh chắn. Không cần gì hơn. Và đôi mắt của Eva. Tràn ngập tình yêu.

— Nika... Không phải bỗng dưng đâu – nó nói, tay vuốt ve bé Emilka đã ngủ. – Tao đã từng xấu hổ vì mình lại nghĩ như vậy...

— Cái gì không phải bỗng dưng? – tôi ngạc nhiên hỏi.

— Với mỗi ngày trong cuộc đời đứa trẻ, mà sẽ yêu nó nhiều hơn. Và theo từng ngày, nó sẽ là của mà nhiều hơn... Tao thấy lương tâm cắn rứt vô cùng vì không cảm thấy con sống tình yêu tràn vào mình. Ngay lập tức. Tao nghĩ rằng mình là một bà mẹ tồi. Nhưng mà biết không? Hình như đôi khi vẫn xảy ra như vậy. – Nó cười to. – Người ta mang đến cho mà đứa bé và công bố rằng đó là con gái của mà. Và rằng mà phải yêu nó. Ngay tắp lự. Rất lạ, phải không? Mặc dù mà đã mang nó trong mình suốt chín tháng, thì thực sự khi nhìn thấy nó, mà phải kết thân với nó. Và yêu.

Tôi sợ hãi nhìn Eva. Trong đầu tôi chưa bao giờ có ý nghĩ, rằng nó có thể có một lúc nào đó lại yêu con gái của mình ít hơn.

— Sau đấy, khi mà bế con, cho con bú, thay đồ cho con, mà sẽ yêu con ngày một nhiều hơn. Tao còn nhớ một lần Emilka bị trớ, tao cứ chắc rằng đó là nôn. Tao với Jacek đưa con vào bệnh viện, con bé khóc như xé vải vì đói, mà trước khi siêu âm lại không được ăn. Chúa ơi, lúc ấy tao mới sợ làm sao. Tội tao không để con nằm viện mà đưa về nhà. Họ dặn chúng tao phải trông con bé cẩn thận và nếu có gì khác thường thì phải quay lại bệnh viện ngay. Con bé nằm giữa hai vợ chồng, còn tội tao thì xem “*Prison*

Break” suốt đêm. Có lẽ tụi tao đã xem hết cả bộ. Và mày biết gì không, khi nằm cạnh con, tao có cảm giác yêu con vô cùng, rằng không thể yêu hơn được nữa. Và sau đó cứ mỗi ngày qua đi tao lại yêu con nhiều hơn. Khi con còn ở trong bụng, mình không biết nó sẽ như thế nào. Nhưng nó là lý tưởng. Bởi nó là của tao. Và tao sẽ không đánh đổi nó lấy bất cứ một đứa trẻ nào khác. Chắc chắn là có nhiều đứa trẻ khác xinh hơn, thông minh hơn. Nhưng điều đó không quan trọng.

Đó là những lời lẽ thật khôn ngoan. Tôi thầm nghĩ, nếu như tôi nhận con nuôi, tôi sẽ trông nom nó và nói rằng: đây là con tôi. Và tôi sẽ yêu nó. Sẽ như thế. Sẽ là con tôi. Và tôi sẽ không muốn một đứa trẻ nào khác.

• • •

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Anh xin lỗi.

Có lẽ anh đã nói em hơi quá... Anh xin lỗi.

Anh muốn viết thêm cho em ít dòng, nhưng anh sẽ để em được yên.

Anh thích nói chuyện với em, điều này mang lại cho anh sự dễ chịu. Vậy nên anh đợi. Anh hy vọng rằng sẽ được mời em đi cà phê. Hoặc em sẽ bị bánh xốp kem dâu rừng chinh phục.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Oài...

Em không bực. Em chỉ hỏi thế thôi. Bởi em không thể hiểu được chồng. Em không hiểu đàn ông. Có lẽ các anh có cấu trúc khác hơn. Khi em hỏi các anh nghĩ gì, các anh trả lời: “Chẳng nghĩ gì hết”. Làm sao có thể

không nghĩ gì được cơ chứ? Làm sao có thể không nghĩ gì hết khi vừa mới cãi nhau với vợ về một vấn đề quan trọng nhất trong cuộc đời? Khi đó anh không thể nghĩ “chẳng có gì hết”. Anh tính toán, phân tích, anh cân nhắc trước các khả năng giải quyết tình huống, nhưng anh không nghĩ “chẳng có gì”. Hoặc là khi anh nằm trên giường sau một cuộc ân ái mặn nồng, thậm chí ga trải giường còn chưa kịp nguội. Anh có mở to mắt và nghĩ “chẳng có gì hết”? Anh không nghĩ rằng anh cảm thấy thật dễ chịu, thật thích, rằng anh yêu vợ, anh chỉ nghĩ “chẳng có gì hết”?

Có thể đến một lúc nào đó anh sẽ giải thích cho em điều này? Bản thân em thì không thể hiểu.

Cà phê thì rất vui lòng. Một buổi nào đó.

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Cà phê...

Chắc chắn là không thể. Bao giờ cũng phải nghĩ về một điều gì đó. Không bao giờ không về cái gì. Câu trả lời đó là cốt để không phải giải thích.

Bao giờ sẽ là một buổi nào đó đây? Anh hy vọng là sẽ... không lâu nữa? :)

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Giải thích...

Bây giờ thì anh đã làm em buồn... Người ta không muốn giải thích.

Có thể đã quá nhiều lần em đòi hỏi sự giải thích ấy...

Veronika

Chương 8

“Anh bạn thân của tôi phải đi xa, nói: cậu cầm chìa khóa đi. Trong thời gian này, khi tôi không có nhà, cậu có thể sống với cô ấy. Ở nhà tôi.”

Chương đã khép lại “Hãy thức tỉnh”

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: ?

Và bây giờ anh đang hạnh phúc? Bây giờ anh có hạnh phúc với chị ấy không?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Dòng sông...

Bây giờ anh có hạnh phúc không ư? Đó là một khái niệm tương đối. Em nói rằng, không thể hai lần lội xuống cùng một dòng sông (có lẽ là Heraclit trong Efez). Theo anh, có thể nhiều hơn. Heraclit nói rằng, bởi đó không còn là chính dòng sông ấy nữa. Nước chảy và luôn mới. Anh vẫn cứ lội xuống đúng dòng sông ấy và càng ngày anh càng phải công nhận rằng, nó vẫn là nó. Anh tiếp nhận nó một cách vô điều kiện. Tình yêu của đàn ông là vậy.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska
ĐẾN: Jakub Nowakowski
CHỦ ĐỀ: Em đang ghen...
Hình như... Em ghen.
Em ghen với chị ấy... Tuy nhiên...
Veronika

• • •

Tôi còn nhớ, lần ấy trời rất nóng. Tôi thơm mùi nước hoa Nina Ricci. Tôi mặc một chiếc váy tơ tằm hoa to, nhẹ, bay bay, chân đi dép Thái Lan, loại dép mà tôi cực kỳ không thích đi. Móng chân sơn màu đỏ thẫm. Tôi nhớ là Kuba đã cười những móng chân ấy. Anh nói, chỉ cần tôi vẽ thêm vài chấm đen nữa là loài bọ dùa sẽ đến sống trên chân tôi. Chúng tôi ở ngoài vườn của một quán cà phê nhỏ trên khu Phố Cổ của Gdańsk và tôi nhớ là mình cứ đung đưa chân một cách mất bình tĩnh, đến mức cứ chốc chốc lại gần như chạm phải quần anh ấy. Cuối cùng anh túm lấy mắt cá chân tôi, giữ lại và khẳng định rằng anh sẽ tìm cho đôi chân đẹp như thế những ứng dụng khác hơn là cái việc đá vào một người bạn vô tội như vậy. Anh ấy thì không đáng bị đá, bởi nói một cách tổng quát thì anh ấy là một người tốt, biết quan tâm đến phụ nữ và động vật.

— Đến động vật? – tôi tò mò.

Kuba vẫn cứ giữ chân tôi trên đùi anh. Nhìn chẳng khác gì một cuộc hẹn hò của đôi tình nhân hay buổi đi cà phê của một cặp vợ chồng già yêu quý nhau. Không cảm thấy điều ấy, anh vuốt ve bàn chân trần của tôi. Những cử chỉ tình cảm ấy của anh làm tôi hơi ngượng. Tôi bèn rút chân lại, xỏ vào giày rất nhanh, có thể là nói là quá đột ngột.

— Anh chăm sóc mấy con của anh và cho con mèo của anh bạn ăn – anh trả lời có thể là quá nhanh. – Anh ấy đi đâu đó với bà xã, họ để chìa khóa nhà lại cho anh và anh phải cho mèo ăn. Dọn thì không vì nó đi tè vào bồn cầu.

— Anh nói gì thế? Không thể được. – Mèo mà đi tè vào bồn cầu là từ trường sẽ bị yếu đi, loại từ trường không ai biết được từ đâu mà chúng có. Từ những con bọ đất trên chân móng chân em. Hay đúng hơn là không có. – Em chưa bao giờ nhìn thấy mèo đi tè vào bồn cầu – tôi nói thêm.

Kuba cười.

— Mình đi đi. – Anh nắm tay tôi, dọc đường anh trả tiền cà phê sữa, chúng tôi cười như thường lệ.

— Mình đi đâu, anh? – tôi hỏi.

— Anh đã nói với em rồi, anh là người tốt và anh sẽ thực hiện điều ước của em. Em muốn nhìn thấy mèo mà.

— Nhưng, Kuba. – Tôi nhìn lên bầu trời, những đám mây đen đang tụ lại. Trời rất ngọt ngào. Chiếc váy cứ dính lấy đùi tôi. Gần như là tôi chạy theo anh với đôi dép tông ấy.

— Đi thôi, không bao giờ đến bây giờ. Mà em thì lại sợ đi xe máy.

Ông bạn của Kuba sống trong một ngôi nhà cổ mới sửa lại ngay phía bên kia của Moltava. Khi chúng tôi đi qua cầu thì mưa đột ngột trút xuống. Một cách vô thức, chúng tôi nắm tay nhau và chạy về phía những ngôi nhà cổ. Bây giờ, khi nhớ lại lúc chạy trong mưa, tay mình được nắm chặt trong bàn tay của Kuba, tôi nhớ là mình đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Một cảm giác cực kỳ vô tư. Không có gì hết ngoài đôi bàn chân bất lực chạy qua những vũng nước, ngoài những giọt nước mưa chảy thành dòng trên má. Không có ông xã, người ngày càng chạy trốn cô vợ chỉ nghĩ đến chuyện có con, không hề có khát khao về một gia đình bình thường, không có tình dục theo yêu cầu, thứ tình dục thực sự đã từ lâu rồi không còn là tình dục nữa, nó đã trở thành sự trao đổi bình thường dung dịch của cơ thể. Mưa, hay đúng ra là sấm và sét, những bong bóng mưa to bùng được tạo thành trên mặt sông Moltava, những chiếc ô đủ màu và chiếc váy hoa ướt đẫm ấy của tôi.

— Đây rồi. – Kuba vừa nhìn vào tờ giấy nhàu nát lấy trong túi quần ra vừa gõ mật khẩu điện thoại nội bộ. – Mình vừa kịp trước khi nó thực sự bắt đầu.

Chúng tôi đi vào tầng một. Bằng một động tác chính xác, Kuba mở cửa căn hộ.

— Em vào đi. – Anh nhường tôi vào trước.

Ngay lập tức một chú mèo xám đã cọ cọ vào chân tôi. Khi nhận thấy cả chân tôi lẫn váy đều ướt, nó bèn gừ gừ, meo meo rồi bỏ đi, ve vẩy đuôi một cách nhিপ nhàng.

— Con mèo – tôi sửng sờ nói.

— Có lẽ vì thế mà chúng ta ở đây, để em nhìn thấy con mèo? – Kuba nhìn xoáy vào tôi.

— Ừ nhỉ. – Tôi nhìn xuống.

Ngày hôm ấy ngoài bão, còn có một cái gì đó lắc lư trong không khí, như thể việc đụng vào nó rất có thể sẽ gây nên sự sụp đổ của thế giới, nhưng đồng thời lại có một cái gì đó bất an, hấp dẫn.

Chúng tôi nghe thấy tiếng sấm.

— Có giông – tôi thầm thì. Có lẽ chủ yếu là để chuyển đề tài, để chấm dứt bằng lời cái không khí đang ngày càng quánh lại bởi sự không được làm đầy này.

Kuba gật đầu. Anh vào phòng tắm lấy chiếc khăn bông trên lò sưởi.

— Em lau người đi không cảm lạnh mất. Súp thì anh sẽ phải đi lấy về cho em.

— Anh sẽ chở súp về cho em bằng xe máy à? – Tôi cầm lấy chiếc khăn từ tay anh. – Thế thì em lau người ngay đây.

— Người ta không chở những thứ như thế - Kuba vừa nói vừa cởi áo sơ-mi. Nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của tôi, anh khẳng định - Ở vị trí của em anh cũng sẽ làm đúng như thế. Giông sẽ qua, váy sẽ khô và chúng ta sẽ trở về sự thường nhật

Sự thường nhật. Đó là cái mà vào lúc này tôi không muốn nghĩ tới.

— À... À, anh có cái áo khoác tắm nào ở đây không? – tôi hỏi.

— Chắc chắn là phải có cái gì đấy. Mình sẽ tìm ngay bây giờ. – Kuba nhìn vào tủ. – Đây, em lấy cái áo này của Marcin này. Chắc chắn nó sẽ không bị nhàu đâu.

Tôi quan sát những động tác giống như mèo của anh. Chúng mới uyển chuyển làm sao, anh đóng mở tủ hầu như không gây nên tiếng động. Tôi đứng trong chiếc váy đang chảy nước, trên sàn nhà đã có một vũng nước nhỏ. Kuba đưa cho tôi chiếc sơ-mi. Tôi chui vào phòng tắm.

Tôi rửa mặt và nhìn hình ảnh mình trong gương. Tôi đang cùng với một người đàn ông mà mới cách đây chưa lâu vẫn còn hoàn toàn xa lạ đối với tôi, còn bây giờ tôi có thể mạnh dạn gọi anh là bạn. Tôi đứng, nửa người để trần trong phòng tắm và ngay bây giờ sẽ phải ra chỗ anh ấy, để nói chuyện thân mật với anh trong chiếc sơ mi nam che được đến hông. Tôi nhìn hai bàn chân trần của mình. Cười. Có lẽ màu sơn đỏ sẽ luôn khiến tôi liên tưởng đến những con bọ đất.

— Thế ở đây có cái chặn nào không anh? – tôi hỏi.

— Chắc chắn là có. Em chờ đã, anh có trà đây rồi. – Anh ra khỏi bếp, hai tay hai tách trà bốc hơi nghi ngút. – Nhìn em như một cô bé ấy. – Anh cười.

— Tình phụ tử trong anh đang trở dậy? – tôi vừa hỏi vừa đổi hết chân này sang chân khác.

— Không được như thế đâu – anh lẩm bẩm.

Tôi nhìn anh dò hỏi. Anh không nói gì.

— Em quàng chặn vào đi.

— Em có thể xem bên trên được không? – Một căn hộ như thế này ở trung tâm thành phố thích thật đấy. Có thể thấy là nó có những bí ẩn và những góc yên tĩnh.

Chúng tôi sang một căn phòng rộng rãi. Bàn làm việc, máy tính với hai chiếc màn hình và cơ man nào là sách trên các kệ chiếm toàn bộ các bức tường. Từ trên xuống dưới. Trong góc phòng là một cầu thang cuốn nhỏ.

— Phòng ngủ, em lại đây. – Kuba nhường tôi đi trước.

Bước lên những bậc cầu thang xoắn ấy, tôi ý thức được rằng đuôi mình ở đúng tầm mắt của anh. Gần như là tôi cảm nhận được hơi thở của anh nơi đầu gối mình.

Khi vào trong phòng, tôi nhìn thấy một cái giường lớn, được phủ một tấm khăn được may từ nhiều miếng ghép lại, những đồ gỗ nặng nề và một màn hình lớn treo trên tường. Một căn phòng đàn ông điển hình.

— Căn hộ quá ấn tượng – tôi nói. – Và được chăm chút tới từng chi tiết.

— Marcin là kiến trúc sư. Cậu ấy cũng giúp anh sắp đặt nhà anh đấy.

Tôi im lặng. Kuba ít khi nói về ngôi nhà của mình. Về ngôi nhà mà trong đó anh sống cùng với vợ. Đúng thế. Tôi cũng có những lúc quên ngôi nhà của mình.

— Em ngồi lên ghế đi, tui mình nói chuyện. Bao qua rồi, váy của em đã khô và chúng ta trở về với thực tại.

Thực tại. Liệu tôi có muốn trở về đó? Tôi có cảm giác căn hộ nhỏ này là một mảnh của thế giới được cắt rời ra, nơi không một ai ở bên ngoài được phép bước vào. Nơi không một ai có thể xúc phạm tôi, nơi mà tôi chỉ biết rằng tôi đang ngồi trong chiếc chăn kẻ ô, mặc chiếc áo quá rộng và uống trà trong một chiếc cốc lớn.

— Anh có thể đắp chăn được không? – anh hỏi.

Tôi gật đầu. Anh ngồi ở đầu kia ghế và đắp đầu kia của chăn. Chân chúng tôi chạm vào nhau. Không ai rụt chân lại. Bao giờ tôi cũng có cảm tưởng là trong sự chạm chân của hai con người có một cái gì đó rất riêng tư. Đôi khi trong tàu điện tôi với người ngồi bên cũng chạm hông vào nhau, nhưng sự đụng chạm của bàn chân trần lại khiến ta liên tưởng ngay đến một chiếc giường chung.

— Scrabble^[8] - Tôi chỉ lên bàn. – Anh chơi không? – Tôi không biết tại sao mình lại hỏi vậy. Có lẽ tôi sợ là ngay bây giờ chúng tôi sẽ hết đề tài để nói, rằng sự chạm chân của chúng tôi sẽ dẫn chúng tôi đến tội lỗi. Tội lỗi tuyệt vời... Scrabble sẽ làm mất thời gian, một khi bão chưa tan và một khi không khí quanh chúng tôi trở nên càng lúc càng nguy hiểm. Cần phải để cho cái đầu bận một việc gì khác khác hơn là nghĩ tới bàn chân trần đang nằm yên giữa hai đùi anh.

— Thịnh thoảng anh cũng chơi. Nhưng hiếm lắm.

Tôi với lấy cái hộp. Tôi bốc số cho tôi và cho cả Kuba luôn.

Chúng tôi chơi một lúc, nhưng không ghi kết quả. Bên ngoài gió bão điên cuồng. Điện thoại bỗng reo vang. Marek. Tôi nói chuyện với anh và cảm nhận ngay bên cạnh mình một người đàn ông khác. Đêm anh mới về, vì gặp bão ở chỗ khách hàng ở đâu đó trên vùng Kaszuba. Tôi hy vọng rằng khách hàng không phải là một phụ nữ đẹp và chạm chân mình vào chân Marek.

Anh ấy không hề hỏi tôi đang ở đâu. Thế cũng tốt. Tôi không phải nói dối. Nhưng tại sao tôi phải nói dối? Phải chăng tôi đã làm điều gì xấu?

— N-H-A-U. – Tôi sắp các chữ trên bảng ghi điểm. – Một từ không phải là hay lắm, đúng không? Cho dù là nhiều điểm. – Tôi cười.

Chớp lóe sáng. Ánh sáng nhấp nháy như thể người ta sẽ cắt điện. Rồi lại bừng sáng.

— H-Ô-N - N-H-A-U. – Kuba sắp chữ. – Em thấy không? Ngay cả những thứ không được hay lắm vẫn có thể biến thành một cái gì đó bất thường.

Đúng vào khoảnh khắc đó, ở đâu đó rõ ràng là rất gần, vang lên một tiếng sét chói tai. Tiếng sấm vang rền và gần như cùng lúc bầu trời sáng rực lên. Điện trong nhà vụt tắt. Nhưng không tối om, vẫn nhờ nhờ sáng. Tuy nhiên chơi scrabble thì không thể.

— Có lẽ anh đã thắng với từ hôn nhau – Kuba nói.

— Với từ hôn nhau thì bao giờ cũng thắng. – Tôi cười. Tôi duỗi chân dọc theo thành sa-lông. Bàn chân tôi chạm phải tay Kuba. Anh bắt đầu nhẹ nhàng vuốt ve nó.

— Bao giờ cũng thắng? – Anh hỏi.

— Cơ bản là thắng – Tôi khẽ đáp.

— Có nghĩa là bao giờ cũng cần phải hôn khi có ý muốn? – Anh khẳng định lại và nhích lại gần hơn.

— Có lẽ thế - tôi thì thầm và cảm thấy sắp xảy ra một điều gì đấy mà cả hai chúng tôi không nhất thiết phải làm chủ được nó. Hơi thở tôi gấp gấp dần. Của anh có lẽ cũng vậy. – Cần phải thử... - tôi nói thêm khi môi anh đã kề sát tôi. Tim tôi đập loạn lên, tôi như ngợp thở.

— Kể cả nếu như chúng ta sẽ hối hận về điều đó? – anh thì thào, môi anh lướt lên môi tôi.

— Kể cả như vậy – tôi trả lời và có lẽ tôi là người đưa lưỡi ra trước, chạm nhẹ vào miệng anh.

Đó là khoảnh khắc mà có lẽ cả hai chúng tôi đều chờ đợi. Chúng tôi hôn nhau đắm đuối, tôi run rẩy như trong nụ hôn đầu. Bởi đây là nụ hôn đầu tiên với người đàn ông khác ngoài chồng mình, kể từ nhiều, rất nhiều năm nay. Bên ngoài cửa sổ, trong cái thế giới thực ấy sấm vắn vang rền và chớp lóe sáng, còn chúng tôi trên sa-lông, đắp chiếc chăn kẻ ô mịn màng và bắt đầu cuộc du hành đến những miền xa lạ. Xa lạ và có lẽ... nguy hiểm. Kuba hôn cổ tôi, hai bàn tay anh bắt đầu lang thang trong chăn, luồn vào bên trong áo tôi. Tôi cảm thấy anh trên bụng mình, đúng lúc đó đèn bùng sáng. Chúng tôi vội rời xa nhau, sợ hãi như thể bị ai đó phát hiện ra mình đang phản bội.

— Kuba – tôi vừa nói vừa lấy lại hơi thở - chúng mình không nên. – Tôi quấn chăn quanh người và nhìn anh chờ đợi.

Kuba ngồi, hai tay ôm mặt. Anh không nói gì cả. Tôi đặt tay lên đùi anh. Anh nắm lấy bàn tay tôi và chúng tôi cứ ngồi bất động như vậy một lúc. Hẳn lúc đó cả hai người đều nghĩ, liệu cái phút giây mềm yếu ấy có ảnh hưởng đến tình bạn của chúng tôi? Cả hai đều có cảm giác rằng sẽ không bao giờ như vậy nữa.

Liệu có thể tồn tại một tình bạn nam-nữ, không tình dục, không có những nụ hôn, không có những ẩn ý?

Khi về đến nhà, tôi không muốn rửa khỏi mình nụ hôn của anh, sự đụng chạm của bàn tay anh. Tôi lên giường nằm, người thơm mùi của người đàn ông khác chứ không phải của người đàn ông vẫn nằm cạnh tôi. Lúc này không có người ấy.

Ông xã tôi đã không thể cho tôi đứa con. Khoảnh khắc với người đàn ông khác có thể giúp tôi thực hiện ước mơ. Tôi không thích mình vì ý nghĩ này. Nhưng đó là khoảnh khắc mà lần đầu tiên tôi phân vân, liệu cuộc hôn nhân của chúng tôi có vượt qua được cơn bão tố này. Không, không phải cơn bão ở ngoài kia, mà là cơn bão mà số phận đã chuẩn bị cho chúng tôi.

Chương 9

*Em sẽ làm cho anh một chiếc lồng vàng
Em sẽ cho anh ăn trái cây
Và em sẽ buộc vào chân anh một quả
cầu kim cương*

Katarzyna Nosowska “Ghen”

Neftyda. Nữ thần chết trong thần thoại Ai Cập.

Ngược lại với ý muốn của mình, đã bị bán làm vợ cho một người cùng làng là Seth. Neftyda nhẹ nhàng, nhạy cảm, giàu tình cảm và nàng tìm một người chồng như vậy cho mình. Nàng muốn được cùng với người có thể hiểu được những nhu cầu và ước mơ của mình. Nàng yêu đến điên dại Ozyrys, chồng của chị gái mình tên là Izyda. Nhà vua không quan tâm đến nàng, bởi cả thế giới của Người là người vợ.

Neftyda khát khao có một đứa con, đứa con mà chồng nàng không thể cho nàng được. Có thể thậm chí chàng không muốn? Trong màn đêm, nàng vờ làm Izyda, lên vào giường Ozyrys. Mỗi quan hệ đó đã kết trái thành Anubis.

Chuyện này đã kết thúc tồi tệ đối với Neftyda. Với đứa con của nàng cũng vậy.

Tôi nghĩ rằng mẹ tôi đã có lý. Thần thoại giải quyết được nhiều vấn đề. Rõ ràng là thần thoại đưa ra những đơn thuốc có sẵn.

Có thể cả tôi cũng cần phải lên lên giường của người đàn ông khác, để bắt đầu đứa con một cách nòng nài? Con đường có đi theo lối này không? Trong trường hợp với Kuba, tôi không cần phải giả làm vợ anh. Tình bạn của chúng tôi đã bắt đầu vượt quá những câu chuyện gẫu bên ly cà phê.

Lần gặp cuối cùng đã có nhiều điều khiến tôi phải suy nghĩ. Có thể là quá nhiều... Chiếc nhẫn vàng trên tay mới dễ vỡ làm sao và cuộc hôn nhân này mới mong manh làm sao, một khi chỉ một trận bão, một nụ hôn trên bàn chữ của trò chơi scrabble đã kéo theo nó cả một cơn lũ sự kiện. Cho tới lúc này tôi vẫn cảm nhận sự đụng chạm của Kuba trên cơ thể mình. Tôi muốn quên đi điều này. Tôi muốn ông xã tôi lại yêu tôi, như ngày xưa ngày xưa. Để tôi lại cảm thấy chẳng ai có ý nghĩa và để cảm xúc lại dâng trào trong tôi.

— Hay bây giờ mình đi dạo đi? – tôi hỏi Marek khi ngồi ăn sáng.

Tôi khát khao một cách đau khổ được làm với anh một điều gì đó thật khác thường, để quên đi có thể thích thú thế nào với một ai đó khác.

— Anh đi tập thể hình với Jacek bây giờ - anh vừa trả lời vừa cất chiếc khăn bông vào túi đồ.

— Lại đi à? Anh Jacek cứ để Eva như vậy à?

— Quan trọng là tính hệ thống. Muốn có kết quả thì phải kiên trì.

— Trong cuộc sống cũng thế?

— Trước hết là trong cuộc sống.

— Thế hút thuốc và uống bia thì sao?

Marek nhìn tôi như thể tôi vừa nói một điều gì đó rất xúc phạm.

— Trong “tứ khoái” thì anh chỉ được hai.

— Không chỉ có hai đâu – tôi nói nhỏ.

Không? Với điều kiện là phải như thầy tu, sau đó thì hai chân dốc ngược, và thêm nữa là không phải hôm nay. Mà nói chung là anh tự lo cho mình được, còn sau đó thì người ta sẽ chích cho em và cuộc chơi kết thúc.

— Marek!

— Anh không thể chịu được nữa rồi. Anh thấy ngạt thở.

— Vậy anh ra khỏi nhà đi – tôi không suy nghĩ, chỉ ngay tay ra cửa.

Anh ấy nhìn tôi chăm chú. Lặng người đi một lúc.

— Anh sẽ suy nghĩ về chuyện này – anh nói và biến mất sau cánh cửa.

Anh ấy sẽ nghĩ về chuyện này? Sẽ xóa sạch những tháng năm chung sống? Tôi ngồi vào bàn máy tính.

Không có tin tức gì từ Kuba. Tôi muốn, như mọi khi, viết cho anh tất cả - về vụ cãi nhau với chồng, về sự “cân nhắc” của anh ấy, nhưng tôi không thể. Đã mấy lần tôi bắt đầu viết mail, nhưng sau đó phím “Delete” đã xóa sạch lời lẽ của tôi một cách không khoan nhượng. Một ngày cuối tuần chết tiệt. Nếu đi làm, có thể tôi sẽ quên đi sự chờ đợi bức thư ấy.

Tôi phải viết trước?

Tôi đi giặt. Tôi phải làm một việc gì đấy trong cái ngày thứ bảy lười biếng này. Tôi chủ ý không ra khỏi nhà, vì... nhờ đâu anh ấy viết?

Tôi liếc nhìn lịch. Cuốn sổ ghi chép của tôi. Vợ-không vợ hôm nay đi trực. Anh ấy phải viết.

Khi từ phòng tắm ra, trong hộp thư có mail đang đợi.

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Nụ hôn...

Nếu tồn tại một catalog về các mùi vị, thì chắc chắn trong đó không có cái vị mà anh cảm thấy khi hôn em. Nó gần gũi biết bao, như tình bạn của chúng ta. Nó chắc chắn cũng như tình bạn ấy sẽ vượt qua tất cả. Nó có vị của quá khứ, của em và của anh. Nó là bản chất của những khát khao của chúng ta. Nó là dấu ấn của sự sở hữu lẫn nhau. Giờ đây, khi không có em ở bên, khi anh không thể nhìn vào mắt em và không biết em đang nghĩ gì, đang cảm thấy như thế nào, thì anh biết rằng đó là vị của nỗi bất an. Nếu như lúc này em cảm thấy, trong khoảnh khắc chúng mình đã gần gũi nhau hơn bất cứ lúc nào khác, thì em đừng quên rằng chúng ta là con người, rằng cái gắn kết chúng ta là hiện hữu và sâu sắc hơn những nguyên tắc đã được khắc sâu trong chúng ta, những nguyên tắc đã nuôi dưỡng sự bất an ấy. Hãy tha thứ cho chúng ta. Hãy tha thứ cho anh và cho chính mình. Anh sợ mất em hơn cả sự bất an.

Kuba

Tôi có cảm giác mình đang trên một con đường vòng. Tôi cứ chạy quanh và không thoát ra được. Tôi muốn chạy trốn vào một thế giới mà không ai có thể vào đó được. Có thể đã đến lúc đi nhờ xe ô-m? Đã có lần Kuba nói với tôi rằng đội mũ xe máy sẽ thấy tĩnh lặng và bình an. Tĩnh lặng và bình an. Anh cười mà rằng, đúng hơn là không khí trầm mặc, suy tư. Anh khẳng định là tôi sẽ thích và rằng nhất định tôi phải thử.

Nhưng tôi phải thử ngồi lên xe máy cùng với ai? Với Kuba? Mà nếu bạn ngồi cùng một xe máy với ai thì bạn phải ôm eo người đó. Liệu tôi có thể ngồi sát như vậy và suy tư trầm mặc? Liệu cơ thể tôi có muốn nhiều hơn cảm thấy sự đụng chạm của anh? Không. Không bao giờ, tuyệt nhiên không bao giờ tôi được ngồi gần như vậy.

Liệu nụ hôn có là sự phản bội?

Đã có lần tôi hỏi Marek câu này. Khi đó chúng tôi còn rất trẻ, quá trẻ. Tràn đầy niềm tin vào một tình yêu lý tưởng. Chúng tôi công nhận với nhau, rằng hôn là phản bội, những cử chỉ thân mật là phản bội. Khi đó thậm chí ngay cả một điệu nhảy quá gần nhau với một người khác cũng là phản bội. Gặp gỡ với một người đàn ông khác trong quán cà phê? – không thể được. Chúng nghĩ rằng tình yêu là trên cơ sở những điều như thế. Rằng chúng tôi không thích đi cà phê, uống rượu vang hay ăn tối với người khác, bởi chúng tôi có nhau.

Chúng tôi đắm chìm trong mối quan hệ hai người khá lâu. Có lẽ là quá lâu. Và điều này dần dần làm phiền chúng tôi. Đó là ngay sau kỳ thi tốt nghiệp phổ thông. Chúng tôi cùng nhau trong những ngày đầu tiên của kỳ nghỉ hè. Cùng nhau từ sáng đến tối. Chỉ cần vừa chia tay nhau là chúng tôi đã gọi điện cho nhau để chúc ngủ ngon. Sau đó là chào ngày mới. Chỉ có anh và tôi, anh và tôi...

Có một cái gì đó bắt đầu xấu đi. Chúng tôi đi nghỉ hè khác nhau. Khi đó điều này nghe như một thảm họa. Nghỉ hè ở xa Marek, gần như là một cuộc chia ly... Có thể bây giờ anh ấy cũng nghĩ về nghỉ hè như vậy?

Khi ấy bác Kasia, bạn của mẹ anh ấy, một nhà tâm lý học đã giải thích cho tôi như vậy trong một lần tôi gặp bác ấy khi tôi đang ngồi một mình trong công viên.

— Veronka, không có Marek à? – bác hỏi. – Có chuyện gì xảy ra à?

— Không ạ.... Cháu không biết. Chúng cháu nghỉ hè mỗi đứa một nơi. – Tôi không thể nói về điều đó vì ngay sau đấy nước mắt đã lưng tròng. – Liệu nếu như người ta yêu một ai đó thì có thể cảm thấy chán người ấy? Có thể ở bên người ấy QUÁ NHIỀU thời gian? Vì ở trong chuyện cổ tích, nơi người ta sống với nhau hạnh phúc đến đâu bạc răng long thì không bao giờ thấy thời gian ấy là quá nhiều...

— Cháu thích ăn gì nhất? – bác Kasia hỏi. Tôi nghĩ là bác muốn thay đổi đề tài vì không muốn nghe tâm sự của một người quen tình cờ gặp trong thời gian nghỉ ngơi.

— Ăn? - Trong đầu tôi thoáng có ý nghĩ là bác muốn làm tôi vui và muốn mời tôi đi ăn kem.

— Đúng rồi, ăn. Nếu như lúc này cháu có thể ăn, thì cháu thích ăn cái gì nhất, mà không phải nghĩ gì đến hậu quả, đến lượng calori hay lớp mỡ ở vùng bụng, sẽ là cái gì? – Bác cười vang.

— Sôcôla – tôi mơ màng. – Cái loại đen-trắng ấy bác ạ. Cà phê-sữa. Cháu có thể ăn cả ngày được.

— Thế cháu có ăn được suốt hai ngày không?

— Được chứ ạ. Kể cả là một tuần.

— Và không ăn bất cứ cái gì khác ngoài sôcôla?

— Chắc là cháu cũng chán. Sẽ là quá nhiều. Cháu sẽ thèm dù chỉ là uống nước.

— Đấy, chính thế. Với tình yêu cũng y như vậy. Ngoài tình yêu thì cuộc sống cũng cần cả những thứ thiết yếu khác nữa. Ví dụ như nước. Không thể từ bỏ tình bạn, những mối quen biết khác, không thể chỉ mãi mãi ở cùng nhau và chỉ nhìn nhau. Thế giới này rất đẹp, những người khác cũng thú vị. Hai người có thể cùng nhau sống vui với tất cả những cái đó.

— Thế nếu anh ấy lại bị một thế giới khác lôi cuốn?

— Không thể giam cầm người khác trong lồng với quả cầu ở chân được. Cháu có nhớ bài hát này của Nosowska không? Về quả cầu kim cương gắn vào chân ấy? Đó không phải là lỗi đi. Nếu cháu cho ai đó sự lựa chọn – họ sẽ chọn cháu. Còn nếu họ không có sự lựa chọn – thì chỉ cần có cơ hội, họ sẽ biến mất.

Tôi gật đầu. Khi đó tôi đã rất hiểu. Kỳ nghỉ hè xa nhau của chúng tôi đã kết thúc và chúng tôi hết sức cố gắng để làm một cái gì đó riêng rẽ. Và giảng đường đại học đã giúp chúng tôi trong chuyện này. Là quãng thời gian mà chỉ riêng ý nghĩ về những cuộc nói chuyện của Marek với những thẩm phán, luật sư và những phụ nữ xinh đẹp thuộc bên nguyên đơn, đã khiến tim tôi đau nhói.

Họ có những đề tài chung, những mục đích chung.

Và mặc tất cả những chuyện đó, chúng tôi vẫn cùng nhau. Có thể những cô gái khác thông minh hơn, xinh hơn, nhưng với Marek thì chỉ mình tôi là có ý nghĩa với anh ấy. Và tôi hơi ngạc nhiên vì điều này.

Sau đấy là đám cưới và cùng nhau hướng đến mục đích, nhưng đường đi của chúng tôi đã phần nào tách rời nhau.

Hay giờ đây tôi hiểu những điều bác Kassia nói khác hơn?

Hay là dù ôm một bọc sôcôla yêu thích của mình, vẫn nên mở gói kẹo hạnh nhân hấp dẫn bọc giấy bạc và thưởng thức mùi vị của nó? Có thể nó sẽ đắng, nhưng có thể nó cũng rất ngọt và để lại ấn tượng không thể quên. Chỉ có điều, liệu khi đó tôi vẫn cứ tiếp tục thích loại sôcôla yêu thích của mình? Hay có thể tôi sẽ thay đổi khẩu vị?

Mà nói chung, tôi đang nghĩ gì nhỉ?

Về anh ấy.

Tôi nghĩ về anh ấy.

• • •

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: ?

Cà phê?

Cà phê?

Cà phê?

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Không...

Em đang tuyệt vọng. Tuyệt vọng vì cuộc nói chuyện với anh và... với Marek. Hôm nay anh ấy đã đi khỏi nhà và nói rằng sẽ cân nhắc xem có đi hẳn không. Về nguyên tắc... Có lẽ em đã khiêu khích anh ấy đến trạng thái này.

Cà phê có lẽ là không.

Em cần phải giam mình một thời gian nào đấy trong vỏ bọc đã quen thuộc của chính mình.

Xem một bộ phim nào đấy.

Em thích một cái gì đó sôi nổi một chút và tuyệt nhiên không phải về tình yêu. Hay là em cần phải chạy trốn Marek trong vòng tay người khác? Hình như em đã kể cho anh nghe về nữ thần chết trong thần thoại Hy Lạp. Nàng đã đến với vòng tay người khác...

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Anh hiểu...

Em đừng bận tâm đến chúng ta. Mình sẽ nói chuyện với nhau được mà. Chúng ta chẳng là bạn của nhau sao?

Còn về ông xã...

Chính phụ nữ đã lựa chọn và họ có trách nhiệm với sự lựa chọn ấy. Chính họ quyết định có sống cùng với đàn ông hay không. Chính họ dang hiến những điều quý giá nhất mà họ có: tình yêu và tình dục. Và cuối cùng chính họ cần phải nhớ về những lựa chọn của mình và không nên đè nặng tâm lý mình bằng nỗi sợ hãi trước những gì chưa biết – sự cô đơn. Họ cần phải nhớ đến những quyết định CỦA CHÍNH MÌNH và có những kỳ vọng vào bản thân, họ muốn đi cùng ai trong cuộc đời (hay họ cũng rất nhạy cảm trong những chu kỳ mà giống đực hay khoe mẽ). Đúng, đàn ông thích hưởng thụ và lười biếng, và có lẽ vẫn luôn như vậy. Nhưng không phải là tất cả và trong mỗi mối quan hệ.

Hắn là không tồn tại sự cân bằng. Anh không biết điều này. Không một ai trong chúng ta có kinh nghiệm về điều đó. Nó chỉ có nghĩa là, cần thử đi tìm sự cân bằng đó. Phản bội không phải là một giải pháp, nhưng là sự thay thế tạm thời cái không có trong mối quan hệ. Anh biết rất nhiều phụ nữ thông minh đi ngoại tình và em biết gì không? Họ không hề cảm thấy bị lương tâm dẫn dắt. Anh có cảm giác là, thậm chí nếu những người đàn ông của họ biết, thì cũng sẽ không làm gì. Việc coi phụ nữ như sở hữu của riêng mình rất có thể là đúng đắn trong giai đoạn phát triển của người Neadelthal, đúng hơn, những người đàn ông biết suy nghĩ sẽ cân nhắc xem bản thân mình đã làm điều gì xấu. Tại sao người đàn bà mà họ yêu thương lại đi tìm một điều gì đó? Hoặc là điều đó nằm trong bản chất tự nhiên của cô ta (một kiểu giải phóng hiện đại, nếu như không muốn gọi nó một cách ghê gớm hơn), hoặc là thực sự người đàn ông không biết khu rừng của cô ta nằm ở đâu – anh xin lỗi vì sự đơn giản hóa này ☺. Thậm chí em không biết

điều này thay đổi nhiều như thế nào theo tuổi tác. Anh biết ít nhất là hai phụ nữ phản bội, và chỉ vì thế mà họ cặp với các đối tác của mình, và họ rất yêu những người ấy. Họ cũng không bị lương tâm dẫn dắt.

Thế là đủ ☺

Kuba

• • •

— Ôi, ngày nghỉ cuối tuần. – Tôi cười với Eva, cuối cùng thì nó cũng ra được khỏi nhà. Buổi tối, chúng tôi ngồi trên cầu ở Zaspá, ăn khoai tây chiên mua trong quầy Cá Béo gần đấy.

— Chúa ơi, lâu lắm rồi tao chưa được ăn loại đồ ăn này – Eva khẳng định và ngáp. – Nghe này, tao được tự do cho đến mai. Tối tự do đầu tiên không biết từ bao giờ nữa, tao được ngồi đây và ăn fastfood và giờ tao chỉ thích nhất là được đi ngủ - Nó lại ngáp. – Đạo này anh Jacek cứ có vẻ chán nản thế nào ấy, tao rất lo cho anh ấy. Thực ra thì anh ấy cũng đi tập thể hình, nhưng vẫn làm việc kinh khủng lắm. Tao đang phân vân, không biết có nên chạy trốn khỏi trận quyết chiến này không. Emilka biết đi rồi, chỉ thích kéo khăn trải giường, Marika thì khóc...

— Evka, mà đang có ngày nghỉ cơ mà. Mà có những đứa con tuyệt vời, những cũng cần phải tách khỏi chúng để nghỉ ngơi đôi chút.

— Không được đâu, Verka, không được đâu. Làm mẹ thì không thể có nghỉ hè được.

Rất tiếc, tôi lại không biết điều này. Có lần một cô bạn ở chỗ làm đã để con ở nhà một tuần để đi trượt tuyết với chồng tận Thụy Sĩ. Tôi nhớ là khi trở về, tôi đã ngạc nhiên khi thấy cô ấy cực kỳ hạnh phúc và thư giãn.

— Veronika – nó nói – những ngày đầu rất khó khăn. Tao không thể nào cảm thấy thoải mái. Tao cũng có đi đôi chút, nhưng không thấy phấn khởi lắm. Và ngày thứ ba... Tao quên mất mình là mẹ!!! – nó cười và hét lên.

Tôi không muốn lại có bất cứ một lúc nào đó quên rằng mình đang làm mẹ. Nhưng có thể cần phải thế? Có thể tình yêu đối với con cũng giống như tình yêu đối với người đàn ông? Đôi khi cần phải bỏ sôcôla sang một bên và thử một thứ gì đó khác. Ví dụ như khoai tây chiên. Như tôi với Eva. Có thể không được tốt cho sức khỏe lắm, có thể quá nhiều calo, nhưng lâu lâu mới ăn một lần thì có thể. Mà thậm chí là cần thiết.

— Tao có cảm giác như chính mình ngồi trong đống tã lót ấy – Eva thở dài. – Mà ít khi gọi cho tao quá, còn Dominika thì hầu như không.

— Cho tao cũng thi thoảng thôi. Nhưng cũng có thể hiểu được sau chuyện mà nó vừa trải qua...

— Mà muốn nói đến mấy cái vụ chia tay liên miên của nó? – Eva hỏi. – Tao có thể ăn thêm kem sôcôla nữa – nó nói thêm.

— Ăn kem sau khi ăn khoai tây chiên không tốt đâu.

— Ôi, kệ. Một lần ấy mà. – Nó cười vang.

— Không phải sau khi chia tay. Sau cái thai ấy chắc nó không thể như trước được nữa.

— Dominika có thai? – Mắt Eva nhìn như hai dấu hỏi lớn. – Thế mà mà không nói gì với tao?

— Ôi Chúa ơi, thế mà không biết gì hết à? – Tôi hơi giật mình, vì tôi không có thói quen đi kể những bí mật của người khác, nhưng cho đến lúc này, chúng tôi vẫn kể với nhau mọi chuyện mà... Đây là lần đầu tiên chúng tôi giữ một bí mật nào đấy với nhau. Tôi không biết mình có nên nói tiếp không. Và tôi im lặng.

— Veronika! Thai nào thế!? Tại sao tao lại không biết gì về việc này? Mà ai là ông bố may mắn ấy đấy?

Nó nhắc tôi đến vấn đề “ông bố may mắn”. Hay đúng hơn là chưa chắc đã may mắn. Tôi hối hận vì đã động chạm đến đề tài này.

— Mà biết không... Hay là mà nói chuyện này với Dominika. Vì tao nói thế cũng là quá nhiều rồi.

— Quá đúng, tao sẽ chúc mừng nó ngay bây giờ. – Bà mẹ Ba Lan điển hình đang mang thai chỉ nhìn thấy hạnh phúc.

— Có lẽ không nên thì tốt hơn... - tôi rên rỉ.

— Thế có chuyện gì à? Có gì không ổn à? Tao không được gọi à?

Tôi ngồi im lặng một lúc, tự hành hạ mình với những suy nghĩ. Tại sao Dominika lại không kể cho Eva? Có vẻ như là chuyện bình thường, nó không làm thế bởi cô bạn này cứ chốc chốc lại mang bầu... Nhưng nó lại kể cho tôi, mặc dù biết rằng tôi đang cố để có con.

— Veronika, mày nói đi, có chuyện gì xảy ra. Mình cần phải giúp nó thế nào bây giờ? – Bà mẹ Ba Lan mang trên mình sự giúp đỡ. Eva luôn là như thế.

— Được, tao sẽ kể cho mày, nhưng cấm được nói là mày biết chuyện đấy nhé. Hồi đầu tháng bảy, trong một buổi liên hoan Dominika đã dính bầu với một người đàn ông đã có vợ, hình như tụi mình còn biết người này nữa. Như nó khẳng định một cách chính xác là trong nhà vệ sinh. Nó đến chỗ tao, hết sức hoang mang. Nó muốn bỏ cái thai. Không chịu nghe lời khuyên. Thậm chí Marek còn cho nó vay tiền... - Tôi trầm ngâm. – Trong chốc lát, thậm chí tao đã nghĩ là không biết có phải Dominika đã ngủ với Marek không... Nếu như sex trong nhà vệ sinh có thể gọi là ngủ với nhau. Tiếc là các bác sĩ đã nói rằng Marek không có khả năng... Vậy thì chắc chắn đây không phải là của anh ấy. – Tôi cười buồn bã. – Nó đã tùm được một gã có vợ nào đó khác. – Tôi nhìn về phía biển, nhún vai.

Eva ngồi im lặng.

Tôi nhìn nó.

Mặt nó tái nhợt như tờ giấy trắng.

— Tao không được ổn – nó nói.

Vào thời điểm ấy tôi biết nó nghĩ gì...

• • •

— Thế chính xác thì nó nói gì?

Chúng tôi đã không còn nghĩ tới khoai tây chiên, kem hay bia nữa.

— Giê-su-ma, tao không nhớ nữa. – Tôi muốn chuyển đề tài. – Nó nói rằng bố đứa bé là một gã yêu vợ như điên.

— Rõ rồi. Nếu yêu vợ, thì người ta đã không ngoại tình. – Nó đung đưa chân một cách nóng nảy. – Tao đã nói với mày là dạo này Jacek cứ là lạ thế nào ấy, đúng không? Anh ấy không ôm tao và hình như lẩn tránh... Còn ở đây, Dominika.

— Eva, mày không biết chắc chắn có phải anh ấy không.

— Đầu tháng bảy à? Cô bạn yêu quý ời, đó là thời gian tao đẽ. Trông tao như con cá voi ấy, nếu như không xúc phạm đến loài cá voi. Jacek biến mất, lúc nào cũng có một chuyện gì đấy. Đã thế lại còn đến cái phòng tập thể hình khi gió ấy với ông xã mày nữa. Khi nào thì người đàn ông bắt đầu quan tâm đến bản thân? Khi anh ta có một ai đó bên cạnh. Chẳng lẽ nó không thể tìm được một người đàn ông khác hay sao?

— Có vẻ như nó cũng cố để lôi Marek lên giường.

— Và thế nào? Có được không? Hay đơn giản chỉ là không lộ ra bên ngoài vì anh ấy không thể có con?

— Mày bẻ cong rồi – tôi nói một cách nghiêm khắc.

— Xin lỗi – Eva cúi đầu. – Tao xin lỗi. – Hai tay nó ôm mặt.

Chúng tôi ngồi như thế một lúc, không nói năng gì. Lẽ ra đó phải là một buổi tối dễ chịu, vậy mà lại thành ra như vậy.

— Có thể không phải như thế, như mày nghĩ.

— Thế thì thế nào?

— Có thể không phải là Jacek... Dominika không làm thế với mày đâu.

— Rõ rồi. Thế còn những lời nó nói, rằng toa tàu nào cũng có thể tháo ra được thì sao?

— Chắc chắn Jacek không phải người đàn ông có vợ duy nhất ở gần Dominika – tôi khẳng định, có lẽ rất ít thuyết phục.

— Anh ấy là một con mồi quá dễ. Có vợ đang mang bầu ở tháng thứ chín, thở không ra hơi. Đang bị bỏ đói, vì không hiểu sao bọn tao không có lúc nào tiện để sinh hoạt vợ chồng. Tao thì không thích rồi, với lại yêu nhau với một con cá voi thì có gì thích thú cơ chứ. Còn ở đây lại nảy ra một em Dominika xinh đẹp, thon thả và đang mời chào vẻ đẹp của mình. BỐ KHỈ!

— Mày nói chuyện với anh ấy đi. Hãy hỏi anh ấy.

— Sao? Mà nghĩ là anh ấy sẽ nói cho tao biết à? Tao sẽ hỏi: “Anh yêu, anh ngủ với Dominika đấy à?”. Còn anh ấy sẽ trả lời: “Ừ, nhưng chỉ một lần và tất cả đã bị quét xuống dưới thảm rồi”. Và họ sẽ sống bên nhau đến đầu bạc răng long.

Tôi thở dài.

— Tao không biết phải nói gì. Có thể đơn giản là cần phải ép Dominika.

— Tao sẽ hỏi nó. Khi thật, tao sẽ mời nó đến và Jacek sẽ có mặt ở nhà. Tao chỉ nhìn mặt họ là biết.

— Hay là đầu tiên mình mà nói chuyện với nó đã? Hay là ba đưa chúng mình cùng nói chuyện?

— Máy giờ?

— Hai mươi ba giờ.

— Tao gọi cho nó.

— Bây giờ à?

— Ừ, còn đợi gì nữa. Nó không bắt máy. Chắc là lại đang xoay ông chồng lạ đây... Veronika, có lẽ tao phải về nhà. Nằm cạnh hai con bé. Tao sẽ ôm Emilka và sẽ cảm thấy tốt hơn... Buổi tối tự do hôm nay của tụi mình không thành công lắm.

Tôi gật đầu. Chúng tôi đứng dậy, vớt chỗ khoai tây chiên chưa ăn hết vào sọt rác gần đấy rồi đi về phía bãi đỗ xe. Eva đi ô tô đến đây, vì đang cho con bú nên nó không có ý định uống.

— Để tao đưa mà về. Lên xe đi.

Chúng tôi đi trong im lặng. Bởi nói gì được đây? Về sự nghi ngờ hay về sự chắc chắn? Là người hiểu Jacek, một ông chồng lý tưởng và một ông bố còn lý tưởng hơn, tôi thấy khó mà tin được vào chuyện này, nhưng mặt khác, tôi cũng hiểu về Dominika quá rõ. Và tôi biết rằng nếu nó muốn một cái gì đó hoặc một ai đó, thì không có sức mạnh nào có thể ngăn cản được.

— Hay mà có muốn ở lại nhà tao không? – tôi hỏi khi

Eva xe dừng lại dưới khu nhà tôi.

— Không, bạn thân yêu. Tao về nhà thôi. Tao phải sắp xếp lại mọi chuyện cái đã.

Tôi về nhà. Marek ngồi dí mũi vào laptop. Nếu ông xã tôi ngồi vào máy tính, thì có nghĩa là anh ấy làm việc. Luật sư là nhóm người thật lạ, phần đông họ không thừa nhận các công xã hội và việc lục lọi trên mạng chỉ để thỏa mãn bản thân sự lục lọi.

— Marek... - Tôi đứng cạnh anh ấy. – Anh có biết Dominika có bầu với ai không?

Marek nhìn tôi ngỡ ngàng. Có lẽ anh ấy gặp phải ngày xui xẻo, như mỗi ngày qua đi cùng với tôi trong thời gian gần đây.

— Chắc chắn không phải với anh – anh cười khẩy. – Ít ra anh cũng là người kín đáo.

— Em hỏi nghiêm túc đấy – không nản chí, tôi tiếp tục đề tài. – Eva đang rầu rĩ vì không biết có phải là Jacek...

— Jacek? – Marek quay người lại. – Ông ấy ngoài vợ ra thì có nhìn thấy gì khác đâu.

— Đúng, nhưng anh biết Dominika là người thế nào mà.

— Đừng có quá cường điệu.

— Nó thế đấy. Anh phải biết rõ hơn về điều này chứ. Những buổi tối cùng nhau ở Wladyslaw...

— Em nói cái gì thế?

— Cái gì là sao? Em vẫn nhớ cái lần anh đi câu với Jacek, và anh đã ngồi với Dominika suốt tối.

— Giê-su-ma, Veronika... - Anh quay lại.

— Anh hôn nó chứ? – Tôi hỏi thẳng. Tính lo sợ bị ngược đãi của Eva đã lây sang cả em nữa.

— Em uống à? – anh lầu bầu. – Có lẽ em đi ngủ đi, sẽ đỡ hơn.

Tôi bực bội vào phòng ngủ. Thần kinh chùng xuống. Liệu Marek có chiến thắng được phút giây giống như tôi khi ở trong căn hộ của bạn anh Kuba không? Tôi đã cảm thấy không hài lòng. Nhưng tôi có cảm tưởng là với Marek thì thế nào cũng được.

Tôi mang laptop lên giường.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Ăn tối

Hôm nay em đã có một ngày thật nặng nề. Em cần uống vang và một món gì đó ngon ngon cho bữa tối. Ý anh thế nào?

Veronika

Một lúc sau thì có hồi âm.

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Caprese

Caprese. Ngon, suýt to, cà chua chín, mozzarella^[9], oliu, bạch hoa, ngò tây, muối, cuối cùng tưới dấm dầu ôliu. Quả ô liu thái lát mỏng, cho vào giữa cà chua. Ngò tây cũng thế...

Kuba

Tôi dậy khỏi giường và đi ra bếp. Có mozzarella và cà chua. Bạch hoa và quả ô liu cũng có. Tôi ra ban công ngắt vài lá ngò tây. Rắc muối và tưới dầu ô liu. Tôi vợ chai vang uống dở để trên bàn rồi quay lại phòng ngủ.

Món salat cực ngon.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Ngon...

Món salat trên cả tuyệt vời
V.

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: ?

Có thơm không? Salat có thơm không?

K.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Đề xuất?

Tất nhiên là thơm. Anh có đề xuất gì khác nữa cho bữa ăn không?

V.

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Cá hồi

Lần sau, thay vì mozzarella, em hãy kẹp những lát cá hồi nướng.

Kuba

Bữa tối tôi cùng ăn với Kuba. Không phải với chồng mình, người vẫn cứ ngồi trước một đồng tài liệu quan trọng nào đấy và kiểm tra các mục, mà là với Kuba, người lúc này chỉ giành thời gian cho tôi. Thực ra thì chỉ là bữa tối ảo, nhưng cùng nhau. Không hề nhầm lẫn trong việc tính ngày trực. Ania ở bệnh viện, nên buổi tối ấy chỉ thuộc về chúng tôi.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Con quỉ

Kuba, hay em là một kẻ tồi tệ... Hay em là một con quỉ hủy hoại mọi thứ nó gặp trên đường đi của mình...

V.

Od: Jakub Nowakowski

Do: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Có thể như vậy...

Em, là qui? Mà cũng có thể em có lý... Em là một con qui. Có thể còn ngái ngủ, nhưng đầy tiềm năng. Anh cảm nhận nó trên nhiều lĩnh vực. Những kẻ luôn cố nhìn sâu vào bên trong người khác để hiểu họ, đều mang tính cách của qui. Họ bị tính tò mò và sự quan tâm phóng khoáng của mình chế ngự. Khả năng đưa ra kết luận sáng suốt bị đe dọa. Khả năng thấu cảm – rất tự nhiên của con người - ở trong em sẽ cháy như ngọn lửa đang tắt. Có lúc đau, có lúc rùng rục cháy. Nhất là khi được cung cấp ít ô xy. Đôi khi anh có cơ hội thổi khê vào lò than ấy và anh cảm thấy hơi thở của em gấp gáp như thế nào. Anh rất thích mỗi khi có một cái gì đó làm em thích, khi em nín thở và nhìn về phía trước với nụ cười độ lượng và có phần thiếu tự tin.

Em có thể là qui trong các lĩnh vực khác như thế nào thì anh chỉ có thể hình dung ra... Anh nhớ nụ hôn của em... Anh linh cảm rất tốt. Rằng em thích vừa hít vào thật sâu vừa nhìn vào khoảng không, em thích sự chạm vào nhau. Em coi đó như một hình thức siêu nhiên của mối quan hệ giữa hai con người đang ở mức độ xa hơn mối quan hệ bằng lời nói rất nhiều. Em tập trung ở cảm xúc này. Em thích lạc trong sự thèm khát những ước muốn của riêng mình. Trong phạm vi tình ái, em là một búi cảm xúc xoay tròn. Tinh khiết, ấm áp, ướt át, tinh tế. Là sự hòa trộn của những bức tranh và sự lặn sâu vào bản thân mình. Là giới hạn mất kiểm soát của cho và nhận. Đó là những cảm xúc có ở nơi em. Và chúng không sâu sắc một cách đặc biệt.

Nếu như anh đã chạm một cách quá riêng tư thì em hãy cho anh biết nhé.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska
ĐẾN: Jakub Nowakowski
CHỦ ĐỀ: Mail...

Em đọc mail của anh có lẽ đã là lần thứ năm rồi.
Anh chạm một cách riêng tư, nhưng đó là cái chạm thật dễ chịu.

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski
ĐẾN: Weronika Snarska
CHỦ ĐỀ: Than hồng

Những gì mà em vừa đọc, đó chính là hơi thổi nhẹ vào giữa cục than hồng. Ô xy tươi. Khi đó em sẽ thức giấc và cũng đồng thời thiếp đi. Anh biết, đó là thức ăn cho trí tưởng tượng của em, nhưng nó không độc. Em có thể thích cái chạm đó... Không cần báo trước và do dự.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska
ĐẾN: Jakub Nowakowski
CHỦ ĐỀ: Tình bạn...

Kuba, theo anh thì có tình bạn giữa phụ nữ và đàn ông không?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski
ĐẾN: Weronika Snarska
CHỦ ĐỀ: Tình bạn...

Veronika, thật sự thì em muốn hỏi cái gì vậy? Đừng hỏi anh có tình bạn hay không. Điều này có lẽ là hiển nhiên. Anh coi em như một thằng bạn thân và anh có cảm giác là em chia sẻ với anh những băn khoăn,

những khó khăn của mình, bởi em tin vào sự vô tư chắc chắn và em chờ đợi sự động viên hoặc là những nhận xét thẳng thắn.

Chẳng lẽ tình bạn không dựa trên điều này sao? Em thông minh và thấu hiểu, nên anh biết rằng câu hỏi của em không phải như vậy. Nếu thế thì nó vang lên như thế nào? Em hỏi anh, đâu là giới hạn, đâu là nơi tình bạn kết thúc để bắt đầu một cái gì đó nhiều hơn. Nơi mà sự tin tưởng lẫn nhau có thể dẫn đến một sợi dây kết nối khác, sâu sắc hơn là chỉ có sự lo lắng cho nhau từ xa. Câu trả lời như sau: không có một giới hạn như vậy. Sự lo lắng cho nhau ấy có thể và cần phải vươn xa theo sự cần thiết của những người bạn và nó không tạo nên cảm giác về sự lạm dụng tình bạn của bất cứ ai trong số họ. Nếu cả hai đều ý thức được rằng người này cần một cái gì đấy, còn người kia có cảm nhận là muốn cho đi cái đó, thì sẽ chẳng xảy ra điều gì có thể đưa đến những hệ lụy. Veronika à, đây là câu trả lời dành cho những người thực sự rất có ý thức. Bởi có thể thế này, là cái gắn kết hai người hoàn toàn không phải là tình bạn. Ngay từ đầu một trong hai người đã tính đến một cái gì đó khác, cái có thể sẽ sinh ra khi có cơ hội. Và trong suốt hành trình, họ hướng tới việc hiện thực hóa mục đích của riêng mình theo đúng kế hoạch của họ... Nhưng em không hỏi về điều này, đúng không?

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Đúng...

Có lẽ anh có lý. Em không hỏi anh về điều ấy...

Veronika

Có lẽ anh ấy có lý. Tôi phân vân, tất cả những chuyện này rồi sẽ đi tới đâu...

Chương 10

*Có một người nào đó (có thể là anh, mà
cũng có thể là em),
Có thể chỉ là số phận độc ác
Muốn chia rẽ chúng ta*

Anna Jantar “Có một người nào đó giữa chúng ta”

Đó có lẽ là một trong số những cơn bão mùa hè.

Cực kỳ mạnh. Sấm, chớp liên hồi. Tôi không ngủ được. Marek cũng giờ mình liên tục. Cuối cùng anh dậy, đi ra bếp. Tôi ngửi thấy mùi thuốc lá từ ngoài cánh cửa khép hờ. Tôi nhăn mặt. Không bao giờ tôi thích điều đó. Từ bé lắm tôi đã bị đầu độc thụ động bởi nicotin từ bố mẹ, ông bà, tất cả các cô các cậu. Thời ấy không ai nghĩ đến chuyện có trẻ con ở gần hay không. Hút thuốc lá ngay cạnh xe đẩy trẻ em không hề gây nên sự giận dữ. Bây giờ thì khác hẳn. Người phụ nữ đẩy xe nôi ở nơi chỉ cần hơi phảng phất khói thuốc đã tạo ra cảm giác khó chịu. Chắc chắn là cho tôi.

— Anh không ngủ à? – Tôi vào bếp.

— Không. – Marek ngồi trên chiếc ghế đầu đọc báo gì đó.

— Sao anh lại hút?

— Tại sao à? – Anh nhìn vào điếu thuốc đang cháy dở. Nhìn anh có vẻ như đang cân nhắc trước một câu trả lời thích hợp. – Vì anh thích? – anh hỏi đầy khiêu khích. – Vì anh có ý muốn?

— Em không thích.

— Và em không hút – anh cắt ngang.

— Em không thích anh hút. Có chuyện gì sao? – tôi hỏi. – Có vấn đề gì à?

— Thế em cho là có chuyện gì xảy ra à?

Cuộc hội thoại của chúng tôi giống như chơi bóng bàn vậy.

Tôi ngồi lên bàn và đung đưa chân. Anh chạm vào đầu gối tôi. Khi tôi thôi đung đưa, anh lập tức rút tay lại. Đó không phải là cử chỉ tình cảm của ông xã tôi. Đó là: “Em làm anh bực mình đấy, em thôi đi”.

Marek hít thuốc thật sâu, hết hơi này đến hơi khác.

— Không thể như thế này được. Chúng đang đi về những hướng hoàn toàn khác nhau. Em không thể....

Em không thể sống như thế này được.

— Em định nói gì? – Anh nhìn tôi chăm chú.

— Đây, chính thế... Chúng ta muốn những cái hoàn toàn khác nhau, em không biết anh đang muốn gì... Có lẽ anh không thích những điều giống em.

— Anh không thích. Không bằng mọi giá. Anh không muốn có con bằng mọi giá. Em có lý.

— Bằng mọi giá? Thế anh muốn với cái giá như thế nào?

Điều thuốc đã tắt từ lâu nhưng Marek vẫn cứ di di trong chiếc gạt tàn. Anh nhún vai.

— Anh không biết. Gần đây anh không biết gì hết. Chúng ta bỏ qua nhau. Trong những ước mơ, trong mục đích, trong cuộc sống... Anh... Anh thấy ngọt ngào quá...

— Anh thấy ngọt ngào với em? – Có lẽ tôi không nên ngạc nhiên. Thời gian gần đây đã chỉ ra điều đó. – Anh nghĩ về sự nghiệp... Trong đầu anh chỉ toàn là khách hàng, tòa án... Em chẳng biết gì về những cái ấy...

— Bởi em không thể biết. Anh không thể tiết lộ bí mật của khách hàng cho em được. – Anh vẫn không nhìn vào mắt tôi. – Em đã không còn biết cách nói chuyện với anh nữa rồi. Em coi anh như một con bò giống. Nếu anh không đủ khả năng để cho em một đứa con thì anh chẳng cần thiết cho em làm gì cả. Sự thật là như vậy, Veronika à.

Chúng tôi ngồi trong bếp. Tôi vẫn ngồi trên bàn, hai chân để lên mặt bàn bếp, anh ngồi trên ghế đẩu, ngay cạnh tôi. Chốc chốc chớp lại làm bầu trời lóe sáng. Sét đánh ở gần. Rất gần.

Thần thoại Slavơ kể rằng tiếng sét đầu tiên đã làm trái đất thụ thai. Tín ngưỡng rất phù hợp với đề tài đang được nhắc đến... Chúng tôi cũng đang cần một cú sét nào đấy...

— Marek, anh thật là bướng bỉnh... Anh không thích đi làm xét nghiệm, *in vitro* không, xin con nuôi cũng không... - Chúng ta chưa nói về chuyện này. Về việc xin con nuôi. - Em muốn ứng dụng tất cả những phương pháp khác.

— Nếu có ai bảo em lăn trong bãi phân ngựa thì sẽ thụ thai, em có lăn không?

Anh biết quá rõ câu trả lời. Tôi sẽ lăn. Một cách vui vẻ.

Anh nhìn tôi.

— Em thấy đấy, anh chấp nhận như vậy. Rằng anh sẽ không có con. Và anh tiếp tục sống. Như chúng ta đã cùng sống hơn chục năm gần đây.

— Anh chấp nhận? – tôi nhắc lại lời anh. – Và anh không có ý định làm bất cứ điều gì?

— Không. Anh muốn sống một cuộc sống tốt nhất có thể. Mà em hãy tin anh đi, chạy quanh các bệnh viện, lấy mấy cái thứ đó vào ống nghiệm, đó không phải là chuyện dễ chịu. Đó là phương tiện để hiện thực hóa những ước mơ của em. Không phải với anh. Anh không muốn có một cô vợ chỉ sử dụng anh cho những mục đích của cô ta. Còn sau đó thì sao? Nếu thành công? Anh sẽ không còn cần thiết cho em vào bất cứ việc gì nữa?

Những điều anh nói từ từ đến với tôi.

— Em có bảo anh cân nhắc về việc chuyển đi. Anh... có lẽ anh đã quyết định.

Tôi nhìn anh sợ hãi.

— Nghỉ phép? Chúng ta cần nghỉ phép xa nhau? – Trong quá khứ đã có mấy lần chúng tôi đi nghỉ phép tách rời khỏi cuộc sống chung và bao giờ chúng tôi cũng trở về với biết bao nhớ nhung.

Marek lảng tránh ánh mắt tôi một cách rất rõ ràng.

— Có lẽ không. Lần này có lẽ không... - Anh lắc đầu. – Lần này là anh muốn nói đến một việc hoàn toàn khác...

— Anh có người khác à? - Giọng tôi run run. Gần đây anh ít ở nhà, anh giải thích rằng bận công việc. Rồi đi tập thể hình với Jacek...

— Không, không phải chuyện ấy. Anh đã nói với em rồi. Anh thấy ngọt ngào. Anh không thể... Anh buộc phải tổ chức lại cho mình theo cách nào đấy.

— Anh đợi đã. – Tôi giữ anh lại. – Anh hãy nói xem, bây giờ anh hình dung ra chuyện này như thế nào?

— Anh không biết. Anh sẽ thuê nhà gì đó. Mai anh sẽ tiến hành làm việc này. Chúc em ngủ ngon.

— Marek? Anh quyết định quá hấp tấp!

— Không hề hấp tấp. Anh đã nghĩ về chuyện này một thời gian rồi. Không phải bỗng dưng vô cớ mà anh chuyển đi đâu.

— Chính anh muốn làm điều này.

— Không, không phải bỗng dưng vô cớ. Em đừng có nói là em không nhận thấy gì.

— Em có nhận thấy.

Quả thực là tôi có nhận thấy. Nhưng tôi những tưởng là chúng tôi là không thể bị hủy diệt. Rằng không gì có thể cắt rời mối liên kết ấy, mối liên kết đã gắn bó chúng tôi từ thuở học trò. Bạn bè quen biết của chúng tôi đã thay đổi bạn gái, bạn trai, sau đó là chồng, vợ, vậy mà chúng tôi vẫn luôn cùng nhau. Mối quan hệ của chúng tôi là không thể lay chuyển, giống như tảng đá. Tuy nhiên hóa ra là đá cũng có thể bị đập vỡ. Chẳng có gì là vĩnh cửu. Thật xót xa khi khao khát có con lẽ ra phải làm cho mối quan hệ thêm bền chặt thì lại phá tan mối quan hệ ấy. Liệu có thể hàn gắn được nữa không?

— Liệu có thể hàn gắn được không? – tôi nhắc lại thành tiếng trong suy nghĩ.

— Anh không biết. – Marek nằm và nhìn lên trần nhà. Anh nằm trên chiếc giường cưới của chúng tôi, đắp chiếc chăn thường là nhân chứng của những phút giây riêng tư nhất. Anh không ra ngủ ở sa-lông. Một mình. Hay là tôi phải ra đó? Nhưng tại sao? Bởi chúng tôi đâu có cãi nhau, không ai làm tổn thương ai. Chúng tôi vẫn tôn trọng nhau. Chỉ có điều... Chỉ có điều

là đường đi của chúng tôi đang xa dần nhau. Giống như đang ở ngã ba đường.

Khi đi Amalka, chúng tôi rẽ vào một cây cầu nhỏ màu xanh lá cây nối hai bờ của Slupia. Ngay sau đấy là con đường ruộng tuyệt vời, không chỉ có ổ gà, những khúc quanh, những viên đá sắc cạnh, mà còn có cả phong cảnh tuyệt đẹp. Đường về nhà khá rắc rối. Thành thạo tôi phải buộc dây đở lên cây dọc theo đường đi để khách khỏi lạc đường khi đi theo những chỉ dẫn vui vẻ ấy.

Chúng tôi đi qua ngôi nhà phật phòng cuộc sống, ngay sau đấy con đường bị rẽ ra. May mà chỉ mất mấy mét đường lại chập vào như cũ.

Sau đó lại tiếp tục có những ngã ba ngã tư. Nhưng lần này nếu bạn chọn đường sai, bạn sẽ phải thực sự nỗ lực để có thể đến đích. Có thể được, nhưng cần phải đi qua rừng, phải tránh những hàng rào điện của những người chần chừ, thành thạo cũng phải hỏi đường những người thông thái hơn. Đến nhà tôi thật khó khăn. Nhiều khi bạn phải đi thêm mấy cây số, nhưng bạn có thể đến đó được. Bạn sẽ đến đích, có thể muộn hơn một chút, nhưng bạn có thể làm được. Có thể sẽ có một người nào đó ra đón bạn. Gọi bạn và chìa bàn tay sẵn sàng giúp đỡ ra cho bạn, để bạn có thể đi đúng đường.

Trong cuộc sống có giống như vậy không?

Hay cũng phải có một người nào đó chìa tay giúp đỡ ta hoặc để những điểm chỉ đường dọc theo đường đi? Phải chăng để đi đến đích, chúng ta phải đấu tranh với những khó khăn? Chỉ có điều chúng ta sẽ gặp ngày càng ít cảnh đẹp.

Ở Amalka có một chỗ, một cái gò nhỏ mà từ đó trải ra phong cảnh tuyệt đẹp nhìn ra hồ. Đôi khi có thể nhìn thấy những cánh buồm trắng phàn phật trong gió, hay cảnh mặt trời lặn.

Chúng tôi đã bước lên móm đồi cuộc sống của chúng tôi và nhìn thấy toàn là khó khăn. Xung quanh không thấy điều gì tốt đẹp.

Tôi nằm xuống cạnh Marek. Trong chiếc chăn ấy, sao tôi cảm thấy xa lạ thế. Tôi có một mong muốn lớn lao là ôm lấy anh.

— Có cần phải như thế này không? – tôi hỏi.

— Anh không biết, Verka, anh không biết.

— Hay... Mình thử một lần nữa?

— Còn em có thể bỏ ý định có con được không? Vì anh? Ít ra là trong một thời gian nào đấy?

— Em không biết...

Tôi không thể từ bỏ ý định có con. Tôi đã không thể. Mỗi tế bào trong cơ thể tôi đều đòi được làm mẹ. Tôi căm thù con người mang tên Marek này, người đã bắt tôi phải từ bỏ điều đó.. Anh ấy có lý, rằng chúng tôi không thể sống cùng nhau. Đường đi của chúng tôi đã rẽ sang hai ngả. Tôi có cái đích của tôi, Marek đi theo con đường khác. Có thể đến một lúc nào đó anh ấy sẽ tìm được chỗ của mình trên mặt đất này. Có thể anh đã tìm được người khác, người chìa tay cho anh và họ sẽ cùng nhau hướng tới đó.

Còn tôi?

Tôi buộc phải sắp xếp lại mọi việc từ đầu. Sắp xếp lại cuộc sống. Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng chúng tôi sẽ chia tay nhau. Có lần có người nói rằng chúng tôi giống nhau như hai anh em. Lúc này chúng tôi nằm trên giường cạnh nhau như anh trai với em gái. Anh trai có thể ôm tôi. Nói chuyện với tôi. Xua đi mọi hoài nghi. Tôi có thể khóc. Sau đấy ông anh có thể uống với tôi ly rượu vang. Còn bây giờ? Tôi nằm cô đơn trên chiếc giường đôi, đắp chung với chồng chiếc chăn rộng hai mét. Tôi sợ chạm vào bàn chân anh, vào cơ thể ấm áp của anh.

Marek nằm quay lưng vào tôi. Có lẽ anh đã ngủ, vì tôi nghe thấy tiếng thở đều đều của anh. Làm sao có thể ngủ được trong bối cảnh như thế này? Tôi thì không thể. Cơn bão ngoài trời đã tan, nhưng trong lòng nó lại cuộn lên thành một cơn bão mới.

Ngày mai tôi sẽ một mình? Trên chiếc giường rộng này? Dưới chiếc chăn rộng này? Và sau đấy là những đêm cô đơn?

Tôi dậy và ra bàn máy tính.

Tôi không thể sắp xếp được câu chữ.

Tôi phải viết cho ai đây? Cho Eva? Cho Kuba? Hay viết cho chính mình một bức thư dài? Vẽ bản đồ ý nghĩ để sắp xếp lại tất cả?

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Cuộc sống

Kuba, tất cả đã đổ vỡ rồi. Em đã nghĩ rằng mối quan hệ của chúng em như một tảng đá, không thể lay chuyển. Tiếc thay, cuộc hôn nhân của em giống như một lâu đài cát. Một cơn sóng lớn đầu tiên, thay vì làm cho nó vững chắc hơn thì đã quét sạch nó khỏi mặt đất.

Hôm nay Marek nói với em là anh ấy sẽ ra đi. Em không kết tội anh ấy. Em cảm thấy mình có lỗi. Anh có biết điều gì lạ nhất không? Nếu như cuộc sống của chúng em lùi về khoảng thời gian lý tưởng nhất, và em phải chọn giữa nó và khát vọng có con – em sẽ không thay đổi gì hết. Anh hiểu không? Em sẽ không thay đổi dù chỉ một giây cuộc sống của mình. Của chúng em.

Đưa con? – có lẽ em sẽ không có nó. Và em không thể chấp nhận điều này.

Có thể có một lúc nào đó, em sẽ gặp được một người nào đó... Với mỗi ngày qua đi em lại già hơn. Em đã đọc được rằng ngay từ lúc chào đời, đã có thể biết được người phụ nữ sẽ có bao nhiêu trứng. Hay là người đó có khả năng thụ thai đến bao nhiêu tuổi. Em còn lại bao nhiêu nữa? Có lẽ không nhiều...

Bão ngoài cửa sổ, bão ở trong lòng, bão trong cuộc hôn nhân của em. Và sau cơn bão sẽ bình yên? Có lẽ là trống rỗng. Một sự trống rỗng kinh hoàng.

Chúc ngủ ngon. Em phải chợp mắt dù chỉ là một giờ đồng hồ, bởi – thật lạ - thời gian cứ trôi, không tùy thuộc vào chúng ta. Và còn phải đi làm, sáng dậy, đánh răng, rửa mặt. Rồi còn phải thực hiện những công việc chán ngắt cho dù trong lòng bạn thế giới đang nằm trên đồng hồ cát. Bên cạnh đồng hồ cát, cuộc sống thường

nhật vẫn tiếp diễn. Mọi người cười vui và hạnh phúc. Có lẽ quá hạnh phúc. Làm sao mà họ có thể? Họ có thể. Chắc chắn là thế giới của họ mang nhiều màu sắc. Ở đó màu đen không áp đảo. Hoặc là màu xanh đen.

Veronika

Tôi đi ngủ.

Kuba có cuộc sống bình thường. Ở bên ngoài thế giới của tôi. Anh có vợ-không vợ, người mà có lẽ anh yêu, anh có những con thú cưng mà chắc là tối tối chúng lại cố để được anh quan tâm. Anh có thế giới của mình.

Tại sao tôi lại lôi anh vào những vấn đề của mình?

Vì anh là bạn tôi?

Bởi tôi có thể nói với anh về tất cả, còn anh sẽ không đánh giá tôi và ôm tôi? Cho dù chỉ là ảo?

Tôi thiệp đi vào lúc năm giờ sáng. Khoảng sáu giờ thì đồng hồ của Marek báo thức. Anh không công nhận báo thức của điện thoại. Anh có một chiếc truyền thống mà không thể đặt báo thức cho một lúc chớp mắt được. Còn tôi báo thức trong điện thoại của tôi thường đặt kêu mấy lần, khiến Marek đến phát điên. Anh dậy ngay. Sau đó tắm, mùi bột và nước hoa cạo râu. Nước hoa của anh.

Sau đấy thường là “Chúc một ngày tốt lành, em yêu”, tôi hoặc là trả lời, hoặc là lâu bầu trong cơn ngái ngủ.

Thỉnh thoảng có cà phê đến tận giường.

Thỉnh thoảng có sex để tỉnh ngủ.

Lần này thiếu “em yêu”. Không có cà phê, không có sex. Chúng tôi là bạn của nhau, những người đang có ý định đi về hướng của mình.

— Anh sẽ gọi điện từ công ty – anh vừa sửa cravat vừa nói. – Có thể anh sẽ giải quyết được gì đấy.

— Giải quyết cái gì cơ? – tôi hỏi giọng ngái ngủ. Tôi có cảm giác như tối hôm trước chỉ là một giấc mơ.

— Căn hộ. – Tiếng nói của anh, tiếc thay, cho thấy rằng không phải giấc mơ. Điều này đang thực sự diễn ra. – Anh đang nhắm mấy cái.

— Anh đang nhầm mấy cái? – Tôi ngồi trên giường. Chẳng cần đến báo thức trong điện thoại. – Mình vừa mới nói đến chuyện này hôm qua thôi mà.

— Anh đã nói với em rồi, đây không phải là một quyết định vội vàng. Anh đã nghĩ về chuyện này một thời gian rồi.

— Đáng tiếc là anh đã không muốn nói chuyện này với vợ. Anh đã ngấm ngấm làm tất cả?

— Anh muốn để chuyện này được giải quyết một cách êm thấm nhất.

— Êm thấm nhất – tôi mai mĩa.

— Pa. Em bảo trọng nhé... Anh sẽ gọi điện. – Tôi nghe thấy tiếng sập cửa.

Ừ, thì tôi sẽ bảo trọng. Mình phải làm gì đây? Tôi có cảm tưởng như mình đã hoài phí mười mấy năm của cuộc đời. Tôi lại nằm xuống bởi không thể nào nhắc nổi mình.

Tôi gõ nhanh tin nhắn: *Xin nghỉ phép. Việc gia đình. Tôi xin lỗi.* Và gửi cho sếp. Sếp sẽ bực lắm đây.

Một lát sau chuông điện thoại reo.

Beata ở phòng Tài vụ.

— Hey, có chuyện gì thế? Ông già cáu lắm vì không có cậu.

Beata là bạn của chúng tôi hồi cấp ba. Nó biết chúng tôi từ lâu lắm rồi. Sau đấy chúng tôi vào cùng một công ty, ngồi ở hai phòng đối diện nhau.

— Marek bỏ mình đi rồi – tôi nói tuột ra luôn.

Phía bên kia đầu dây im lặng. Với Beata, việc Marek bỏ tôi đi cũng vô lý như việc đi nghỉ hè trên cung trăng.

— Bỏ đi như thế nào? – nó lắp bắp.

— Đơn giản là bỏ đi thôi – tôi lẩm bẩm một cách khó nhọc. – Vì thế nên mình phải xin nghỉ. Hai, cũng có thể là ba.

— Được rồi, mình sẽ giải quyết cho cậu – Beata nói. Cậu có cần gì không?

— Không...

Đúng là tôi chẳng cần gì cả. Hay ít nhất cũng không phải là thứ mà người khác có thể làm được cho tôi. Tất nhiên, sẽ là tuyệt vời nếu có ai đó

có thể làm cho tôi ngừng suy nghĩ. Khi có ai đó tắt tôi đi. Khi tôi có thể trả lời câu hỏi: “Bạn đang nghĩ gì” giống như đã có lần ông xã tôi nói “Chẳng về cái gì hết”.

Và để cho là như thế thật.

Hiện tại trong một phút có hàng ngàn ý nghĩ chạy qua đầu tôi. Nhưng lạ nhất là, tôi hiểu rằng mình phần nào là người gây ra tình trạng này, song tôi lại không cảm thấy mình có lỗi.

Chuông điện thoại reo.

Kuba.

Tôi không bắt máy. Lần thứ hai, thứ ba. Thứ năm.

SMS

- *Anh rất lo cho em! Em nghe máy đi!*
- *Em cần phải được một mình một chút – tôi trả lời.*
- *Anh sẽ đến em.*

Tôi không muốn anh đến. Tôi bấm số máy của anh.

— Anh đừng đến – tôi nói khi thấy tiếng anh: “Cuối cùng thì em đã bắt máy”. – Thật sự là em muốn được một mình.

— Em sẽ không làm gì tồi tệ cho bản thân chứ? – anh muốn biết chắc.

— Kuba, anh sao thế...- em thậm chí không nghĩ tới chuyện ấy.

— Em hãy nhớ rằng bao giờ em cũng còn có anh nữa. Đôi khi anh ở rất xa, nhưng anh hiện hữu... Ở đầu dây bên kia. Đôi khi là điện thoại, đôi khi là máy tính. Anh cũng có thể ôm em. Không chỉ là ảo.

Một hình sin.

Luôn luôn như thế.

Khi mối quan hệ với Marek tồi tệ đi, khi kết quả xét nghiệm xấu, bao giờ cũng có Kuba, người âu yếm tôi, ôm tôi và chìa cho tôi bàn tay giúp đỡ. Cảm xúc buộc phải ở trạng thái cân bằng. Khi tôi thích cái này ít đi thì ngay lập tức tôi nghiêng về cái thứ hai. Phải chăng như vậy có nghĩa là, nếu như không có Marek thì Kuba sẽ lấp đầy khoảng trống? Còn với vợ anh ấy thì sao? Với KHÔNG vợ ấy?

Chúa ơi, nói chung là tôi đang nghĩ về cái gì đây.

Tôi muốn được ôm một ai đó và đơn giản là ngủ thiếp đi. Im lặng và bình yên. Thậm chí tôi không thể gọi điện cho Eva. Tôi không thể thêm một lần làm rối lên cùng một vấn đề. Nhân vật chính của những chuyện tình hài hước sẽ mở một thùng kem và dùng thìa xúc thẳng vào thùng ăn lấy ăn để, vừa ăn vừa xem một vở kịch nào đó nhạt đến phát khóc. Cứ nghĩ đến việc ăn bất cứ thứ gì thì tôi lại cảm thấy bữa tối hôm qua trong cổ họng.

Tôi nằm và nhìn trần trời lên trần nhà. Phải chăng sự thất vọng, buồn chán cũng theo một cơ chế như vậy? Có lẽ không. Chắc tôi phải nằm như vậy mất vài ngày. Hoặc là vài chục.

Có thể sẽ có một ai đó tìm thấy tôi. Nằm và nhìn trần nhà như vậy. Không còn một chút sức lực.

Tôi sang phòng tắm. Đánh răng. Không đến nỗi tồi. Tôi vẫn thực hiện được những động tác cơ bản không khó khăn gì.

Điện thoại reo.

Tôi không bắt máy. Tôi đang nghỉ phép mà, đồ chết tiệt. Nếu như có thể gọi đây là nghỉ phép. Nghỉ phép có nghĩa là những rặng dừa, bãi biển hoặc là núi non. Và ghế nằm, đồ uống và quả chà là. Chứ không phải là ở trong phòng tắm mà ngắm nhìn những cái bóng mắt của mình trong lúc đánh răng.

Chuông điện thoại vẫn không ngừng reo. Chúa ơi, mọi người điên hết rồi. Eva.

— Alo

— Mà nghe này, thế Marek làm gì với cái căn hộ ấy thế?

— Căn hộ nào?

— Ông ấy đang nhờ Jacek giúp sơn hộ thật nhanh mà. Hôm nay họ sẽ ở đâu đó suốt đêm. Có chuyện gì vậy?

Tao chẳng biết gì hết, giống như mọi khi, chẳng ai chịu nói gì với tao. Tụi mày chuyển nhà à? Có vấn đề gì à?

— Marek bỏ nhà đi rồi – tôi nói và cảm thấy mình hoàn toàn suy sụp.

— Ôi, Giê-su-ma... – Eva ào phào. – Cách đây ít lâu ông ấy đã hỏi thuê căn hộ, nhưng tao nghĩ là hỏi hộ ai đó chứ không phải cho lão. Và mày

biết không, tao đã hỏi những chỗ quen biết xem họ có không... Có chuyện gì xảy ra thế? Lão ta có ai à?

Tôi lắc đầu. Eva không thể nhìn thấy điều đó, nhưng tôi không thể nào nói chuyện được, nước mắt đã làm mũi tôi nghẹt lại, tai tôi ù đi.

— Tao sẽ gọi lại sau nhé. Bây giờ tao phải bình tâm lại đã.

— Ok. Đến chỗ mà ý nhé?

— Thôi. Mà còn tụi nhỏ cơ mà. Pa.

Tôi cúp điện thoại. Ngắt chuông. Tôi không thể nói chuyện. Vậy là qua Eva, tôi đã biết Marek đã giải quyết được chỗ ở rồi. Không cần phải chờ điện thoại của anh ấy nữa.

Tôi cầm cái điều khiển và bắt đầu chuyển từ kênh này sang kênh khác mà không dừng lại ở một kênh nào. Sau đấy tôi với lấy tờ báo, đọc, nhưng chỉ nhìn thấy các từ mà không tài nào sắp nối chúng thành chữ. Những bức tranh đủ màu. May mà trong báo có những bức tranh màu. Chúng giúp tôi quên đi thực tế xám xịt.

Có tiếng chuông cửa. Mười một giờ. Cái ông đưa thư chết tiệt. Bao giờ cũng đến vào lúc mười một giờ.

Tôi mặc áo choàng ở nhà và ra mở cửa. Người đang đứng ngoài cửa là Kuba.

— Chắc hôm nay em chưa ăn gì phải không?

Tôi để anh vào nhà mà không nói một lời. Anh chưa đến nhà chúng tôi bao giờ. “Nhà chúng tôi”. Anh chưa đến nhà tôi. Nhà tôi... Tôi phải quen thôi.

— Em muốn nói chuyện chứ? – anh hỏi.

Tôi lắc đầu một cách đầy quả quyết.

— Được rồi, chúng ta sẽ im lặng.

Anh ngồi xuống giường, cạnh tôi và ôm tôi. Như hai người bạn. Đúng như tôi muốn. Tôi không biết là chúng tôi ngồi trong vòng tay nhau như thế bao nhiêu lâu. Thậm chí tôi cũng không nghĩ nếu đúng lúc đó ông xã tôi về thì sẽ như thế nào. Chắc hẳn là sẽ rất sững sốt.

— Em có thấy tốt hơn không? – Kuba hỏi, sau có lẽ độ một tiếng.

— Tốt hơn – tôi khẳng định. – Em có đọc được ở đâu đó rằng loài mèo thu nạp năng lượng xấu. Tiếc là em không có mèo.

— Những người đi xe máy cũng giống như mèo. Họ luôn lách qua đám ô tô mà không bị ai để ý tới. Họ có thể có mặt ở mọi nơi. Đôi khi gần như là họ chạm nhẹ vào nhau. Em nhớ là những anh chàng đi xe máy giống như mèo vậy.

— Em bao giờ cũng thích mèo. Nếu có thì bây giờ em đã có cái để ôm.

— Ừ, còn không có thì em phải tạm hài lòng với anh chàng đi xe máy này vậy.

Tôi cười buồn bã.

— Anh làm bánh mì kẹp cho em. Để em ăn hôm nay và mai nữa. Có lẽ em thuộc tuýp người không ăn khi bị stress. Anh sẽ gọi điện để kiểm tra xem em có ăn không. Giờ anh phải đi đây, Ania không lấy xe đi làm nên anh phải đến đón cô ấy.

Tôi quên mất. Ania. Vợ-không vợ. Mười hai tiếng trực, ba mươi sáu tiếng ở nhà. Có nghĩa là đồng nghĩa với hai ngày dài đằng đặc không có Kuba. Không có mail của anh, không có tin nhắn và điện thoại.

Ania. Vợ-không vợ. Anh thật may mắn vì đã có.

— Anh sẽ gọi điện. Em bảo trọng nhé – anh nói khi ra khỏi bếp. Anh hôn lên má tôi. – Em toàn mùi buồn thôi. Lau nước mắt đi. – Anh nhìn tôi một lần nữa và đi ra cửa. Anh đã nắm tay nắm cửa nhưng bỗng đổi ý. Anh quay lại chỗ tôi, ôm tôi thật chặt. Chúng tôi cứ đứng ôm nhau như thế một lúc. Lúc ấy tôi nghĩ rằng anh lại cứu tôi một lần nữa. Rằng anh là một người bạn thực sự.

Một lát sau, tay anh lỏng dần. Anh quay người lại và đi ra, không nói một lời.

Tôi quay về phòng nhưng nhớ tới mấy cái bánh mì kẹp.

Phomai, cà chua, hành tây. Được rắc tiêu và muối. Tôi thích thế.

Tôi ngồi lên ghế đầu, đúng cái ghế mà hôm qua Marek đã ngồi. Tôi thấy tò mò, ai sẽ là người tiếp nhận chiếc ghế này sau ly hôn. Và sách của

chúng tôi. Toàn bộ King, Cussle, Sheldon, Child... Cả hai chúng tôi đều đã đọc.

Chúa ơi, tôi nghĩ cái gì thế nhỉ.

Tôi nghe tiếng khóa lạch xạch trong ổ.

Tôi dậy khỏi chiếc ghế đầu.

Marek

Anh nhìn tôi, nhưng không vào mắt.

— Anh chỉ lấy một ít đồ thôi.

Tôi muốn giữ anh lại. Tôi muốn anh hãy cân nhắc. Để ở lại. Nhưng mặt khác tôi không thể chấp nhận việc anh muốn tôi bất hạnh. Anh muốn hủy hoại cơ hội làm mẹ của tôi.

Tôi ngồi lại lên ghế. Marek lục lọi tủ quần áo, sau đó sốt sắng mở ngăn kéo. Tôi vào phòng.

— Anh tìm gì đấy?

— Máy cái cài cravat bằng bạc – anh trả lời.

Anh chỉ dùng những chiếc cài cravat bạc vào những dịp đặc biệt. Tôi dướn mày trong một câu hỏi câm lặng.

— Anh phải đi dự tiệc. Sẽ có mấy người cùng ngành. Sẽ là một tối vất vả với anh.

Thường chúng tôi cùng đi dự tiệc với nhau. Còn buổi tối vất vả là ngồi nhâm nhi rượu, để không vì tác động của nó mà nói quá lên đôi câu. Trong những bữa tiệc như vậy thường hay có những chuyện ngồi lê đôi mách và những chuyện bí mật nhất được tiết lộ. Nếu như có ai đó không làm chủ được bản thân. Nhưng người được chia sẻ những thông tin thực sự có giá trị bao giờ cũng là những người làm chủ bản thân tốt.

— Anh đi một mình à?

— Ừ. Có lẽ...

— Có lẽ sao?

Anh bỏ qua câu hỏi của tôi.

— Jacek có đi không?

— Có, Eva cũng sẽ đến.

Tôi nuốt nổi đắng cay ấy vào trong. Tôi rất thích nhưng bữa tiệc mà có cả Eva với Jacek. Jacek, tư vấn luật cho một ngân hàng, không hay đi dự những cuộc vui như thế này. Lần này thì cả hai vợ chồng cùng đi. Tôi, coi như không còn là vợ, đã bị loại khỏi hội bạn bè.

— Hay là em đi cùng với anh?

— Veronika...

— Thôi, thôi, em hiểu rồi.

Tôi lại nhớ lại rằng tất cả với tôi không phải mơ ngủ. Đúng vậy, cô bạn yêu quý, ông xã đã thực sự bỏ rơi bạn rồi. Còn về nguyên tắc thì mỗi người đều hướng tới những cái hoàn toàn khác nhau trong cuộc đời. Vậy thì cái bữa tiệc này có nghĩa lý gì đâu.

Tôi lấy những chiếc cài cravat bằng bạc của anh ấy trong chiếc tráp đựng đồ trang sức của mình ra.

— Đây này. – Tôi đưa chúng cho anh. Anh chạm nhẹ vào tay tôi.

— Cám ơn.

Anh còn tìm thêm cái gì đó nữa, vì cứ lục cục rất to trong chiếc tủ ngoài hành lang. Tôi quay về phòng ngủ. Có thể có một cơ hội nhỏ là anh còn cần một thứ gì nữa ở đây.

— Hôm nay em không đi làm à? – anh hỏi.

— Không.

— Thế mai em có đi không?

— Em không biết.

— Vì... anh muốn lấy mấy thứ đồ của anh. Không biết em... em có muốn có mặt lúc ấy không.

Tôi nhún vai.

Anh vào phòng ngủ. Ngồi xuống mép giường.

— Anh rất lấy làm tiếc vì đã xảy ra như vậy – anh nói và nắm tay tôi. Trên ngón tay anh vẫn còn chiếc nhẫn. Cả hai chúng tôi đều đồng thời nhận ra điều đó. Anh chưa chia tay với biểu tượng của cuộc hôn nhân của chúng tôi.

— Phải tháo nó ra thôi – anh nói.

Tôi gật đầu.

Tôi tháo chiếc nhẫn ra trước và đặt nó lên bậu cửa sổ. Marek cũng định làm tương tự.

— Không được. – Anh cười buồn bã.

— Phải dùng xà phòng.

— Xà phòng?

— Anh xoa xà phòng vào tay là tháo được ngay.

— OK. – Marek vào phòng tắm một lúc đoạn quay ra.

— Em có lý. – Anh đặt chiếc nhẫn của mình bên cạnh chiếc của tôi trên bậu cửa sổ. – tháo được rồi – anh nói giọng buồn rầu. Anh ngồi xuống giường một lúc. Ngắm nghía bàn tay mình. Trên ngón tay đeo nhẫn có một vết trắng rất rõ.

— Anh đi đây – anh nói. – Veronika... - Tôi nhìn anh chờ đợi. – Em tự mình lo liệu được mọi việc chứ?

— Em lo được – tôi trả lời. Bởi tôi còn biết nói gì? Rằng tôi sẽ ngồi và không làm gì cả? – Chúc anh một tối vui vẻ. – Tôi cố gắng để thốt ra được mấy từ ấy.

— Cám ơn.

Anh do dự như thể muốn ôm tôi để tạm biệt. Anh đã không làm điều đó. Chỉ vẫy tay và đi ra.

Tôi không cất hai chiếc nhẫn trên bậu cửa sổ. Tôi sợ rằng nếu tôi cất chúng thì quá khứ của tôi cũng biến mất.

Chương 11

*Em không xin nhiều hơn những gì anh
có thể*

*Liệu có bao giờ lặp lại
Những gì đã có giữa chúng ta...*

Edyta Górniak “Em không xin nhiều hơn”

Tất cả những gì xảy ra sau này, chắc chắn đều chịu ảnh hưởng của bữa tiệc. Ông xã tôi xuất hiện ở đó với Dominika tươi cười, người nổi bật giữa đám đông mà nó luôn muốn được lượn lờ ở đó, điều này thì ngay trong khi bữa tiệc vẫn đang diễn ra, Eva đã cho tôi biết. Bây giờ thì tôi nghĩ rằng lẽ ra nó không nên. Nó nên đợi, suy ngẫm và giữ những thông tin ấy cho mình. Nó đã làm hỏng của tôi buổi tối, và đêm... Nhưng mặt khác, chính ra không phải nó, mà là ông xã tôi.

Sau đấy còn mấy lần nữa có người nhìn thấy Marek đi với “bạn gái” của tôi. Nó không liên hệ gì với tôi. Tôi phân vân, phải chăng chính nó là nguyên nhân trực tiếp của những quyết định nhanh chóng của Marek. Tiếc là, mà cũng có thể là may mắn, không bao giờ tôi biết được điều này.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Bởi nó còn biết làm gì nữa? Dậm chân tại chỗ? Dành riêng cho tôi? Tôi cảm thấy cô đơn vô cùng. Chưa bao giờ mà ba mươi sáu tiếng ở nhà của Ania đối với tôi lại dài đến như vậy. Nhà của anh. Nhà của họ.

Đơn giản là tôi cần chỗ dựa.

Ngày tiếp theo tôi đi làm, nhưng không đến chỗ làm. Tôi biết là Beata sẽ giải trình cho tôi “như thế nào đấy” về sự vắng mặt của tôi. Khi đó tôi thực sự không quan tâm đến chuyện ấy. Ngày lại ngày qua đi với tính chất

“như thế nào đấy”. Như chưa bao giờ như vậy cho đến lúc này... Tôi lên tàu điện và đến nhà bố mẹ. Tất nhiên là họ chưa ngủ trước tám giờ. Người mở cửa là bố.

— Chào con gái bé bỏng! – Chỉ có ánh mắt của ông là lộ vẻ lo lắng.

Với ông, bao giờ tôi cũng là con gái bé bỏng. Tôi lên năm hay mấy lần năm, điều đó không quan trọng. Trong mắt ông, tôi luôn là cô bé tóc vàng, mắt nâu, cô bé mà ông dạy nó bơi, dạy đi xe đạp, con bé mà ông đọc cho nó nghe những câu chuyện thần thoại Hy Lạp của Parandovski mà mẹ quẳng đi.

Trong nhà của bố mẹ bao giờ cũng thơm như thế. Từ bao nhiêu năm nay, đó là mùi thuốc lá của bố vẫn còn phảng phất đọng lại, lẫn với mùi rất mạnh của nước xả vải. Không ở đâu có mùi như vậy, chỉ có ở nhà. Cho dù có cái mùi thuốc lá ấy, đó vẫn là một mùi thật tuyệt vời. Mùi của tình yêu và sự bình yên. Mùi gia đình.

Mùi gia đình... Chẳng phải tôi đang có một gia đình – của tôi khác đấy sao. Ở tầng cuối cùng của một tòa nhà cao tầng cạnh rừng ở Olivo. Cách thung lũng đẹp nhất của Olivo, Thung lũng Vui không xa, ở hướng kia của Sopot. Gần công viên Olivo, nhà thờ và cạnh nghĩa trang. Đã bao lần tôi đi qua nghĩa trang này và thầm hỏi, những người nằm kia, những người được mọi người đặt những bó hoa lên mộ kia, họ là ai. Có lần tôi nói với Marek là hãy tặng tôi hoa khi tôi còn sống. Không phải khi đã chết. Sau khi tôi chết, anh có thể tặng hoa cho ai đó khác.

— Có chuyện gì phải không, con gái? – Mẹ từ phòng ngủ của bố mẹ đi ra. Bà mặc chiếc áo ngủ lụa màu trắng. Như thường lệ, bà luôn lịch sự. Bà luôn nói với tôi rằng cần phải có vẻ ngoài đẹp và hấp dẫn... “Nhất là vào ban đêm, bởi khi đó chỉ có con với người đàn ông mà con yêu thương nhất”. – Con gái? – bà nhắc lại. – Có chuyện gì à? - Để bố đi pha cà phê nhé – bố nói và mất hút trong bếp. Tôi biết tính ông, ông muốn để tôi và mẹ, chỉ hai mẹ con nói chuyện với nhau một lúc. Đã mấy chục năm sống trên mặt đất này, ông hiểu phụ nữ như ít ai được như thế. Ông biết rằng đôi khi cần phải để họ được yên tĩnh, để họ nói với nhau về những vấn đề mà

ông không thể hiểu nổi cho dù đã nhiều năm nỗ lực hết mình để hiểu với biết bao là sai lầm.

— Marek bỏ con đi rồi – tôi nói. – Đơn giản là anh ấy bỏ rơi con...

Mẹ ôm tôi thật chặt.

— Con có biết vì sao không?

— Có lẽ... là lỗi tại con... Con đã quá khát khao một đứa con...

— Con đã nói chuyện với nó về chuyện này chưa?

— Có lẽ con không còn muốn nói chuyện nữa – tôi thở dài.

— Hay là cần chuyên gia tâm lý?

Tôi lắc đầu.

— Muộn quá rồi, mẹ ạ. Đến chuyên gia tâm lý bây giờ là quá muộn rồi. Hình như là anh ấy đi dự tiệc với Dominika. Có thể vấn đề của chúng con chỉ là tấm bình phong? Có thể Dominika đã xen vào cuộc sống của chúng con?

— Thế bây giờ các con định thế nào? – Mẹ ngồi đối diện với tôi và nhìn như xoáy vào tôi.

Tôi nhún vai.

— Con không biết, mẹ ơi con không biết. Phải học cách sống chung với chuyện này? Tụi con đã tháo nhẫn cưới ra rồi. – Tôi chìa cho mẹ xem bàn tay trống trơn. Tôi vẫn không quen với ngón tay đeo nhẫn để không thế này. – Còn chiếc nhẫn này thì con không tháo, vì con thích nó lắm.

Tôi vẫn nhớ cái lần đính hôn của chúng tôi. Có lẽ không đứa nào coi đó là chuyện nghiêm túc. Tôi nhận được từ Marek một chiếc nhẫn to, mặt hồ phách mà anh mua ở Chợ phiên Dominikanski. Bên trong miếng hồ phách là hóa thạch của một con muỗi hoặc một con côn trùng nào đó. Bao giờ tôi cũng thấy tội nghiệp cho nó.

Chúng tôi ngồi trong rừng ở Wrzeszcz, cạnh Nhà hát Ven Rừng. Đúng lúc có buổi biểu diễn nhạc jazz. Tôi không cảm thấy có jazz. Chưa bao giờ tôi hiểu loại nhạc này. Marek rất muốn thích nó, chả là trong giới luật sư thì nghe nhạc jazz đang là một trào lưu mà. Có gì đâu, khi cả hội đã uống thì cách tiêu thời gian tốt nhất là nghe những ca khúc về những chiếc quần lót chấm bi. Thật đáng ngạc nhiên khi mọi người đều thuộc lòng ca từ. Của tất

cả các bản *hit* về bãi biển của mùa hè năm ấy. Nhưng jazz đang rất mốt. Và tôi thực sự muốn học nghe nó. Tiếc thay, cho đến lúc này tôi vẫn chưa học được. Loại jazz duy nhất mà tôi thích, đó là loại do phụ nữ thực hiện. Tôi yêu Diana Krall, Norah Jones. Nhưng liệu đó có phải là jazz? Có thời chúng tôi có thể gọi đó là “ga trái giường”. Chúng tôi trong khu rừng ấy và Marek lấy ra chiếc nhẫn.

Đã có lần anh bảo tôi là chiếc nhẫn đầu tiên anh tặng tôi sẽ là nhẫn đính hôn.

Anh lấy nó không biết từ đâu và đeo nó lên ngón tay tôi.

— Đây là nhẫn đính hôn phải không? – Tôi cười.

— Gọi thế cũng được. Bao giờ có điều kiện, anh sẽ mua cho em một chiếc đẹp hơn.

— Cái này đẹp mà. Anh sẽ mua cho em cái đẹp hơn khi nào em sinh cho anh một đứa con trai.

Chúng tôi ngồi ôm nhau và Marek hỏi tôi đơn giản là liệu đến một khi nào đó, tôi có lấy anh làm chồng không. Còn tôi thì đương nhiên trả lời là vâng. Khi đó với tôi điều này là hiển nhiên. Và chắc chắn nhất trên thế gian này. Giống như con trai và con gái mà tôi sẽ sinh ra sau đó.

— Còn con muỗi hóa thạch trong miếng hổ phách này là em à? – Tôi cười vang. – Biểu tượng của sự nô lệ?

— Không. Đây là anh. Đây là con nhện. Đây là biểu tượng cho sự nô lệ của anh. – Anh làm vể mặt vô cùng đau khổ. – Đơn giản là anh đã mắc vào mạng lưới của em. Nhưng vì không có kiểu nhẫn với mạng nhện.

— Lần khác anh sẽ mua cho em.

Có lẽ người phụ nữ nào cũng buộc phải làm quen với chiếc nhẫn mới đặc biệt của mình. Cứ chốc chốc tôi lại nhìn bàn tay mình, vui như đứa trẻ con có món đồ chơi mới. Chiếc nhẫn nằm trên ngón tay tôi không phụ thuộc vào áo váy tôi mặc. Dominika nói rằng chỉ có kim cương mới hợp với mọi thứ, điều đó chẳng có nghĩa gì. Chiếc nhẫn hổ phách của tôi cũng hợp với mọi thứ. Và chắc chắn nó rất hợp với tôi.

— Nó không muốn bị giam cầm trong hổ phách lâu hơn nữa – tôi nói với mẹ.

— Ai cơ?

— Con nhận. – Tôi chìa cho mẹ xem chiếc nhẫn.

— Con có biết là mẹ đã từng bỏ bố đi? – Tiếng mẹ tách tôi ra khỏi những kỷ niệm.

— Mẹ đùa à, bao giờ thế hả mẹ?

— Khoảng độ nửa năm sau đám cưới. – Bà trầm ngâm.

— Nhưng bà ấy đã khôn ra và đã quay lại – bố từ trong bếp nói ra. Nước đã kịp sôi đến mấy lần, nhưng ông ngại không muốn ra chỗ hai mẹ con.

— Vâng, tôi đã khôn ra! Ông mang cà phê ra đây nào!

— Bữa sáng tôi cũng đã làm xong rồi. Bà không phải vào bếp nữa. – Ông nháy mắt đầy thông cảm.

— Mẹ bỏ đi như thế nào? Tại sao mẹ lại bỏ đi? – Tôi không có chút khái niệm nào về tất cả những việc này.

— Hình dung của mẹ về hôn nhân khác hẳn với của bố con. – Bà cười.

— Con cứ tưởng tượng mà xem – bố bắt đầu – mẹ con... - ông dừng lại một chút đoạn nói một mạch: - Bà ấy không thích giặt giũ, là quần áo, may vá, hút bụi, nấu nướng, làm bánh và tán thưởng chồng trong tất cả những thứ mà đức ông chồng muốn.

Mẹ ngồi rất tươi. Trong mắt bà tôi nhìn thấy tình yêu dành cho bố. Tôi không thể tin được là họ đã từng có lúc gặp phải những vấn đề như thế.

— Đơn giản là mẹ rất mệt. Vào thời ấy phụ nữ lo toan việc nhà, còn đàn ông thì kiếm tiền. Nhưng mẹ cũng làm ra tiền. Và hoàn toàn không ít hơn bố. Còn bố thì đã quen được bà làm cho hết mọi thứ. Mẹ chịu đựng được khoảng nửa năm. Nhưng có một lần, mẹ đi làm về mệt bã người sau một ngày cực kỳ vất vả, mẹ đi ngủ và ngủ luôn tới sáng, còn bố con thì sáng ra đánh thức mẹ dậy và hỏi cái áo trắng của ông ấy ở đâu...

— Tôi lấy thêm cái gì ngon ngon cho bữa sáng nhé – bố đề nghị. – Hôm qua tôi đi mua đồ - ông nhấn mạnh. – Thịt nguội mới này, cà chua này. – Ông lui vào bếp.

— Và sao nữa hả mẹ? – tôi hỏi khi bố đã xuống bếp.

— Mẹ bảo là ở giỏ đồ bẩn. Cái áo ở trong giỏ đồ bẩn. Hình như ông ấy có một cuộc họp quan trọng nào đấy nhưng quên không nói với mẹ. Mà phải mặc sơ-mi thắt cravat. Ông ấy cúi ằm lên với mẹ. Nào là mẹ không quan tâm đến gia đình, đến ông ấy. Rằng là mẹ thì ngủ, trong khi ông ấy phải đi làm mà không có áo mặc. Và đâu, bữa sáng của ông ấy đâu...

Tôi không thể tin được là bố tôi, người thực sự có thể làm được mọi việc, lại đã từng có lúc muốn mẹ tôi phải làm cho ông tất cả. Nhất là lúc này từ trong bếp tỏa ra mùi trứng chưng với ba rọi xông khói. Chẳng phải bố còn làm được cả bánh ga-tô sao!

— Mẹ rất bực. Mẹ bảo bố thông minh thế thì cứ việc lấy áo trong giỏ đồ bẩn ra. Và con có tưởng tượng ra không? Bố đã làm đúng như vậy. – Bà cười. – Có một vết nứt to ở chỗ bụng. Tất nhiên là loại nứt mà mẹ làm. Ông ấy lấy áo ra và đến chỗ mẹ với chiếc áo trắng lịch sự nhàu nát ấy và nói rằng nó bị nhàu mất rồi. Mẹ còn biết làm gì được nữa, mẹ đồng ý với ông ấy. Và dậy khỏi giường. Bố con đi tắm và cạo râu với ý nghĩ rằng hiển nhiên là mẹ sẽ là ngay cái áo ấy. Ôi, nhưng ông ấy mới sai lầm làm sao chứ! - Trong mắt mẹ ánh lên những tia sáng. Mặc dù đã sau bao nhiêu năm nhưng mẹ vẫn nhớ như in cái sự kiện ấy. – Mẹ dậy, làm bữa sáng cho mình, ăn và khi mẹ đi làm thì bố con giữ mẹ lại ở cửa với thông báo là cái áo bị nhàu. Mẹ bảo rằng mẹ biết, rằng bàn là ở trong tủ ấy, còn mẹ sẽ quay về khi nào bố con đã học được cách sống.

— Và bố đã học được chứ?

— Như con thấy đấy?

Đúng lúc đó bố vào với đĩa trứng chưng còn đang bốc hơi nghi ngút, được rắc cả hành hoa thái nhỏ, đều tăm tắp.

— Bà để tôi một mình cả nửa năm thì tôi phải học thôi. – Ông nhún vai. – Đầu tiên giới thiệu món trứng chưng với ba rọi xông khói và rắc hành hoa đây.

— Đâu mà nửa năm, đâu mà nửa năm – mẹ phản đối. – Ông là một học trò nhận thức rất nhanh. Cũng mất độ ba tháng gì đó. Mẹ để bố ở lại một mình, còn mẹ về bên ngoại. Tất nhiên là bố mẹ đã có nhiều cuộc nói

chuyện về nhiều vấn đề, bố cố thuyết phục mẹ về cái lý của ông ấy, nhưng mẹ không chịu.

— Và cái thằng tôi tội nghiệp phải học là mấy cái sơ-mi chết tiệt ấy. Bố nói cho con biết, sơ-mi nam có cổ đúng là sáng kiến của qui sứ chỉ để làm khổ cánh đàn ông.

— Bố con đã ở một mình. Quả là anh hùng, vì trước đây đã bao giờ bố ở một mình đâu. Ông ấy buộc phải học cách tự giải quyết mọi việc và thấy rằng chẳng có việc gì tự nhiên mà thành cả. Để có bữa ăn, thì phải có người nấu, và điều này cần thời gian. Còn phải đi chợ, rửa bát. Hồi ấy đã làm gì có máy rửa bát.

— Bà đã trở về thiên đường.

— Ồ, có lẽ thế...

— Bố mẹ phải viết một bản hợp đồng hôn nhân – bố nghiêm giọng nói.

— Sao lại hợp đồng ạ? – Càng lúc tôi càng phân vân, không hiểu mình đã hiểu đúng về bố mẹ chưa.

— Bố mẹ ngồi với nhau uống cà phê, ăn bánh ngọt... - mẹ bắt đầu.

— Bánh tự tay tôi làm – bố chêm vào.

— Vâng, bánh ông làm.

Bố chỉ tay vào mình vẻ tự hào.

— Và bố mẹ viết ra giấy tất cả. Nghĩa vụ của từng người, chương trình cụ thể cho một ngày... Viết hết những gì cần thiết để một cuộc hôn nhân được vận hành một cách đúng đắn. Lúc đầu tờ giấy ấy được dán lên tủ lạnh, còn sau đấy...

— Sau đấy mọi việc cứ tự ổn thôi. Mẹ làm việc này thì bố làm việc kia... Hai người thống nhất được với nhau.

— Bố biết như vậy chưa phải đã kết thúc. Con gái à, nếu muốn thì vẫn có thể thống nhất được với nhau mà.

— Tụi con cãi nhau về chuyện có con. Con không thể sống mà không có con. Với con, một gia đình chỉ có hai người là một gia đình không đầy đủ. Mèo hay chó cũng không thể giải quyết được vấn đề.

— Không giải quyết được đâu. Con hãy nói chuyện với nó, con gái ạ.

Tôi lắc đầu quá quyết.

— Bây giờ thì con không thể. Con không biết cách. Con không thể nào dung hòa được trong vấn đề này. Đơn giản là con không có khả năng.

Mẹ lắc đầu.

— Mẹ hiểu. Con hãy suy nghĩ kỹ mọi chuyện một lần nữa. Không thể đưa ra những quyết định như vậy một cách vội vàng được.

— Đó là quyết định của Marek.

— Chắc chắn thế à? Chứ không phải là của chung hai đứa?

Tôi để câu hỏi này lại, không có hồi âm. Mẹ có lý. Có lẽ đó là quyết định chung của chúng tôi. Chỉ có điều phải có một người nói nó ra. Chúng tôi sẽ khó dung hòa được với nhau, hơn là bố mẹ tôi trước kia.

Thống nhất về việc là quần áo và nấu ăn dễ hơn nhiều so với việc có con.

Không còn cơ hội.

Không còn một cơ hội nào cho dù là nhỏ nhất.

Ở nhà bố mẹ về, tôi bình tâm hơn. Không có một đơn thuốc sẵn cho việc giải quyết vấn đề của tôi, nhưng tôi cảm thấy mình đang ở gần trạng thái có thể sắp xếp được mọi việc. Có thể không hoàn toàn một mình, bởi tôi có bố mẹ, có Eva, người lúc nào cũng tất tưởi với tã lót. Tôi còn có cả công việc, nơi mà rốt cuộc tôi cũng phải quay lại.

Điện thoại. Beata.

— Mình đã nói chuyện với ông già. Khá thoải mái. Cậu được nghỉ đến cuối tuần – Beata nói, chẳng vòng vo gì. – Cậu thế nào?

— Tuyệt vời – tôi trả lời chua xót. – Mình sẽ tận dụng đợt nghỉ phép và sẽ đi Bali.

— Veronika... Cậu có cần gì không? Mình thấy lo cho cậu.

Lạ thật, ai cũng lo cho tôi. Phải chăng họ biết nhiều hơn tôi? Tại sao mọi người lại coi tôi là nạn nhân? Vì ông chồng tôi đã chuyển ra ngoài ở và một mình đến dự cái bữa tiệc thổ tả ấy với cô gái khác?

Trong lúc tôi vắng mặt thì anh ấy ở nhà. Tức là ở căn hộ. Căn hộ chung của chúng tôi. Vẫn chung. Chúng tôi sẽ phân chia tài sản? Giống như vẫn nghe thấy trên truyền thông? Cãi nhau ở phiên tòa? Chúa ơi, tôi sẽ

phải thuê luật sư. Với luật sư tôi không thể thắng nổi. Nhưng mà tôi đang nghĩ gì thế này? Từ từ đã nào. Cứ bình tĩnh. Với luật sư nào vậy? Chẳng phải chúng tôi đã từng hứa với nhau là sẽ cùng nhau sao. Cả tôi, cả Marek đều luôn giữ lời hứa. Đặc biệt là những lời hứa với nhau...

• • •

— Em muốn quay lại với anh ấy chứ? – Kuba hỏi khi chúng tôi gặp nhau cũng vào ngày hôm ấy.

— Đã từng ổn định, bình yên... Em cũng không biết nữa... Đúng... Chẳng có gì làm em bất ngờ cả...

— Em thích những chuyện bất ngờ à?

— Em thích. Cho dù không phải là tất cả... Em thích hoa hồng đỏ, trắng, hồng... Nhưng hồng xanh thì không.

— Có nghĩa là một cách thận trọng?

— Có lúc thận trọng, có lúc bốc đồng. Một mặt em muốn cùng với anh ấy, mặt khác em lại biết rằng điều đó là không thể. Giống như với rượu vậy. Anh thích nó, anh thích cảm giác đó, nhưng anh biết đấy, điều đó không tốt. Và anh cảm thấy rằng rồi sẽ kết thúc một cách tồi tệ. Rằng trong bản quyết toán cuối cùng anh sẽ bất hạnh...

— Em phải dụi bớt đi. Bắt đầu sống và nghĩ khác đi. Học cách sống mà không có anh ấy...

— Bao giờ em cũng có anh ấy ở bên...

— Đấy, chính thế. Em phải bắt đầu sống. Phải sắp xếp mọi thứ lại từ đầu. hãy vẽ ra điều đó.

— Vẽ?

— Em hãy vẽ bản đồ ý nghĩ. Ở giữa là em và các mục tiêu của em. Xung quanh là những gì em lên kế hoạch. Em muốn đạt được như thế nào. Tóm lại là những gì mà con tim và lý trí em mách bảo. Nếu em sắp xếp mọi thứ ra giấy thì trong đầu em cũng được sắp xếp...

• • •

Tôi rất muốn mọi thứ được sắp xếp trong đầu mình. Tạm thời tôi cho thêm những điểm mới vào bản đồ ý nghĩ trên giấy và... Tôi không biết bao giờ thì trên bản đồ sẽ xuất hiện một thành tố mới... Kuba.

Chúng tôi gặp nhau đều đặn. Chu kỳ gặp nhau của chúng tôi chỉ bị rối do giờ làm việc của tôi. Công việc cũng là một thành phần trên bản đồ ý nghĩ. Nó đảm bảo cho tôi một khoản thu nhập không tồi, mặc dù nó cách xa với những ước mơ của tôi. Những ước mơ cũng có mặt ở đó. Nhưng lý trí lành mạnh không cho phép tôi chỉ trở thành dịch giả. Công việc của một trợ lý có thu nhập tốt hơn nhiều và chắc chắn hơn nhiều. Tôi không phải tìm kiếm hợp đồng, đã có người khác lo cho tôi. Từ tám giờ đến mười sáu giờ. Thịnh thoảng muộn hơn một chút. Không có những đêm mất ngủ, với khoản tiền chắc chắn được chuyển vào tài khoản hàng tháng tôi cảm thấy thật ổn định trong thế giới mới của mình. Thời điểm khi Kuba xuất hiện gần như ở trung tâm của bản đồ, đã phần nào làm xáo động sự cân bằng của tôi...

Đó là khoảng ba tuần sau khi Marek chuyển đi. Anh cố lảng tránh tôi, còn tôi lảng tránh anh ấy. Những ngày đầu thật nặng nề. Kuba giúp tôi kê lại đồ đạc trong nhà, sơn lại tường màu khác. Tôi gỡ bức ảnh cưới treo trên tường xuống. Không phải vì tôi muốn gạch bỏ toàn bộ quá khứ, mà là để không còn gì khiến tôi nghĩ về ông xã nữa. Không còn một bức ảnh nào, không một bản nhạc chung nào. Không còn một bộ phim nào mà chúng tôi đã cùng xem.

Tôi với Kuba cùng nghe nhạc cổ điển. Thậm chí tôi còn bắt đầu thấy thích. Anh chỉ cho tôi thế giới của những nhà soạn nhạc mà tôi cần phải biết nhưng chưa hề biết tới.

Chúng tôi viết những bức thư dài. Anh gửi cho tôi những tác phẩm mà cho tới lúc ấy tôi chưa hề biết tới và dặn tôi phải nghe thật cẩn thận. Tôi đã nghe.

Tôi nghe đi nghe lại mấy lần, sau đó viết cho anh những suy nghĩ của mình.

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Nils Petter Molvaer

Về nguyên tắc thì đây là jazz, nhưng như anh biết em, thì chỉ sau ba lần nghe, em sẽ không thể dứt bỏ được...

Giống như anh...

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Bãi cỏ hoang

Em nhìn thấy một bãi cỏ hoang và cây cầu trên hồ.

Những giọt nước mưa rơi xuống mặt hồ tạo thành những vòng tròn.

Hay là sương?

Có thể đó là buổi tối và không phải mưa, mà là những giọt sương? Và sương, một kiểu sương chỉ có vào các buổi sáng sớm.

Hay là thuyền và cỏ bắc? Và tiếng đập nước đều đặn khi những mái chèo khóa nước?

Và những con chuồn chuồn bay trên mặt nước?

Và những con cá đang quẫy?

Và lạnh. Một không khí vui vẻ khiến con người thấy dễ chịu khi được hít thở.

Veronika

• • •

Đôi khi cuộc sống bị một vòng tròn bao bọc. Những sự kiện giống nhau, những con người khác nhau. Marek bắt gặp tôi ở lớp học nhạc. Cũng nhờ có âm nhạc mà mối quan hệ của tôi với Kuba ngày càng trở nên gần gũi hơn. Bao giờ tôi cũng cảm nhận âm nhạc bằng toàn bộ con người mình. Tôi không chỉ nghe. Âm nhạc có thể làm tôi sờn gai ốc.

Mối quan hệ của tôi với Kuba đã gần gũi tới mức không còn đường quay lại.

Mỗi người trong chúng tôi đều có thể nói “dừng lại”, nhưng chúng tôi nhìn vào mắt nhau một cách tham lam và ý thức được điều có thể sẽ xảy ra ngay sau đấy.

Nhưng đầu tiên là âm nhạc.

Kuba mang quà đến tặng tôi. Chỉ đơn giản vậy thôi. Nhân dịp thứ bảy. Nhân dịp chúng tôi cùng ăn tối. Nhân dịp Ania đi tập huấn gì đó bốn ngày.

Anh mang đến một cái đĩa và cho vào máy.

— Em nghe đi và đừng nói gì cả nhé.

— Cái gì đây?

— Dvořák. *Bản giao hưởng số 9*. Từ một thế giới mới. – Anh đặt cái gối lên sofa. – Em nằm xuống và nghe đi. Sẵn sàng chưa nào?

Tất nhiên là tôi đã sẵn sàng.

— Từ giờ phút này sẽ chỉ có dễ chịu mà thôi. – Anh ngồi xuống cạnh tôi, gần như là chạm vào má tôi. Anh cầm tay tôi.

Tôi nhắm mắt và bơi vào thế giới của âm thanh.

Khi âm nhạc nhỏ dần, tôi thấy ánh mắt lấp lánh của anh đang hướng vào tôi.

— Em thích không?

Tôi gật đầu. Tôi rất thích. Một thế giới mới. Gần giống với tôi.

— Một lần nữa?

— Vâng.

Anh ngồi cạnh và ôm tôi. Chúng tôi chăm chú nghe như thế một lúc. Anh ôm tôi thật chặt. Một lúc sau, tay anh chạm vào bờ vai tôi. Tôi mặc chiếc áo rộng, cổ khoét sâu, để lộ một bên vai. Kuba bắt đầu vuốt ve bên vai trần của tôi, chậm rãi, nhẹ nhàng. Anh kéo quai áo nịt ngực xuống để không còn gì làm phiền anh trong những vuốt ve nhẹ nhàng ấy. Tôi cũng không làm phiền anh. Tôi ngồi mê mẩn bởi âm nhạc, những đụn chạm nhẹ nhàng của anh làm âm nhạc thêm trọn vẹn.

Với tôi, đó cũng là một thế giới mới.

Tôi áp má mình vào tay anh. Và có cảm giác rằng anh ngày càng mất bình tĩnh hơn. Những ngón tay anh chu du trên cơ thể tôi, khe khẽ vẽ theo đường viền chiếc áo nịt ngực màu hồng của tôi. Tôi không còn nghe thấy âm nhạc nữa. Tôi sợ phải mở mắt. Môi tôi vô tình lướt qua cánh tay anh. Mùi. Cái mùi mà gần đây ngày càng hay đồng hành cùng tôi. Mùi của thế giới mới. Anh chạm vào má tôi, theo vết bàn tay anh, môi tôi chu du trên khuôn mặt anh. Một lát sau, môi chúng tôi gặp nhau trong một nụ hôn. Thoạt tiên rất nhẹ, nhẹ như làn gió thoảng trên sa mạc, nhưng ngay sau đó chúng tôi đã cho nhau thấy cảm xúc của mình, hương vị của mình, khát khao của mình.

Thoạt tiên chúng tôi chưa tự tin, chúng tôi còn thận trọng và sợ rằng một động tác quá nhanh và không đúng lúc sẽ hủy hoại viên than mới chớm hồng này. Chúng tôi không làm những động tác đột ngột, tất cả diễn ra chậm rãi, như thể vô tình, trong sự không chắc chắn rằng đột nhiên sẽ cần phải dừng lại, rằng một trong hai người sẽ muốn rút lui khỏi chuyến đi càng lúc càng nhanh, càng lúc càng bị đẩy đến cùng vào một hướng không xác định này.

Bàn tay của Kuba lạc trong áo tôi, vuốt ve lưng tôi. Môi anh tìm thấy chỗ lõm nơi cổ tôi. Lưỡi anh khiến tôi cảm thấy không còn đường quay trở lại.

Kuba cởi áo của tôi rồi quăng bừa lên sàn nhà. Chiếc áo phông của anh cũng đi theo lối đó. Anh vùi mặt vào ngực tôi, trong khi tay cố cởi chiếc áo nịt ngực. Rồi hai quai áo rơi khỏi tay tôi. Chân chúng tôi vướng vào mảnh dăng ten hồng. Kuba vừa hôn ngực tôi, vừa cởi khóa quần. Sau đấy chúng tôi cùng kéo nó xuống. Chúng tôi đứng lỏa thể, mắt nhìn vào nhau. Tôi rụt rè gật đầu. Chúng tôi không muốn làm bất cứ điều gì để phải ân hận. Tôi cầm tay Kuba, dẫn anh vào phòng ngủ. Sau đấy anh đột ngột cho vào tôi. Tôi rên lên.

Mọi cái diễn ra quá nhanh. Chỉ một lúc sau đó tôi đã cảm thấy những thứ cơ căng đến giới hạn của anh và tôi nghe thấy tiếng anh thở mạnh.

— Anh ôm em đi – tôi thì thầm.

— Để một lát nữa – anh nói gần như không nghe thấy gì.

Bằng những nụ hôn, anh đánh dấu con đường dẫn đến đùi tôi, ở đó anh dừng lại một chút. Một chút đó không lâu. Tôi thở càng lúc càng nhanh, khi lưỡi anh thưởng thức cái vị đàn bà của tôi. Tôi bấu tay mình trong tóc anh. Và cảm nhận sự bùng nổ đang đến gần. Khi nó đến, tôi vít mạnh đầu anh vào bụng mình. Tôi kêu lên và đột ngột rời anh ra.

Anh ôm tôi.

— Được rồi hả em? – anh hỏi.

Tôi gật đầu. Tôi không thể kiểm soát được hơi thở.

Chúng tôi nằm khỏa thân trong vòng tay nhau. Tôi không biết mình thiếp đi lúc nào.

Cái chạm nhẹ của anh đánh thức tôi dậy. Những ngón tay anh chạy trên bờ vai phải của tôi. Như thể anh đang viết cái gì đó.

— Em biết không, những vết tàn nhang trên vai em có hình của chòm sao Đại Hùng Tinh? Em xem này. Bảy ngôi sao sáng nhất tạo nên Đại Hùng Tinh.

— Em chưa bao giờ để ý đến cái này. Anh có biết từ đâu mà có Đại Hùng Tinh trên trời không? Zeus đã dụ dỗ nữ thần Kalisto... Sau khi chết, nữ thần đã biến thành cỗ xe và đưa lên trời. Hera, vì ghen nên đã thuyết phục các vị thần bắt cỗ xe phải chạy liên tục khắp bầu trời, không bao giờ được nghỉ...

Kuba nhìn tôi sửng sốt.

— Mẹ em mê truyện thần thoại lắm. Hàng tối bà đọc cho em nghe truyện thần thoại thay vì truyện cổ tích. – Tôi cười. – Anh thấy đấy, người đàn bà ghen có thể làm được những gì. Em đã bị ấn định từ trước rồi...

Kuba không bình luận gì về điều này, anh chỉ lấy chân đập lên người tôi.

— Có bốn ngày dành cho chúng ta. Bốn đêm. Thứ sáu, thứ bảy, chủ nhật, thứ hai. Liệu chúng ta có thể cho nhau những ngày này được không? Có lẽ chúng cần thiết cho cả hai chúng mình...

— Vâng. – Tôi trả lời ngắn gọn. – Chúng rất cần cho em.

Tôi gối đầu lên ngực anh. Anh mơn man đùi tôi, lưỡi biếng, nhẹ nhàng. Tôi cảm thấy tất cả đều hướng đến việc, là tôi lại cảm nhận thấy anh

ở trong tôi.

Bằng một động tác đột ngột, tôi tung chiếc chăn ra rồi ngồi lên anh. Tôi chuyển động chậm rãi. Anh nhìn tôi không dứt. Vào hai bầu ngực tôi đang đung đưa trên mặt anh. Anh giúp tôi, đẩy tôi ra rồi kéo lại sát vào người mình.

Hơi thở của chúng tôi càng lúc càng ngăn lại, gấp gáp hơn. Hai tay anh run lên khi cố giúp cơ thể tôi chuyển động nhanh hơn. Anh kéo tôi sao cho sát vào người anh nhất, rồi đẩy nhẹ ra.

Những chiếc móng tay của tôi bấu vào vai anh. Tôi cảm nhận luồng cảm xúc đang đến gần, rồi chúng bùng lên dữ dội gấp đôi khi tôi nghe thấy hơi thở mạnh của Kuba. Tôi hét lên. Sau đấy tôi nép vào người anh. Chúng tôi vẫn tiếp tục làm một. Và tôi thiếp đi trong tư thế ấy. Trong đêm, tôi thức giấc một lúc. Tôi ngăm nhìn Kuba đang ngủ. Tôi dậy và đi lấy nước uống. Khi tôi quay lại giường, hoàn toàn khóa thân, với cốc nước trong tay, Kuba tỉnh giấc. Anh nhìn tôi qua hai hàng mi khép hờ.

— Chúa ơi, em mới đẹp làm sao – anh nói. – Anh ước gì mình có một bức tranh như thế này. Anh sẽ chụp ảnh em và nhờ người vẽ cho anh...

— Rồi sao? Anh sẽ treo em lên?

— Anh sẽ treo. Chắc chắn như vậy.

Tôi chỉ cười.

— Mình ngủ đi – tôi vừa nói vừa chui vào trong chăn. – Mai em phải đi làm...

Chúng tôi ngủ như chồng và vợ. Kể từ lần ấy, tôi có cảm tưởng như chúng tôi đang chơi trò gia đình. Theo cái chu kỳ ba mươi sáu trên mười hai chết tiệt ấy. Với những ngoại lệ nhỏ, như đợt tập huấn của chị vợ-không vợ chẳng hạn, chúng tôi có nhiều thời gian cho nhau hơn.

• • •

Những cuộc gặp gỡ của chúng tôi khiến người ta nhớ đến trò chơi gia đình. Tối tối là rượu vang ngon và phim, thỉnh thoảng chúng tôi ngồi cúi mũi vào sách. Cùng ăn tối, thỉnh thoảng đi dạo – nếu có ai nhìn thấy cũng

chẳng quan trọng gì. Sau đó là sex, đôi khi từ tốn và nồng nàn, đôi khi đơn giản là Kuba nghiêng ngẫu mọi thứ nơi tôi và chúng tôi làm chuyện ấy rất nhanh, gần như là thô bạo, ở giữa chừng việc thái cà chua cho món salat.

Chúng tôi đang “nghỉ giải lao”. Tôi đang “nghỉ giải lao”. Nghỉ giải lao giữa cuộc sống bình thường của Kuba và người vợ-không vợ của anh. Với tôi, giải lao nghĩa là chờ đợi Kuba. Công việc mà tôi cố gắng làm với cái tâm của mình. Ở công ty chẳng ai hỏi gì. Beata đã chuẩn bị nền móng một cách tuyệt vời. Thịnh thoảng tôi cũng muốn tán gẫu với ai đó. Về việc ông xã đã bỏ tôi đi, rằng bây giờ Kuba đang chiếm toàn bộ khoảng trống nơi tôi... Anh đã hòa nhập quá sâu vào cuộc sống của tôi, vào những cuộc gặp của chúng tôi, tuyệt nhiên không có tương lai. Tôi không chờ đợi ở anh bất cứ điều gì, ngoài những lần chúng tôi gặp nhau. Ngoài những buổi chuyện trò kéo dài, những cái chạm của tay anh, sự ủng hộ trong mọi lĩnh vực trong cuộc sống của tôi. Anh chiếm toàn bộ quãng thời gian rảnh rỗi của tôi.

Khi không ở bên tôi được thì anh viết mail. Viết thư, như anh nói. Thịnh thoảng anh viết trong giờ làm việc, thỉnh thoảng anh thoát ra khỏi cuộc sống của mình một quãng thời gian nào đấy, cuộc sống mà tôi không thể bước vào.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Âm nhạc

Anh thích nghe thể loại âm nhạc nào nhất khi yêu?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Anh thích mùi hơn...

Để làm chuyện ấy, anh không cần âm nhạc. Anh thích thật tập trung vào hơi thở của người phụ nữ, vào những phản ứng tinh tế của cơ thể, vào sự đụng chạm và mùi.

Anh thích ngắm nhìn làn da mịn màng, trên đó sẽ xuất hiện dấu hiệu của sự run rẩy. Âm nhạc với anh là quá nghiêm túc để đưa vào cuộc nghi lễ của thuật giả kim.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Dvořák

Vậy còn lần đầu tiên của chúng ta và Dvořák?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Em là âm nhạc...

Dvořák... Đó là thế giới mới. Và cuộc đời mới. Anh không nghe nhạc, anh cảm nhận em. Em là âm nhạc của anh.

Kuba

Với tôi âm nhạc cũng là nghiêm túc. Tôi thích yêu trong giai điệu của nó. Nó khiến tôi nhớ đến một vũ điệu, riêng tư nhất trong số những vũ điệu có thể - vũ điệu của hai cơ thể ánh lên bởi những giọt mồ hôi. Lúc ấy tôi có thể trải nghiệm niềm khoái lạc bằng mọi giác quan, trong khoảnh khắc hấp thụ bằng toàn bộ con người mình. Tôi không thể yêu trong tiếng kênh truyền hình TVN24 vọng từ phòng bên sang. Chính trị, những tin tức xã hội, đó là những khía cạnh ít tình ái nhất của cuộc sống.

Chúng tôi không nghĩ đến tương lai. Chỉ có ở đây và lúc này.

Tôi phân vân, làm sao tôi có thể tồn tại như thế này. Tôi vẫn cứ khát khao có đứa con, nhưng càng ngày tôi càng nhận ra rằng, điều tôi quan tâm không chỉ là đứa con. Mà là gia đình. Là Marek.

Chúng tôi không gặp nhau. Có một lần tôi nhìn thấy anh ở Wrzeszcz. Tôi đi tàu điện, anh đang đi qua đường, hai tay xách nặng giấy tờ gì đó. Có

vẻ đang vội. Anh vượt đèn đỏ ở chỗ đi qua Grunwaldzki. Marek của tôi chưa bao giờ vượt đèn đỏ. Chưa bao giờ phạm qui. Có lẽ đó là lần đầu tiên, khi anh bỏ tôi đi. Liệu anh có hạnh phúc hơn không? Nhìn anh hoàn toàn bình thường. Như thường lệ. Giống như thể chúng tôi chỉ mới chia tay nhau sau ly cà phê sáng và hai đứa hối hả đến chỗ làm. Tôi giơ tay định vẫy anh, định gọi và vui mừng vì sự gặp gỡ bất ngờ, nhưng vào phút chót tôi đã dừng tay lại.

Đó không phải là Marek của tôi.

Có thể là trên giấy tờ. Vẫn đang là.

Anh đã không phải là của tôi. Việc anh vượt đèn đỏ khi qua đường là bằng chứng chính mắt mình nhìn thấy, rằng tất cả đã thay đổi.

• • •

Tôi mơ thấy anh. Tôi thường ngủ một mình trong phòng ngủ, nơi từng là phòng ngủ vợ chồng vào những lần mà tôi đã mệt sau khi gặp gỡ với Kuba.

Giấc mơ cứ lặp đi lặp lại. Tôi nằm trong vòng tay Marek và cười.

— Chúng mình đã chẳng thề là sẽ luôn cùng nhau đấy thôi – anh nói.

— Thậm chí đã mấy lần em mơ thấy là chúng mình sẽ quay lại với nhau – tôi trả lời.

— Em thấy không? Những giấc mơ là đúng lắm đấy. Chúng mình luôn nghĩ phép không cùng nhau...

— Và bao giờ mình cũng về với nhau.

— Em buồn thế... Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Giấc mơ bao giờ cũng kết thúc bằng những lời như vậy. Tôi tỉnh dậy với nụ cười trên môi và hy vọng rằng tất cả rồi sẽ đâu vào đấy. Tuy nhiên một lát sau, tôi quay đầu lại và nhìn thấy chiếc gối bên cạnh để trống. Trên điện thoại, tin nhắn của Kuba đang nhấp nháy.

Có lẽ không còn đường quay lại. Sẽ không thể tốt đẹp được nữa.

• • •

Kuba sống cho hai gia đình. Lạ nhất là tôi lại đồng ý với điều ấy. Tôi không làm anh phải cảm thấy day dứt lương tâm, không có cái gì. Tôi biết rằng anh có thời gian cho tôi, và anh buộc phải có thời gian dành cho chị ấy. Đôi khi chúng tôi nói về chị ấy như nói về một người quen cũ mà anh cảm thấy mình phải có trách nhiệm. Đôi khi tôi phân vân, không biết anh cũng có những đêm nong nàn với chị ấy không... Tôi không hỏi. Thực sự là tôi đứng đưng với điều ấy.

Chúng tôi chú ý để tôi không dính bầu. Tất nhiên là có nhiều lần tôi thoáng có ý nghĩ là cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên. Thậm chí tôi còn tưởng tượng ra lúc mà tôi nói với anh. Và khi đó niềm vui sẽ vỡ òa. Tôi không biết anh sẽ làm gì khi đó.

Chưa bao giờ tôi hỏi anh về điều này.

Tôi ngạc nhiên là mình có thể kiềm chế được khát khao của mình. Rằng tôi có người đàn ông, người là đối tác trong những câu chuyện về nhiều đề tài. Không chỉ có những đề tài liên quan đến việc có con. Có thể đến một lúc nào đó tôi với Marek cũng như vậy? Nhưng chắc sẽ không có. Hoặc là... Chỉ có trong những giấc mơ.

Có lẽ tôi không yêu Kuba.

Chắc chắn đó chỉ là cơn say nắng.

Những tuần đầu rất tuyệt vời. Thịnh thoảng chúng tôi cùng đi ra ngoài, nhưng tôi thấy thiếu những cử chỉ tình cảm khi chúng tôi không chỉ có hai người. Thịnh thoảng chúng tôi nhận ra rằng, khi không quan tâm tới xung quanh, cơ thể chúng tôi tự tìm ra con đường để đến với nhau. Những ánh mắt, những đụng chạm tình cờ, đôi khi là những cử chỉ nho nhỏ thường chỉ được dành cho những người đang yêu nhau. Có lẽ chúng tôi đã quá không thận trọng.

Tôi là... người tình.

Cần phải gọi đúng tên sự việc. Kuba đã có vợ, cho dù đó không phải là vợ thì từ hơn chục năm nay, chị ấy đã đóng vai trò của một người vợ. Và anh cũng cùng cả với tôi nữa, nhưng chị ấy luôn ở vị trí số một.

— Không phải thế... - tôi thanh minh với Eva, khi cuối cùng thì chúng tôi cũng gặp được nhau. – Không phải thế, không phải là tao giật anh ấy ra

khỏi vòng tay vợ anh ấy...

— Ngay bây giờ mà sẽ nói là từ lâu rồi họ không còn hòa hợp nữa.

— Vì họ không hòa hợp mà.

Eva thở phì phì.

— Mà ừng xử chẳng khác gì Dominika, nó đã lôi người ta ra khỏi chiếc giường cưới ấm cúng để giải quyết sinh lý với nó trong nhà vệ sinh. Người ấy không phải là Jacek...

— Từ đâu mà mà biết?

— Marek nói với tao.

— Anh ấy vẫn đến nhà mà ừ à?

— Cũng thỉnh thoảng...

— Mà có biết chuyện xảy ra khi nào không? Trong cái bữa tiệc mà mà không đến dự ấy. Mà ngồi đâu đó trên bãi biển. Lúc đầu Dominika định mời chài Marek, nhưng không được, sau đấy chuyển sang Jacek, và sau đấy nữa... Mà còn nhớ cái tay Stephen không? Tay chồng người Anh của em con Karolina ấy? Vợ chồng anh ấy cũng có mặt trong bữa tiệc. Có lẽ tay ấy thích con gái Ba Lan...

— Ôi, bố khi...

— Dominika đã công nhận.

— Mà có biết là tao quen với Kuba vào tối hôm ấy không?

— Lâu thế rồi cơ à?

— Không. Bắt đầu từ khi Marek chuyển đi.

Eva nhìn tôi nghi hoặc.

— Tao nghĩ là mà với Marek sẽ sống cùng nhau cho đến hết đời. Từ lâu lắm rồi, bao giờ chúng mà chả cùng nhau. Không bao giờ tụi mà riêng rẽ, lúc nào cũng đi hai người. Tất nhiên là có những lần chỉ một người được mời thì người kia chắc chắn cũng đến...

Tôi cười. Đúng là như thế thật. Và có thể chính điều đó đã dẫn đến sự chia tay của chúng tôi? Với Kuba, gắn kết chúng tôi chỉ là những khoảnh khắc. Chúng tôi chẳng có gì chung...

Ngày nghỉ cuối tuần tới cũng sẽ riêng biệt. Kuba phải đi Kraków, và vợ anh ấy lại rất muốn đi cùng.

— Anh sẽ đến vào thứ hai. Em đi làm về là anh đến ngay – anh hứa, có lẽ không biết hành động nào của mình là bất ổn hơn. Việc anh đi với vợ và tôi sẽ buồn hay việc vào thứ hai khi Anka phải trực, anh sẽ ở nhà tôi qua đêm... Hoặc lâu hơn.

Khi anh nói với tôi về việc đi Kraków – với Anka – lần đầu tiên tôi cảm thấy ghen. Tuy nhiên tôi đã phải tự giải thích cho mình rằng, tôi không được đòi hỏi từ anh bất cứ điều gì. Tôi chẳng có bất cứ một quyền gì với anh cả. Chị ấy cũng không phải vợ anh, nhưng hơn chục năm sống chung đã cho chị ấy có quyền với anh. Cuộc sống chung, việc ở cùng với nhau nhiều khi còn quan trọng hơn cả một tờ giấy có chữ ký. Tờ giấy của chúng tôi đã không giữ được. Đôi khi tôi phân vân, phải chăng nó chỉ rách và có thể dán lại được hay đơn giản là nó đã bị cháy và không còn nữa...

Lúc Eva đang ở nhà tôi thì Kuba gọi điện. Tất nhiên là tôi bắt máy. Bao giờ tôi cũng bắt máy.

Hóa ra là Anka không thể đi Kraków được. Kuba dự định tôi sẽ cùng đi. Anh hứa sẽ mua vé và chúng tôi sẽ có một cuối tuần tuyệt vời, chỉ hai đứa với nhau.

Tôi quay lại chỗ Eva, cười tươi.

— Vậy là tao sẽ cùng đi Kraków với anh ấy! – tôi reo lên sung sướng.

Tôi muốn gói ghém đồ đạc ngay. Chúng tôi chưa đi đâu cùng nhau bao giờ. Ba ngày hai đêm với Kuba. Cùng đi dạo, ăn sáng, một cuộc sống ngụy tạo như vậy.

Tôi nhớ là hồi mới cưới, tôi cũng có cảm giác như thế. Khi tôi nấu bữa trưa, rồi trải khăn bàn, tôi tưởng như đó không phải là cuộc sống thật. Tôi cười vì đó là trò chơi gia đình mà tôi hay chơi hồi còn bé.

Sáng ra chúng tôi dậy, cùng ăn sáng, sau đó đi làm. Rồi về nhà. Những ngày đầy ắp tình yêu, tình cảm và những nghĩa vụ chung chẳng khác gì trong trò chơi Sims. Chúng tôi phải tích điểm để đi được xa nhất. Đến một lúc nào đấy có một cái gì đấy sụp đổ. Và trò chơi gia đình của chúng tôi dừng lại. Trò chơi nào rồi đến một lúc nào đó cũng trở nên nhàm chán. Trò của chúng tôi đã trở nên nhàm chán quá nhanh.

— Anh ấy phải đi với vợ cơ mà. – Tôi nghe thấy tiếng Eva.

— Ừ. Nhưng Anka không đi được. Mẹ ơi, tao mới vui làm sao!

Eva nhìn tôi ngạc nhiên.

— Cực chẳng đã à?

— Cái gì cực chẳng đã?

— Ờ, thì cực chẳng đã nên phải đi với mày, vì vợ anh ấy không đi được.

— Không phải thế...

— Không phải cái gì? Mày không cảm thấy gì khi làm người thứ ba à?

— Tao không định gắn bó với anh ấy mãi... Anh ấy có chị ấy, tao cần được thoải mái...

— Thì tao đang nhìn thấy mày thoải mái như thế nào đây – Eva nói như run lên. – Tao không hiểu nổi mày nữa, Veronika... Mày đã xúc phạm đến người phụ nữ khác.

Tôi đang xúc phạm một ai đó ư? Tôi không nhìn nhận vấn đề này như vậy. Tôi nghĩ rằng Anka thật hạnh phúc. Theo cách của mình. Chị ấy có Kuba hàng ngày, anh ấy đón chị ấy từ chỗ làm về, thường xuyên nấu cơm tối cho chị ấy, họ có những buổi sáng cùng nhau... Có lẽ anh yêu chị ấy theo cách của mình. Còn với tôi? Anh ấy chỉ cùng tôi trong những khoảng thời gian ngắn ngủi. Có lẽ tôi mang đến cho anh niềm vui. Nhờ tôi mà anh cười. Anh cũng cười với chị ấy... Sex? Sex là thứ bổ sung tuyệt vời.

— Eva, tao rất thích anh ấy.

— Mày có yêu anh ấy không?

— Không. Tao thích cùng với anh ấy tiêu thời gian. Tao vô cùng thích sự đụng chạm của anh ấy trên cơ thể mình. Nhưng sẽ không có con.

— Mày đang uống phí thời gian đấy.

— Không đâu, cưng à. Marek bỏ đi rồi.

— Bỏ đi? Mày đã đoạn tuyệt với anh ấy.

— Eva!

— Tao không thể chịu nổi nữa rồi! Marek thì lang thang như một bóng ma. May mà anh ấy nhận được việc gì đó quan trọng, vì tao cũng không biết liệu anh ấy có xoay sở nổi không. Còn mày thì vui thú, thích quá còn gì, mày cướp khách của người đàn bà khác. Thật đê tiện!

— Không phải như mày nghĩ đâu... Tao phải làm gì đây? Phải cầu xin anh ấy quay lại? Đã hết rồi, Eva. Chúng tao đã tiếp cận cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

— Thế mày muốn có con với Kuba không?

— Không. Tao không nghĩ đến chuyện này. Tạm thời...

— Và mày không thể làm như thế với Marek?

— Eva, mày hãy để cho tao yên với Marek, OK?

— Tao không hiểu mày. Nhưng tao đã nói với mày điều này rồi. Được rồi, cưng. Tao về với tụi trẻ đây. Tao không có khả năng với những việc như thế này. Một ông chồng, hai đứa con nhỏ, chúng tao chỉ dám mơ đến sex mà thôi, vì tụi tao quá mệt, không còn hơi sức đâu cho việc ấy nữa.

• • •

Tôi không coi những cuộc gặp gỡ với Kuba như một cuộc tình lãng mạn. Thật lạ lùng, phải không? Đó là tình bạn và một chút ít nồng thắm. Nhiều nồng thắm... Đôi khi thậm chí là rất nhiều. Tôi thích những cảm xúc ấy. Khi cùng với anh, tôi quên đi bản thân mình, cuộc sống của mình. Đó là một bộ phim. Một trò chơi gia đình mà ở đó người ta chỉ được cộng điểm khi được hạnh phúc. Tôi đã hạnh phúc.

Vâng, tôi biết là không phải lúc nào mình cũng có thể gọi điện cho anh được, và anh cũng không thể lúc nào cũng bắt máy của tôi được. Rằng nhiều khi anh bắt máy nhưng tỏ ra lạnh lùng, phải giả vờ như đang nói chuyện với một người lạ nào đấy, chứ không phải với người đàn bà mà chỉ vừa mới hôm qua thôi, anh còn uống sâm banh trên bụng người ấy một cách ngon lành.

Tôi tự thuyết phục mình rằng như thế lại tốt.

Và bây giờ là Kraków. Lần cuối cùng tôi đến đó là hồi còn học phổ thông. Trong một chuyến thăm quan của trường. Mưa khủng khiếp, còn lớp chúng tôi thì đi xem một bộ phim về Kennedy. Cả lớp ngủ trong rạp. Sau đấy chúng tôi về khách sạn, đứa nào cũng ướt như chuột lột. Marek cho tôi ăn tối, và có lẽ hai đứa tôi là những người duy nhất không bị cảm. Chúng

tôi phải đi sau các bạn khác khoảng một mét, vì không ai chịu nổi cái mùi của chúng tôi.

Mỗi một nơi trên mặt đất này đều nhắc với tôi về Marek. Kraków cũng vậy. Do đó mà tôi đến đó để quên. Để xóa bỏ kỷ niệm và thu nhận những kỷ niệm hoàn toàn mới.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Kraków

Em không thể chờ đợi chuyển đi Kraków này lâu hơn được nữa. Chúng mình sẽ đi thăm Rừng Lửa^[10], phải không? Em đến Kraków cách đây lâu lắm rồi... Em muốn được hít thở không khí của nó. Được đi một cách vô định, không vội vã, được uống loại cà phê ngon nhất. Cuộc gặp ấy là vào thứ sáu phải không? Hôm ấy em sẽ đi xuống lòng đất. Bao giờ em cũng muốn được đi xem dưới đó.

Em chỉ muốn bây giờ đã là thứ sáu...

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Tất cả là dành cho em...

Chúng mình sẽ làm tất cả những gì em muốn. Không còn lâu nữa. Vé đã mua rồi, khách sạn đã đặt rồi. Anh đã hủy cuộc họp, thế nên chúng mình sẽ cùng đi thăm Kraków trong lòng đất.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski Chủ đề?

Anh hủy họp rồi à? Vậy anh không phải đi nữa sao?

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Anh muốn!!!

Anh phải đi. Anh muốn đi. Anh mơ ước được cùng em trong những ngày này.

Kuba

Tôi cười. Chính vì thế mà tôi gặp gỡ với anh ấy. Vì thế mà tôi ngày càng nghiện anh hơn. Anh cho tôi cái mà tôi cần. Cho tôi cảm nhận rằng mình là người phụ nữ đẹp, người có thể làm tất cả. Tôi không phải là người vợ vô tích sự, để ông chồng không muốn gần gũi. Tôi không phải là người đàn bà không thể có con.

Trong vòng tay Kuba, tôi là nữ hoàng. Là đối tác. Là tri kỷ.

Tôi không nghĩ mình là “nhân tình”. Eva bảo tôi rằng, làm nhân tình của người đàn ông có vợ là một gánh nặng khủng khiếp. Nó nói rằng anh sẽ chẳng bao giờ là của tôi trọn vẹn. Tôi không biết nó có lý hay không. Dường như tôi không cô độc. Tôi có một ai đó, mà với người ấy tôi có thể tâm sự về những khó khăn, chia sẻ mọi vui buồn.

Những tối lãng mạn, và bây giờ là chuyến đi Kraków này...

Tuy nhiên tôi phải tự chiến thắng nỗi cô đơn. Chưa phải bây giờ. Một lúc nữa cơ. Khi đó tôi vẫn chưa biết được rằng sẽ rất đau đớn.

Tạm thời tôi vẫn cười trước những dấu hiệu của mọi mưu đồ này. Tôi rất khoái chí với việc Kuba ghi số điện thoại của tôi trong máy của anh dưới tên Victor. Victor là ai nhỉ? Tôi phân vân nói lên thành tiếng. Tôi đã bịa ra cho anh ta cả cuộc đời. Tôi phải phù hợp với hình dạng của Victor trong từng chi tiết.

Có lẽ tôi đã... tàn nhẫn.

Tôi hoàn toàn không nhận thấy điều đó.

Kraków làm đầy giấc mơ tôi. Chuyến đi bằng máy bay, khách sạn được đặt với tên anh ấy.

— Giường đôi ạ? – cô gái ở lễ tân hỏi.

— Tất nhiên rồi – Kuba trả lời và quàng vai tôi.

Có xác suất về khả năng chúng tôi sẽ gặp người quen ở đây, nhưng có lẽ không lớn. Kuba chọn một khách sạn nhỏ, nhưng rất sang trọng.

— Em cảm thấy mình cứ như nữ hoàng ấy – tôi nói khi chúng tôi vào phòng và tôi nằm lên chiếc giường có màn treo. – Anh đã bao giờ ngủ trên giường có màn chưa?

Kuba cười và gật đầu khẳng định.

Tôi không hỏi anh đã ngủ cùng ai và đã làm gì trong chiếc màn ấy. Điều ấy khiến tim tôi hơi nhói đau.

Lần thứ hai tôi có cảm giác hết như vậy, đó là khi từ phòng tắm ra, tôi nghe thấy tiếng anh nói chuyện với vợ. “Không, em yêu. Hẹn xong rồi. Anh sẽ gọi. Em ngủ đi. Chúc ngủ ngon”.

Tôi nằm một mình trên chiếc giường rộng mông mênh ấy và cảm thấy thật cô đơn.

Tuy nhiên Kuba biết cách làm để tôi nhanh chóng quên đi chuyện đó. Tôi ước gì đêm ấy không bao giờ kết thúc. Buổi tối đầu tiên tôi rất vui vì phía trước chúng tôi là cả hai ngày và hai đêm dài.

Tôi nghĩ rằng sự đổ vỡ trong mối quan hệ của tôi với Marek đã khiến tôi sợ sự gần gũi. Tôi sợ việc đi xa hơn. Khi đó tôi cần một người đàn ông mà người đó không chờ đợi ở tôi điều gì cả. Người để gặp gỡ với tôi và là của tôi trong thời gian ấy. Với Kuba thực sự chúng tôi không có gì chung ngoài những lúc ở bên nhau.

Và như vậy tốt biết bao. Khi đó thật vui. Nhưng trong ngày sinh của tôi lại thật buồn...

Thậm chí bà bói ở Sukiennice Kraków đã đoán cho tôi như thế.

— Cô sẽ buồn. Sẽ rất cô đơn – bà ta nhìn bàn tay tôi nói. – Không lâu nữa.

Tôi sợ hãi nhìn Kuba. Tôi muốn rút tay về nhưng bà bói cứ giữ tay tôi lại.

— Ta nhìn thấy sự chia ly. Và những đứa trẻ. Hai đứa. Nhưng không phải của anh ta. – Bà bói nhìn Kuba và nói: - Anh sẽ quay về với vợ.

Nhưng anh sẽ đau khổ. Chuyện xảy ra không hay đâu, không hay...

— Mình đi thôi. – Tôi kéo tay Kuba. – Mình đi thôi. – Em không thể nghe những lời nói này.

Sau hai ly vang đỏ, cuộc đời trở nên vui vẻ hơn. Trong chốc lát, chúng tôi quên đi những lời nói của bà bói ở quảng trường Sukiennice. Đêm hôm ấy là của chúng tôi. Chúng tôi lại có thể yên tâm chơi trò chơi gia đình. Hay đúng hơn là hoàng cung. Nội thất căn phòng đòi hỏi những trò chơi sáng tạo hơn...

Tuy nhiên, trước khi bắt đầu chơi trò hoàng cung, chúng tôi hăng vui vẻ với cái đoạn ngắn ngủi này của cuộc đời cái đã, khi chúng tôi có thể tay trong tay đi dạo, cùng nhảy qua những vũng nước, cùng cười và ôm nhau. Tất nhiên, thế giới rất nhỏ bé, lúc nào cũng có nguy cơ bị ai đó bắt gặp, nhưng chúng tôi đã gặp may, vì xung quanh toàn người lạ, và mọi người nhìn chúng tôi đầy độ lượng.

— Kuba, anh biết là ở đây chúng mình có thể hôn nhau ở trong cổng? – tôi hỏi.

— Đấy có phải là mơ ước của em? – anh ngạc nhiên. – Phải nói rằng, anh sẽ lo cho em một cái cổng nào đấy. – Anh cười to.

— Ý em không phải là cái cổng. – tôi đáp lời và cười. – Ý em muốn nói là chúng mình có thể hôn nhau ở giữa phố...

Kuba dừng lại ngay tức thì.

— Có chuyện gì thế?

— Em hôn đi! Em thích hôn ở giữa phố mà! – Khi chúng tôi đã rời khỏi nhau, anh nói - Anh đang già đi.

— Tại sao?

— Vì anh muốn nhiều hơn, anh muốn tiếp tục... Anh muốn ngay lập tức. – Anh kéo tay tôi và lôi tôi vào một hẻm tối.

— Kuba! – tôi cố phản đối.

— Em muốn hôn ở trong cổng mà! Hôm nay anh ở đây để thực hiện mơ ước của em.

Anh để tôi tựa lưng vào tường. Anh hôn cổ tôi, hối hả cởi cúc áo tôi.

— Kuba... Em chỉ đùa về cái cổng ấy thôi mà...

— Em đừng đùa trong những việc như thế này – anh thì thào.

Chúng tôi hôn nhau, chạm vào nhau mà không hề cởi bỏ quần áo, tôi cảm nhận anh bằng toàn bộ cơ thể mình.

— Mình về khách sạn thôi – tôi thầm thì. – Sex ngoài trời thế này quá lạnh...

— Nếu thế thì đến hè mình lại đi Kraków nhé?

Tôi không trả lời. Tôi chỉ nghĩ đến những gì đang ở đây, vào lúc này. Một kỳ nghỉ tách khỏi thực tế, kỳ nghỉ tách khỏi cuộc sống thường nhật. Cái gì sẽ đến vào mùa hè? Tôi không muốn nghĩ đến điều đó.

Tôi cầm tay anh.

— Mình về khách sạn thôi... Em không thể chịu được lâu hơn nữa...

Tôi vuốt lại tóc, cài lại cúc áo.

Chúng tôi bước thật chậm để trì hoãn cái khoảnh khắc khi mà cuối cùng chúng tôi sẽ chỉ là của nhau. Như thế chúng tôi đang chờ đợi điều đẹp nhất trong cuộc đời.

Chúng tôi vào phòng và không thể chờ lâu hơn được nữa. Chúng tôi hối hả cởi áo quần, vứt bừa ra sàn nhà.

— Mình vào phòng tắm đi. – Tôi kéo Kuba vào phòng tắm.

Chúng tôi đứng dưới dòng nước ấm. Kuba xoa xà bông lên từng chỗ trên người tôi. Anh xoa vai, ngực rồi bụng. Tôi tựa lưng vào tường, không thể thở được. Nước chảy trên mặt tôi. Tôi đáp lại những vuốt ve của anh, chúng tôi chà làn da trơn tuột xà bông lên nhau.

Kabin tắm thực sự là quá chật.

Kuba chuyển động trong tôi rất mạnh, còn ông trên TV thì kể về cuộc bầu nghị viện ở Belarut và Camerun có tổng thống mới.

Ngực tôi chà vào chiếc điều khiển làm chuyển kênh TV. Âm thanh từ TV cứ mỗi lúc một to.

Tôi không biết khi đó ai là tổng thống của Camerun, nhưng tôi biết rằng một sức mạnh khủng khiếp đã chế ngự cả hai chúng tôi và gần như là cùng lúc. Sau đó, mệt lả người, chúng tôi khóa thân ngời nói đủ thứ chuyện nhưng lại chẳng có chuyện gì cụ thể. Hình như chúng tôi còn tranh luận

xem Camerun nằm ở đâu và đến đó thì có gì để thăm quan. Đơn giản là chúng tôi đang cùng nhau và đang tận hưởng khoảnh khắc hiện hữu.

Chưa bao giờ tôi nghĩ rằng lại có thể yêu nhau trước màn hình TV đang phát đi bản tin thời sự. Với Kuba thì mọi cái đều có thể. Sex với các sáng tác của Dvořák hay với bản tin thời sự của TVN24 đều khiến chúng tôi thỏa mãn như nhau.

Sau đấy tôi tắt cái TV chết tiệt ấy đi và ngả người vào lòng anh. Đó chưa phải là kết thúc trò chơi hoàng cung của chúng tôi vào cái đêm hôm ấy. Chỉ sau mấy chục phút, tôi lại bắt đầu mơn man vòm ngực anh.

— Này, người đàn bà kia, tôi đã già rồi. – Kuba làm vẻ mặt đau khổ.

— Anh có thể thế, nhưng em thì không. – Tôi cười đầy khiêu khích.

— Tôi đã già nên tôi biết rất nhiều mẹo nhé...

Đến nửa đêm anh chỉ cho tôi các mẹo của mình. Chúng tôi yêu nhau lần nữa, nhưng Kuba rất để ý sao cho tôi không bị quá lạnh vào đêm hôm ấy.

Tôi sẽ luôn nhớ cái đêm này. Tôi nghĩ rằng cả Kuba cũng không bao giờ quên nó.

Chương 12

*Cái gì sẽ đến với chúng ta?
Ngoài cửa sổ bình minh đang ló dạng
Không ngờ mình đã có với nhau tuyệt
vời đến thế*

Edyta Bartosiewicz “Cuối cùng”

Không phải bao giờ cũng được đẹp như ở Kraków. Cũng có những ngày thất vọng tràn trề...

Sinh nhật tôi vào tháng mười một. Tất nhiên là tôi lên kế hoạch kỷ niệm ngày đó với Kuba. Hôm ấy là thứ tư. Cây đã trút lá, không khí mùa thu tràn khắp nơi. Thời tiết như thế này bao giờ cũng khiến tôi cảm thấy buồn buồn. Tôi ghen với những người sinh vào mùa xuân hay mùa hè. Khi đó thật ấm áp và lạc quan. Còn vào mùa thu, không những tôi ý thức về những năm đã qua đi, mà bên ngoài cửa sổ còn có mưa sục sùi, và những giọt nước mưa ấy nhắc với tôi về nỗi buồn của tôi và rằng thời gian cứ qua đi mà tôi vẫn chẳng đạt được cái gì.

Sinh nhật lần này sẽ có mưa, và chúng tôi sẽ ở bên nhau. Kuba hứa là sẽ tự tay làm món Sushi, tôi chỉ phải có mặt và tỏa hương thơm. Tôi đã mua cho ngày này một bộ đồ lót mới. Chúng tôi sẽ ngồi ra sàn nhà và ăn sushi, có thể sẽ xem một bộ phim nào đấy, và sau đó Kuba sẽ cởi bộ đồ lót mới của tôi ra. Anh sẽ cởi lần lượt một chục cái móc nhỏ của chiếc áo nịt ngực. Giật phăng chiếc quần lót của tôi và yêu tôi cho đến nửa đêm. Sau đấy chúng tôi sẽ tắm chung trong bồn tắm đầy bọt. Hoặc là trước. Cụ thể chúng tôi sẽ trao đổi.

Tôi chuẩn bị một chiếc bánh. Tiramis. Tôi biết là Kuba thích loại này nhất. Tôi không cảm ba mươi ngọn nến. Tôi sẽ trang trí theo kiểu mà bao giờ cũng khiến người quen của tôi phải ngạc nhiên. Tôi gập tờ giấy làm mấy phần, sau đó cắt những hoa văn khác nhau. Khi trải tờ giấy ra, nó sẽ như chiếc khăn ăn đang ten. Tôi đặt nó lên chiếc bánh rồi phun cacao. Sau khi nhấc miếng giấy ra, trên nền trắng của chiếc bánh phoma sẽ hiện ra những hoa văn cacao. Thậm chí một số chỗ còn có cả hình trái tim. Tôi đã thành công.

Tôi đang ngỡ ngàng với chiếc bánh thì chuông điện thoại reo.

— Kuba.

— Veronika, hôm nay anh không thể...

Anh không nói một lời chúc mừng tôi, và lại là sáng sớm.

— Tại sao anh không thể? Có chuyện gì xảy ra thế? – Tôi những muốn quẳng chiếc bánh xuống đất.

— Anh phải đi...

— Đi đâu?

— Mai là sinh nhật mẹ vợ anh...

— Kuba, anh đã hẹn với em rồi cơ mà!

— Đúng thế, nhưng... Vì bận trực nên Ania tổ chức sinh nhật vào hôm nay... Cả nhà đều phải có mặt.

— Nhưng... anh đã hứa với em... Với mình... Sushi... - Ngay lập tức tôi không còn thấy thích chiếc bánh nữa.

— Anh rất tiếc. Anh hứa sẽ đền cho em.

— Kuba...

— Anh phải thôi đây... Anh xin lỗi.

Tôi còn kịp nghe: “Kubus, thế cái màu xanh này có đẹp hơn không?”, và ngay sau đấy là tín hiệu báo kết nối đã bị ngắt.

Tôi có cảm giác như bị ai đó đâm một cú bằng tất cả sức lực. Thoạt tiên là vào đầu, sau đó là từ tứ phía. Anh đã tung ra những cú đâm và trúng thẳng vào tim tôi.

Sinh nhật mùa thu. Nỗi buồn mùa thu. Nỗi buồn cô đơn.

Tôi cố để không ai đến thăm tôi vào ngày hôm đó. Eva gọi điện bảo muốn đến. Tôi hẹn nó vào cuối tuần vì hôm nay tôi đã có kế hoạch khác. Nó không tự ái, nó hiểu. Thậm chí cả Dominika cũng gọi điện. Nó chúc mừng sinh nhật và chúng tôi hẹn nhau một lúc nào đó...

Tôi nói với bố mẹ là mình không ở nhà. Tôi không muốn các cụ gây bất ngờ cho mình.

Buổi tối có hai người là một ý tưởng tuyệt vời. Tôi đã không ngờ được rằng nó lại biến thành quãng thời gian cô đơn. Tôi nhìn chiếc bánh. Nó phải đợi. Đến mai? Đến bao giờ? Cuộc nói chuyện bị cắt ngang giữa chừng.

Vì Ania hỏi anh, chị ấy mặc chiếc váy màu xanh trông như thế nào.

Anh trả lời chị ấy ra sao?

“Trông em đẹp lắm, như mọi khi”.

Hay cũng giống như anh nhìn tôi, không trả lời, chỉ nhìn đầy ngưỡng mộ rồi ôm thật chặt?

Tôi tự cắt bánh. Mở chai Sheridan. Tôi thích nhìn một dòng rượu đen và một dòng rượu trắng, được rót gần như đồng thời vào ly và hòa làm một. Để trở nên thật ngon.

Ngày hôm nay, tôi không có cái vị thứ hai ấy.

Tôi uống gần hết nửa chai và ăn ba miếng bánh. Đó là bữa tối của tôi. Bữa tối sinh nhật trịnh trọng. Tôi cười.

Tôi nhớ lại câu chuyện với Eva.

— Bỏ bao giờ cũng chỉ ở hàng thứ hai.

— Mà đừng gọi tao thế.

— Thế thì thế nào? Mà chẳng đang là bỏ đấy sao.

— Là bạn.

— Ừ, cứ cho là như thế đi. Bạn khác giới của đàn ông có vợ bao giờ cũng ở hàng thứ hai.

• • •

Tôi biết làm gì lúc ấy? Gọi điện cho Eva và công nhận rằng nó có lý? Ở hàng thứ hai nào? Bét ra cũng là hàng thứ ba. Trên tôi còn có bà mẹ vợ

nữa.

Tôi không thể gọi điện cho nó.

Tôi nhớ tới Marek.

Bao giờ anh cũng nhớ sinh nhật tôi.

Anh thường hay chúc mừng tôi ngay sau hai mươi tư giờ. Suốt một ngày toàn những bất ngờ. Những sự kiện dễ thương đã được anh lên kế hoạch từ rất lâu trước đó. Tôi cười buồn bã với những ý nghĩ của mình. Điện thoại nội bộ reo. Tôi bật dậy khỏi sa lông. Marek? Hy vọng đó là anh.

— Ai đấy? – tôi run run hỏi.

— Bưu điện. – Tôi nghe thấy tiếng trả lời.

Bưu điện. Thoạt tiên tôi cảm thấy thất vọng, nhưng ngay sau đó là cảm giác bồn chồn. Tôi ra thang máy. Một lát, một người đàn ông từ thang máy bước ra với bó hồng nhung. Tôi không cần phải đếm. Ba mươi bông. Kuba không hoàn toàn quên tôi.

— Chị là Veronika Snarska phải không ạ?

— Vâng.

— Chị ký giúp vào đây.

Tôi ký nhận đã nhận được hoa, cầm bó hoa trong tay và quay vào nhà.

Hoa hồng thơm quá. Không phải lúc nào hoa hồng mua ở cửa hàng hoa cũng có mùi thơm mạnh như thế. Tôi vùi mặt vào những đóa hoa. Ngay lập tức tôi không còn hờn giận gì Kuba nữa. Tôi bắt đầu hiểu, hay chí ít tôi cũng cho là tôi hiểu được cách ứng xử của anh. Đôi khi cần phải chọn không phải cái mà người ta thực sự mong muốn.

Tôi tự ngụy biện với mình, rằng chẳng cần phải bực bội làm gì. Rồi anh sẽ đến vào ngày hôm sau, không thể bận đầu vì những chuyện con con như vậy.

Khi cắm hoa vào bình tôi mới để ý thấy một mảnh giấy nhỏ và tôi đọc nó.

Gửi em những lời chúc tốt đẹp nhất nhân ngày sinh của em. Chúc em luôn hạnh phúc và chúc cho mọi mơ ước của em đều trở thành hiện thực. Chúc em mỗi ngày là một ngày vui, và nước mắt sẽ chỉ là những giọt nước mắt vui.

Anh xin lỗi vì đã không thể mang lại cho em hạnh phúc.

Anh những muốn mọi cái khác hơn. Marek.

Tôi ngồi ngay ở cái chỗ hành lang ấy, sửng sốt vì đó là hoa của Marek. Chúng tôi không gặp nhau, không nói chuyện điện thoại với nhau, tất cả những gì tôi biết về cuộc sống của anh là qua Eva và Jacek, những người cứ thỉnh thoảng lại cho tôi biết vài mẩu chuyện linh tinh về cuộc sống của ông xã tôi.

Vẫn đang là ông xã.

Có lẽ đã đến lúc phải suy nghĩ về cuộc sống sắp tới. Không một ai trong hai chúng tôi làm những bước theo hướng ly hôn. Có lẽ thậm chí chúng tôi cũng không hay nghĩ về vấn đề này. Với chúng tôi điều đó không cần thiết. Tôi ở lại căn hộ của chúng tôi, Marek thuê một chỗ nào đấy ở Sopot. Tôi không biết chính xác ở đâu... Có lẽ tôi cần phải biết, trong mọi trường hợp.

Một mặt tôi vui vì Marek đã nhớ, nhưng mặt khác, tôi vô cùng thất vọng vì đó không phải là hoa của Kuba.

Nhưng lúc này Kuba đang có một buổi tối với bà mẹ vợ. Hẳn là anh phải dễ thương, phải ga-lăng lắm. Nào là mang đĩa salat ra này, rồi kéo ghế cho Ania, người mà hôm nay mặc chiếc váy màu xanh. Anh làm gì có thời gian để nghĩ đến hoa.

Anh không có thời gian để đến. Gọi điện. Ôm.

Tôi bấm số của Marek.

— Chào anh. Cám ơn anh đã gửi tặng hoa. – Giọng tôi cứ nghèn nghẹt nghe rất lạ.

— Thì năm nào anh cũng tặng hoa em mà...

— Em biết, nhưng... Bây giờ đã có ít nhiều thay đổi...

Cả hai chúng tôi im lặng trong chốc lát.

— Quả thực là anh đã mang đến cho em một niềm vui lớn. Em không ngờ.

Marek im lặng.

— Hay lúc nào anh rẽ qua uống cà phê sinh nhật?

— Bao giờ?

— Hôm nay? – tôi vội vàng trả lời. – Thực ra thì em đã ăn mất một nửa cái bánh rồi, nhưng cũng vẫn còn một ít.

— Hôm nay thì anh không đi được rồi. – Tôi nghe tiếng anh nói. – Anh có chương trình khác mất rồi.

Chương trình khác của chồng tôi nghe cũng đau như chiếc váy màu xanh của vợ-không vợ Kuba.

— Em hiểu rồi. Vậy... pa. Một lần nữa cảm ơn anh.

— Pa – anh trả lời và ngay sau đó là tín hiệu ngắt kết nối.

Tôi nhìn chiếc điện thoại. Đâu rồi cái thứ chúng tôi trêu nhau xem ai là người cúp máy trước. Chúng tôi có thể ngồi hàng giờ bên chiếc điện thoại. Khi chúng tôi nói chúc ngủ ngon, thì là nói ngay trên giường. Sau đấy vẫn còn nhớ ra mấy việc rất quan trọng và chúng tôi phải trao đổi ngay lập tức.

Tôi phân vân, cái gì đã xảy ra với tất cả những chuyện này. Và càng nghĩ lâu, tôi càng hiểu rằng chính tôi là người có lỗi lớn trong sự tan vỡ của mối quan hệ giữa chúng tôi. Tôi đã đưa Marek đến một điều... Tôi đã không nhìn thấy người đàn ông trong anh. Tôi cũng không nhìn thấy trong anh chàng trai mà tôi đã yêu cách đây lâu rồi, rất lâu.

Giờ đây anh ấy có những chương trình khác.

Hay là anh ấy hẹn gặp ai?

Tôi còn nhớ anh đã nhìn mình như thế nào với đôi mắt xanh biếc. Anh đã vuốt ve hai bàn tay tôi như thế nào, anh đã đánh thức tôi dậy giữa đêm khuya chỉ để nói rằng anh yêu tôi. Tôi đã không hài lòng vì bị đánh thức. Lúc này tôi muốn được cùng với một người nào đó hàng đêm, người sẽ nói yêu tôi.

Giờ đây có lẽ chẳng có ai yêu tôi.

Kuba không bao giờ nói với tôi điều ấy. Nhưng tôi không đòi hỏi ở anh tình yêu. Như thế thật tốt. Tôi không chờ đợi nhiều hơn những gì đã có.

Nhưng trong ngày sinh, tôi muốn một điều gì đó nhiều hơn. Tôi muốn có ai đó ở bên mình. Tôi có bạn bè, nhưng không trông đợi vào bất cứ ai khác. Người được gọi là bạn thân của tôi, nhưng trong ngày đặc biệt đối với

tôi lại có những việc khác quan trọng hơn. Những việc mà người ấy đã gán bó từ nhiều năm nay. Tôi chỉ là “người thứ hai” mà thôi.

Ngày hôm sau tôi gặp phải sự cố. Chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra nhưng đó là một sự kiện tiếp theo, nó khiến tôi ý thức được rằng chỉ có những người đàn bà rất mạnh mẽ về tâm lý mới có thể trở thành tình nhân. Đó là những người có thể đón nhận thất bại trong tư thế ngẩng cao đầu và không sợ bị bỏ rơi. Tôi có lẽ không phải là người như vậy... Nhưng tôi rất muốn được như thế.

Sau cuộc gặp gỡ, tôi về bằng xe công vụ. Tôi đưa sếp đến ngân hàng rồi một mình quay lại cơ quan. Một con mèo đột ngột nhảy ra đường. Tôi phanh gấp. Chiếc skoda chạy sau tôi đã không kịp dừng lại. Tôi nghe thấy một tiếng động lớn. Tôi rất sợ ra khỏi xe vì nghĩ rằng chắc chiếc xe phải ở trong tình trạng thảm hại lắm.

— Chị đi đứng kiểu gì thế hả? Đúng là đàn bà cầm lái! Ai cấp phép lái xe cho chị đấy? – một tay mặc comple quát mắng tôi. – Vừa lấy xe ra khỏi gara xong, thế mà lại cái gì nữa đây!

Tôi đứng như chôn chân xuống đất.

— Tôi rất xin lỗi... Có một con mèo chạy qua đường.

— Tôi không quan tâm đến chuyện ấy. Tôi với chị viết biên bản. Chờ công an phải mất ba tiếng đấy. Vô nghĩa.

Anh ta lên xe, sập cửa và bắt đầu tìm giấy tờ gì đó.

Tôi lấy điện thoại trong túi xách tay ra. Kuba. Không bắt máy. Chết tiệt.

Marek.

Sau mấy tín hiệu, tôi nghe thấy tiếng anh.

— Marek, em xin lỗi vì đã gọi điện cho anh, nhưng em không biết gọi cho ai... Em đang đứng trên phố Miszewski, em đang đi và phanh gấp vì có một con mèo chạy ngang qua đường... Và một tay nào đó tông vào em – tôi hoảng sợ thuật lại.

— Em cứ bình tĩnh, nghĩa là không phải lỗi tại em. Em gọi cảnh sát đi.

— Nhưng cái tay ấy lại bảo là lỗi tại em, hấn bắt em viết biên bản gì đấy.

— Được rồi, Veronika. Em gọi 112 đi. Anh sẽ đến ngay.

Khi Marek đến, tay mặc comple ngay lập tức ăn nói khác hẳn. Đầu tiên hẳn cố nổi khùng, việc gì phải gọi cảnh sát, tuy nhiên chúng tôi đã gọi.

Và rất hay... Hẳn ta vẫn chưa hả hết hơi rượu sau bữa nhậu rõ ràng là đâm chất cồn, chính vì thế nên hẳn đã ngại cảnh sát.

May mà xe của tôi vẫn chạy bình thường. Thiệt hại không lớn. Tôi gọi điện cho sếp và Marek đã giải thích với sếp tất cả, bởi sau vụ va chạm ấy, tôi thực sự cảm thấy mình như một cô gái tóc vàng có thể làm được mọi chuyện nhưng chắc chắn không phải là lái xe.

— Thôi, em đừng về công ty nữa. – Marek gạt những sợi tóc trên trán tôi. Tôi đã quên mất là anh vẫn hay làm thế. Cử chỉ dường như vô nghĩa ấy với chúng tôi lại mang nhiều ý nghĩa.

— Anh đi uống cà phê với em được không?

Marek nhìn đồng hồ.

— Anh chỉ có nửa tiếng. Mình có kịp không nhỉ?

Tôi cười. Chúng tôi đã không làm những việc như thế này trong nửa giờ đồng hồ.

— Mình đi đi, đến Sowa. Anh vẫn còn kịp ăn bánh đấy.

Bánh thì Marek không từ chối.

Chúng tôi dừng xe trước một tiệm bánh.

— Anh mời em – anh nói và đẩy tôi ra khỏi quầy tính tiền. – Đây sẽ là bánh sinh nhật.

— Ôi, không. – Tôi xông vào đứng trước anh. – Em mời. Anh xứng đáng với một chiếc bánh thật to.

Khi tôi chen vào giữa Marek với quầy tính tiền, Marek không lùi lại. Anh đứng rất gần, chạm cả vào hông tôi.

Tôi cảm nhận được sự chạm đó của anh, mùi của anh. Cái mùi mới thân quen, gần gũi, ấm áp và bình an làm sao. Mùi của người đàn ông mà trước người ấy, không cần phải diễn thành một người khác, có thể là chính mình một trăm phần trăm.

Và... Thậm chí trong khoảnh khắc, tôi đã thấy thèm cái mùi ấy.

Chúng tôi ngồi vào một chiếc bàn nhỏ. Marek uống latte, còn tôi cà phê đen.

— Đen à? - Anh ngạc nhiên. – Thay đổi quá nhỉ.

— Toàn những thay đổi mà anh. Thịnh thoảng em thích cà phê đen khi ăn với bánh ngọt. Còn thay đổi khác nữa thì không có đâu.

— Anh nghe nói là em đã sơn lại phòng.

— Làm sao mà anh biết?

— Dominika nói.

— Anh vẫn gặp nó à?

— Ừ, thỉnh thoảng cũng có gặp.

Tôi không biết “gặp” ở đây có phải là một cái gì đó quan trọng không. Có một cái gì đó nhói lên trong lòng tôi.

Ghen?

Nửa tiếng mà Marek dành cho tôi qua đi rất nhanh. Anh lên xe và đi đến chỗ một khách hàng. Mà cũng có thể là đến chỗ Dominika?

Tôi không nên quan tâm đến điều đó. Tuy nhiên.

Tôi uống nốt cà phê. Trong điện thoại có hai cuộc gọi nhờ của Kuba.

Tôi có cảm tưởng như mình đang ở trên chiếc đu quay. Lúc thì nhìn thấy người này, lúc lại nhìn thấy người khác. Tôi đã trèo lên chiếc đu quay ấy và không thể dừng lại. Tôi sợ là mình sẽ ngã. Nếu vậy thì sẽ là một cú ngã đau. Có thể sau cú ngã ấy tôi sẽ không đứng dậy được. Và tôi rất sợ thế.

— Chào anh, mọi chuyện ổn rồi anh ạ - tôi nói. – Em bị đụng xe.

— Em không sao chứ? – Trong giọng anh có thể nghe thấy sự lo lắng.

— Không sao, không sao...

— Thế em có để dành cho anh miếng bánh nào không đấy? – anh hỏi.

— Đương nhiên là có. Anh đến chứ?

— Mười bảy giờ anh phải đưa Ania đi làm, anh sẽ đến em.

Ồ, mới bình thường làm sao. Anh ta đưa vợ đi làm, để chị ấy có thể yên tâm làm việc, còn anh ta sẽ yêu nhau say sưa với một người đàn bà khác trong thời gian đó.

Rollercoaster^[11] . Tôi hy vọng là không lâu nữa chúng tôi sẽ lên đỉnh.
Cả hai người.

Tôi về nhà, mặc bộ đồ ngủ mà hôm qua tôi đã mặc khi chờ anh đến.
Và tôi tiếp tục chờ. Sau mười chín giờ, điện thoại nội bộ đổ chuông.

Tôi mở cửa.

Kuba mang đến cho tôi mấy bông hướng dương và một chiếc hộp giấy.

— Sushi. Anh luôn giữ lời hứa.

Tôi cười. Luôn luôn ư? Liệu ngày xưa, cách đây hơn chục năm anh có hứa với Ani là họ sẽ ở bên nhau cho đến trọn đời, thì giờ đây chúng tôi có ngồi cùng nhau ở đây không? Chắc là không, một khi anh luôn giữ lời hứa.

Sushi tuyệt vời. Buổi tối tuyệt vời.

Kuba nói rằng trong một số quán rượu, người ta ăn sushi trên cơ thể một cô gái.

— *Body sushi*. Em nằm xuống đi – anh ra lệnh.

— Còn em?

— Anh sẽ bón cho em, đương nhiên rồi.

Tôi nằm xuống, lỏa thể, còn anh đặt lên người tôi những miếng sushi rồi dùng miệng để nhặt từng miếng từ thân thể tôi. Quả thực anh đã làm món sushi tuyệt hảo. Chắc hẳn anh cũng thấy rất ngon...

Chúng tôi không kịp ăn bánh.

Hầu như cả tối chúng tôi ở trong bồn tắm, vuốt ve mơn trớn nhau cho đến ranh giới của cảm giác đủ, nhưng không vượt quá ngưỡng ấy.

Sau đó chúng tôi yêu nhau rất lâu vào ban đêm.

Kuba còn chụp cả ảnh cho tôi nữa. Chúng tôi uống rượu vang và không cảm thấy ngại ngùng trước ống kính. Được một bức ảnh rất đẹp. Mặt tôi chìm trong bóng tối, hoàn toàn không thể nhận ra tôi được. Cơ thể tôi nhìn thật lý tưởng. Đường cong phần hông tuyệt đẹp, chân dài, hai bầu ngực săn chắc. Trên bức ảnh ấy tôi là một người mẫu hoàn hảo.

— Anh sẽ đưa cho một họa sĩ nào đó bức ảnh này để vẽ một bức tranh. Anh thích sơn dầu. Đặc biệt là kiểu vẽ thật dày. Khi đó họa sĩ không

chỉ chơi với màu sắc, mà còn với hình thể. Anh sẽ bảo để họ vẽ em. Để anh có thể không chỉ nhìn thấy em, mà còn chạm được vào em nữa.

— Anh sẽ chạm vào bức tranh à?

— Anh sẽ nhắm mắt và nhớ lại.

Tôi chỉ cười. Tôi không tưởng tượng nổi rằng chúng tôi lại có thể nhớ thân thể của nhau đến vậy, đến mức Kuba phải chạm vào bức ảnh thay vì chạm vào tôi.

— Em cũng muốn được xem bức tranh.

— Rồi em sẽ thấy.

Một thời gian sau anh mang bức tranh đến. Nó có màu sáng, những điểm tối duy nhất là tóc tôi, hai núm vú và khu rưng đàn bà rậm rạp của tôi.

— Anh đừng có nói là sẽ treo nó ở nhà.

— Anh sẽ treo chứ. Anh muốn có một phần em ở bên mình.

— Anh nói cứ như là đang tạm biệt ấy.

— Anh phải tạm biệt em. Một lúc thôi.

Anh đặt báo thức sáu giờ, vì sáng mai anh phải đón Ania mệt mỏi đi làm về...

• • •

Bạn bè rất muốn chúc mừng sinh nhật tôi. Nhưng phải một tuần sau chúng mới được làm điều ấy, vì trước đó tôi không cho phép chúng đến. Đầu tiên là tôi chờ Kuba một cách vô vọng. Ngày hôm sau Kuba cũng làm nhờ kế hoạch của mọi người. Cuối cùng cũng được. Tôi không thích lắm cuộc thăm viếng này, nhưng không thể phá bỏ truyền thống được, mà theo đó thì gần ngày sinh của bất cứ đứa nào trong ba đứa, chúng tôi cũng gặp nhau, chỉ ba mẹ đàn bà và chúng tôi tận hưởng niềm vui trong hình hài của chiếc bánh gato, cà phê và rượu ngọt. Và bây giờ cũng phải thế.

Gần đây đường chúng tôi đi đã rẽ theo những ngã khác nhau. Mỗi đứa sống trong một thế giới có phần khác hơn. Cuộc sống của Eva là con cái, dù nó có muốn hay không. Tôi thì đầu tiên quanh quẩn với những truyền dịch, bệnh viện và xét nghiệm. Bây giờ thì tôi đang có Kuba. Nhưng tiếc là

tôi không thể chia sẻ với Dominika niềm đam mê này được. Eva nhìn tôi cau có là đã đủ lắm rồi. Với lại Dominika chỉ chăm chăm đi dự các bữa tiệc dành cho những người độc thân như một món hàng *hot*. Chí ít thì cũng là nó tỏ ra như vậy với chúng tôi, hai con chuột xám trong bộ đồ mặc nhà.

Hai đứa cùng đến. Chúng mang đến một chai rượu màu ngọt, rượu vang, bánh gato sôcôla, hạt điều và một chiếc hộp nhỏ được gói rất đẹp.

— Quà *for you!* – Dominika hôn tôi một lần vào má bên này, một lần vào má bên kia rồi trao quà.

Eva khiêm nhường đứng sau nó, tay cầm hoa.

— Chúc mọi sự tốt lành! Chúc hạnh phúc! – nó nói. – Và mày biết cái gì nữa đấy. Chúc mày sẽ... khổ như tao. – Nó cười. – Tã lót, cứt đái, đêm ngủ cứ hai tiếng lại dậy vì con khóc... - nó liệt kê.

Dominika ngồi im lặng.

— Tao xin lỗi – Eva cúi đầu.

Dominika nhún vai.

— Không sao. – Bao giờ nó cũng làm vẻ mặt hài lòng. – Đã có, đã qua. Tao có thể tiếp tục sống bình thường. Không có những niềm vui – nó nhăn mặt - mà mày vừa chúc Veronika.

— Có vẻ cuộc sống của tao không được bình thường?

— Eva hỏi. – Nó bình thường hơn cuộc sống của mày đấy.

Và Eva, theo tôi, thật tinh tế. Nếu như không phải là sinh nhật của tôi còn Dominika không phải là khách của tôi thì chắc hẳn nó chưa dừng lại ở đây. Ờ, mà tôi biết nói gì với nó? Rằng tôi bực với nó vì tôi không biết liệu chồng mình có gặp gỡ với nó không? Chồng, người trong thực tế không ở cùng với tôi, nhưng điều đó không có nghĩa là anh ấy sẽ cặp với chính nó! Tất cả những chuyện này thật rắc rối. Nhưng có lẽ cuộc đời là vậy. Mọi chuyện đều xoay quanh mối quan hệ giữa con người với con người.

— Mày có lý, gần đây quá nhiều bất ổn. Tao đi dự chiêu đãi cũng nhiều. Cách đây mấy hôm tao lôi Marek – Dominika nhìn tôi – đi ăn tối, vì anh ấy ngồi nhà mỗi một mình.

Tôi nuốt vị đắng vào trong. Thì ra Dominika là cái “chương trình khác” mà chồng tôi bận vào cái buổi tối sinh nhật ấy. Biết làm sao được.

Tôi chẳng có quyền gì với anh ấy cả. Có chăng chỉ là trên giấy. Trong thực tế, chúng tôi đã sống tách biệt rồi.

Eva nhìn tôi dò hỏi. Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, nó vội chuyển đề tài.

— Mà nói đi, tại sao lại không thể gặp chúng tao vào hôm sinh nhật được.

Đó cũng không phải là một đề tài tiện nói.

— Tao bận...

— Với cái tay mà mày với hấn ôm nhau ở sân bay à? – Dominika hỏi.

— Dominika! – Tôi bực bội kêu lên.

— Cứ bình tĩnh. Tao không nói cho ai biết đâu – nó xoa dịu tôi. – Hôm ấy tao tiễn một người ra sân bay và nhìn thấy hai người.

— Ai đấy? – Eva hỏi.

— Không quan trọng – Dominika cắt ngang.

— Ai? – Tôi nhắc lại.

— Tụi mày có thể chuyển đề tài được không?

— Mày nhìn kìa, đề tài của chúng tao thì tiện nói cho mày, nhưng của mày thì không tiện cho chúng tao.

— Là Stephen – nó trả lời thẳng tưng. – Rồi sao đây? Chúng mày sẽ thiêu sống tao như thiêu một mụ phù thủy chẳng? Đúng, đó là con của anh ấy, đúng, tao tiễn anh ấy ra sân bay.

Chúng tôi ngồi im lặng. Không ngờ tới sự thú nhận như thế này.

— Mày vẫn liên hệ với anh ta chứ?

— Ừ - Dominika gật đầu.

— Từ hồi ấy?

— Ừ. – Dominika như thể mềm yếu đi. – Thực sự là tao chẳng đòi hỏi gì cả - nó khe khẽ nói. – Thực sự. Là anh ấy tìm thấy địa chỉ mail của tao ở đâu đó, viết thư, sau đấy gọi điện và đến.

— Đơn giản thế thôi á? – Eva nhăn mặt.

— Ừ, đơn giản thế thôi. – Dominika ngồi co ro trên ghế. Thì tao còn biết làm gì nữa? Anh ấy cũng chả hỏi có đến được không, và cứ thế là đến! Anh ấy đến và gọi điện, nói rằng đang ngồi trên sân bay, rằng đang phân vân không biết nên tìm khách sạn hay có thể ngủ lại ở chỗ tao.

— Và mày cho anh ấy ngủ lại... - Tôi khẳng định nhiều hơn là hỏi.

Dominika gật đầu.

— Mày chỉ cho anh ta ngủ lại thôi?

Nó lắc đầu.

Chúng tôi im lặng. Không đứa nào biết phải nói gì. Tôi ra bếp lấy cái mở nút chai. Khi tôi quay lại, Eva và Dominika vẫn ngồi nguyên ở tư thế lúc tôi đi ra. Không một cử động, không một lời nói.

Tôi lấy ly trong tủ ra và rót rượu.

Tôi là người đầu tiên cầm ly và nâng lên.

— Tụi mày biết gì không? Chúng mình uống đi. Vì chúng ta. Để mọi sự rồi sẽ tốt đẹp. Và để chúng mình có sức làm được như thế - tôi thở dài.

— Tao kiệt sức rồi – Dominika thở dài. Nó uống một hơi hết chỗ rượu vang và đưa ly cho tôi để rót thêm. Tôi rót ngay. – Tụi mày biết không... Tao không đến nỗi tồi như vậy đâu. Tao nói linh tinh đủ thứ, nhưng ở trong này – nó chỉ vào tim – không đến nỗi tồi...

Tôi không biết phải nói gì. Tôi đã tức nó vì buổi sinh nhật tôi nó đã đi cùng với Marek. Nhưng có thể thực sự nó không muốn làm điều gì xấu...

Tôi ngồi xuống cạnh nó. Eva ngồi ở phía bên kia.

Nhưng còn sinh nhật.

Một ly vang nữa.

— Tao muốn quên. Nhưng không thể. Anh ấy cũng không quên – nó nói. – Đó chỉ là một lúc một nhát, thậm chí không được cả một đêm. Chỉ năm phút. Thật tiếc. Tụi tao viết mail, nói chuyện qua điện thoại. Đầu tiên thỉnh thoảng lắm mới một lần, sau đấy cứ ngày một nhiều hơn... Hàng ngày, mấy lần một ngày... Và sau đấy thì cứ một lúc lại gọi. Và anh ấy đến.

Chúng tôi ngồi nghe chăm chú. Tôi chỉ rót thêm rượu.

— Tao ra sân bay đón anh ấy. Tao đi với ý nghĩ rằng sẽ tổng anh ấy lên một chuyến bay khứ hồi gần nhất. Tao định thật cứng rắn. Ôi, Chúa ơi, tao nghĩ là như mọi khi, tao có thể tự mình quyết định mọi việc. Bởi tao đâu có yêu! Tao coi tụi đàn ông chỉ như một thứ công cụ mà thôi!

Đó là một cú sốc đối với chúng tôi. Dominika đang yêu.

— Mày yêu à?

Nó gật đầu.

— Tao không biết phải làm gì. – Nó nhún vai. Tao ở đây, còn anh ấy ở đâu đó gần London, với vợ, với một chú cún cưng, với ngôi nhà của mình...

— Tao nghĩ là vợ với cún cưng không phải là vấn đề ở đây. – Eva thử giải tỏa tình hình.

Tuy nhiên Dominika không còn bụng dạ nào để cười.

— Đúng, vợ. Chúng mày phải hiểu là khi mà tụi tao chưa gặp nhau thì mọi chuyện của họ đều ổn cả! Mặc dù ở một khía cạnh khác thì lại là không ổn, nếu một người đàn ông có vợ lại quyết định làm tình trong nhà vệ sinh với một phụ nữ vừa mới quen – nó nhận định. Bây giờ tao nghĩ thế này. Ví dụ, Jacek không đồng ý...

— Dominika! – Eva kêu lên.

— Tao xin lỗi... - Dominika thở dài. – Lạy Chúa tôi, tao nói tất cả những chuyện này với tụi mày để làm gì cơ chứ.

— Mày cứ nói đi – tôi đề nghị. – Vì đó chưa phải là kết thúc, đúng không?

— Chưa. – Nó lắc đầu.

— Tao không biết có còn đủ sức nữa không. – Eva mở nắp chai rượu ngọt. – May mà tao đã hút sữa và để trong tủ lạnh. Mai thì chắc là tao tỉnh rồi.

Dominika nhăn mặt và đưa mắt nhìn.

Eva rót rượu ngọt vào chiếc ly vừa dùng để uống vang.

— Mạnh – nó nói. – Biết làm sao được. Thỉnh thoảng cũng phải uống say để chịu đựng thực tế. – Nó uống mấy ngụm. Mày nói đi. Tao sẵn sàng rồi đây. Nó cười với Dominika. – Và tao biết rằng mình có một ông chồng tốt...

— Mày có... - Dominika thở dài. – Lần đầu tiên Stephen đến... tao không muốn nhìn anh ấy. Tuy nhiên, khi nhìn thấy anh ấy ở sân bay, tao đã quyết định sẽ nói chuyện với anh ấy một lần cuối cùng. Rằng đơn giản là hai người sẽ về nhà, sẽ ăn trưa, nói chuyện, sau đó ai sẽ về giường người đó ngủ. Và đã đúng như thế. Mặc dù là không hoàn toàn... Hai người về nhà tao, dọc đường rẽ qua một cửa hiệu pizza đặt bánh mang về. Tao cố tình

không chọn nhà hàng. Chúng mày biết đấy, không khí ở đây... Tao không muốn điều ấy. Những gì đang diễn ra trong lòng tao đã là đủ rồi... Tụi tao ngồi và nói chuyện.

— Mày có nói với anh ấy về đứa bé không? – tôi hỏi.

Dominika gật đầu.

— Cuối cùng thì có nói. Tao nghĩ là anh ấy sẽ sợ, rằng anh ấy sẽ đưa ra quyết định là gặp gỡ với tao quá nhiều rủi ro... Tao nói với anh ấy về cái thai. Anh ấy sưng người lại. Hỏi thế đứa bé bây giờ thế nào... Tao bảo không còn nó nữa rồi. Tao không muốn anh ấy phải lo lắng. Anh ấy găm lên với tao. La. Hét. Anh ấy như phát điên. Gào lên, rằng tao có quyền gì mà dám quyết định số phận đứa con của anh ấy. Tao cũng gào lên rằng năm phút trong nhà vệ sinh không đảm bảo để anh ấy đáng được gọi là bố.

Dominika dừng lại và rót rượu ngọt cho chúng tôi.

— Anh ấy có ở lại không? – Eva hỏi.

Dominika lắc đầu.

— Anh ấy bỏ đi, đóng sập cửa lại. Tao còn lại một mình, gào khóc. Tao chắc rằng như vậy là hết rồi, rằng anh ấy sẽ không bao giờ gọi điện nữa. Và thậm chí tao đã cảm thấy nhẹ nhõm vì mình đã không phải là người đưa ra quyết định.

— Anh ấy có quay lại... - tôi ngắt lời nó.

— Anh ấy quay lại. Khoảng một tiếng sau. Có thể là hai. Ngồi xuống cạnh tao, cầm tay tao. Anh ấy bắt đầu kể... Rằng đối với anh ấy tao là một người đặc biệt, rằng anh ấy cũng không hiểu nổi tình cảm của mình. Anh ấy nói giống hệt như tao nghĩ. Tụi mày biết không, anh ấy cảm nhận y như tao... Anh ấy xin lỗi tao. Chính tao cũng chẳng biết vì cái gì. Có lẽ vì anh ấy đã không nhận ra tao đã có bầu. Làm sao mà anh ấy có thể nhận ra cơ chứ? – Mặt nó sáng lên. – Anh ấy bảo rằng người đàn bà mang trong mình đứa con của anh ấy, cho dù chỉ trong chốc lát, sẽ mãi mãi là đặc biệt đối với anh ấy.

— Anh ấy có con không? – tôi hỏi.

— Không. Họ luôn cho rằng họ còn thời gian cho chuyện đó...

— Họ bao nhiêu tuổi?

— Anh ấy bốn sáu. Vợ anh ấy bốn mươi.

— Có lẽ họ không còn thời gian.

— Không còn... Nhất là bây giờ.

— Tại sao?

— Tối hôm ấy tụi nao nói chuyện lâu lắm. Như những người bạn. Tao trải ga cho anh ấy trong phòng ngủ, còn tao sang phòng khách nằm trước TV. Tao không ngủ được. Anh ấy cũng thế. Đột một tiếng sau anh ấy ra hỏi tao xem gì thế. Đang có một phim gì đấy, tao cũng không nhớ nữa. Tụi tao xem một bộ phim, thực ra thì toàn nói chuyện, sau đấy xem một bộ phim nữa. Tao không nhớ như thế nào, nhưng khi chúng tao thức dậy thì đang trong vòng tay của nhau. TV vẫn đang nói.

— Và không chỉ kết thúc ở trong vòng tay của nhau... - tôi kết luận.

Dominika lắc đầu phản đối.

Chúng tôi ngồi im lặng. Thỉnh thoảng lại có một đĩa cắn hạt dẻ hoặc ăn bánh.

— Thế bây giờ thế nào? – tôi phá vỡ sự im lặng.

— Tụi mày ghét tao...

Chúng tôi nhìn nó chờ đợi.

— Sau đấy anh ấy đến lần thứ hai. Và lần thứ ba... Tụi tao đã đưa ra một số quyết định... Đúng hơn là anh ấy. Tao đã nộp hồ sơ. Ra Tết tao sẽ sang Anh. Stephen tìm được cho tao một chỗ làm. Ở ngân hàng... Tao sẽ làm cái công việc giống như tao vẫn làm cho đến lúc này.

— Thế còn vợ anh ấy?

— Chị ấy đã biết – Dominika trả lời.

— Chúa ơi... - Eva thì thào.

— Hình như chị ấy cũng không buồn lắm. Tao cũng không biết. Có thể Stephen chỉ nói thế để tao không áy náy. Tao cũng không biết nữa. Mặc dù tao chỉ là một con bé tầm thường – nó cười vẻ mai mỉa – nhưng cũng có những ngày tao cảm thấy thật kinh khủng với tất cả những chuyện này. Tao cũng không đến nỗi tồi tệ...

Chúng tôi không biết phải nói gì.

Bởi còn biết nói gì trong tình huống như thế này.

— Mà hạnh phúc chứ? – Eva hỏi.

— Thịnh thoảng rất hạnh phúc. – Dominika cười. – Và thỉnh thoảng rất không hạnh phúc. Theo dạng hình sin. Thật kinh khủng phải không?

— Tao cũng không biết – Eva trầm ngâm. – Chẳng bao giờ chỉ có toàn màu hồng đâu...

— Không? – Dominika ngạc nhiên. – Thế mà tao luôn mơ ước có được sự bình yên như mày.

— Tao? Bình yên? – Eva ngạc nhiên.

— Sự ổn định... Chồng, con, căn hộ. Thịnh thoảng có người giúp việc đến dọn nhà, hoa ngoài ban công. Rất gia đình, ấm cúng.

Eva cười.

— Dominika, chỉ tưởng thế thôi. Có con rồi thì không được yên đâu. Cứ chốc chốc lại có chuyện gì đấy. Không thâm chỗ này tím chỗ kia thì lại đứt cúc áo, không cúc áo thì lại đau bụng đau bảo... Mà chẳng mấy nữa chúng sẽ biết cãi nhau. Tao chỉ mơ ước có một chuyến đi đến miền cô độc nào đấy. Một mình, hoàn toàn một mình...

— Còn mày? – Dominika hỏi. – Verka, mày mơ về điều gì? Về cái tay đẹp trai ở sân bay chẳng?

• • •

Tôi không biết mình ước mơ điều gì. Tự tôi không biết lắm mình muốn gì nữa.

Đêm hôm ấy tôi lại mơ thấy Marek. Chúng tôi gặp tai nạn, và tôi bị cái gì đấy. Không đi được. Anh bế tôi đi qua một cách đồng đầy hoa anh túc, sau đó đặt tôi vào một cái bồn tắm rộng mênh mông và nói rằng bây giờ thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Rằng anh đã lo sao cho tôi được hạnh phúc.

Khi tôi tỉnh giấc, Kuba không còn ở bên cạnh tôi nữa. Tôi còn lại một mình, với những ký ức về giấc mơ.

Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Chỉ có điều như thế nào, khi thế...

Hồi mới quen Kuba, anh hỏi liệu tôi có phải là Veronika có cuộc sống hai mặt, hay là người quyết định là mình sẽ chết. Tôi không muốn chết. Nhưng tôi cũng không muốn mình có một cuộc sống hai mặt. Tiếc thay, tất cả đã chứng minh điều đó.

Chương 13

Một bà
Thử
Lấy cắp một chiếc bánh
Của một bà
Giữa ban ngày
Ăn trái anh đào
Bên chiếc bàn ấy
Có hai bộ đồ ăn
Chiếc bánh quá nhỏ cho ba người

Maryla Rodowicz “Khi gió”

Vào cuối tháng mười một, con gái Eva bị ốm. Eva phải khó khăn lắm mới xoay sở được. Nó không nhờ ai giúp, nhưng khi nghe nó nói trong điện thoại, tôi lên xe và phóng đến nhà nó ngay.

Emilka nôn suốt một ngày. Con bé không ăn uống được gì. Nó mệt lả và rầu rĩ. Eva gần như không đủ sức để đứng nữa. Jacek lại đi công tác, còn bà ngoại cũng đang ốm.

— Cảm tạ – Eva thở dài. – Chắc là con bé bị lây từ bà ngoại. Dở nhất là nó không chịu uống gì – nó lo lắng. – Với một đứa trẻ còn nhỏ như vậy rất dễ bị mất nước.

— Có lẽ tụi mình phải đưa con bé đến bệnh viện? – Tôi để Emilka ngồi trên đùi mình. Con bé gần như đã thiu thiu ngủ.

— Tao không biết, Verka, tao không biết. Bà ngoại ốm, Jacek không có nhà. Mà có thấy như thế là như thế nào không? Có lạ không, khi anh ấy nói yêu con mà không bao giờ ở nhà với mấy mẹ con.

— Evcia, bình tĩnh nào. Hay là tao đưa con bé đến bác sĩ? – tôi hỏi.

Tôi biết Emilka từ khi mới đẻ, con bé sẵn sàng ở lại với tôi, nên không có vấn đề gì cả, nếu tôi đi với con bé đến bệnh viện.

— Mà đi được chứ? – nó hỏi tràn trề hy vọng.

— Tất nhiên rồi. Chỉ có điều... Có thể họ sẽ giữ nó nằm viện... Đền phòng trường hợp xấu nhất, tao gói theo bộ đồ ngủ và tất cả những thứ cần thiết.

Eva nhìn tôi sợ hãi.

— Mà bình tĩnh đi, họ sẽ điều trị cho con bé. Một đứa bé như thế này rất dễ bị mất nước, ai thì ai chứ mà nhất định phải biết điều đó.

— Tao biết, tao biết... Về lý thuyết thì tao biết cả, nhưng khi đó là con mình thì tao thật bất lực. Và thậm chí tao không nghĩ được cái gì nữa. Tao rất muốn đi với con bé, nhưng còn Marika... Mà thì không cho nó bú được rồi... Chúa ơi... Tao không biết phải làm gì nữa.

— Cưng à – tôi lên kế hoạch – mà ở nhà với Marika, tao đi với Emilka đến bệnh viện.

— Mà lấy xe tao ấy, trong xe có ghế cho trẻ em...

— Không, tao chỉ lấy cái ghế thôi. Mà mở cửa xe cho tao qua cửa sổ nhé.

Tôi mặc thêm áo cho Emilka, con bé vẫn khóc, và ra khỏi nhà. Trông một đứa trẻ khỏe mạnh đã khó, nhưng với một đứa trẻ đang ốm mà lại không phải là con mình, thì quả là một thử thách. Chúng ta không hiểu tiếng khóc của nó, chúng ta không biết con người bé bỏng ấy muốn gì ở chúng ta, khi nó đang ngồi cạnh và cứ khóc thét lên. Tôi đến bệnh viện, đi vào chỗ mà chỉ có xe cứu thương mới được đậu, vội vàng cho xe vào bãi, lạch lạch, cho xong việc, rồi ôm vai Emilka và chạy đến phòng đón tiếp.

Phải điền đến hàng tí tí thứ giấy...

— Chị có phải là mẹ cháu bé không?

— Phải, à không, là cô.

— Tóm lại là thế nào?

— Là cô, thưa chị. Liệu có ai đó khám ngay cho cháu được không? –

Tôi chỉ vào Emilka. Tôi đã đưa ra câu hỏi mà chắc là tất cả những người

đang đứng xếp hàng đều muốn thốt ra.

Cô nhận hồ sơ nhìn tôi với ánh mắt lạ lùng. Cô vừa nhận được hoa từ đồng nghiệp, hôm nay là sinh nhật cô. Những bông hoa đứng cạnh bàn phím, cô gõ họ tên, ngày sinh và những thông tin cần thiết khác trên bàn phím ấy.

Cuối cùng cô ấy đưa cho tôi một dải băng, trên đó có họ tên và tôi quấn dải băng ấy lên tay Emilka. Cô nhân viên bảo tôi vào phòng khám. Không có bác sĩ. Tôi vào hết phòng này đến phòng khác dọc theo hành lang, trong lòng cảm thấy rất bức bối.

Mẹ, phiên bản demo.

Nếu như tôi, vì stress mà không thể ngồi và chỉ muốn giục giã tất cả những ai mặc áo choàng trắng, thì Eva còn cảm thấy như thế nào?

— Chị gặp tôi à? – chị bác sĩ mời vào phòng khám.

Tôi gật đầu và bế Emilka vào trong. Có lẽ con bé đã ngủ thiếp đi được một lúc. Nó không nôn nữa, nhưng mặt tái nhợt.

— Cháu nôn từ bao giờ? - bác sĩ vừa khám bụng con bé vừa hỏi.

Tôi kể tất cả những gì tôi đã chứng kiến và tất cả những gì Eva dặn tôi.

— Chúng ta phải để con gái nằm lại bệnh viện thôi.

Tôi nghe thấy hai từ “con gái” và “bệnh viện”.

Chúa ơi.

— Cần phải tiếp nước cho cháu. Theo tôi những gì tồi tệ nhất đã ở phía sau chúng ta. Chị đừng quá lo lắng. Chỉ một đêm, mai cháu ra viện lại tươi như vừa mới sinh ra ấy mà. – Chị cười. – Tất nhiên chị có thể ở lại với cháu.

Chúa ơi, bệnh viện.

Eva.

Tôi cần phải gọi điện báo cho nó biết.

Đứa bé là quan trọng nhất. Đầu tiên phải nhận phòng, sau đấy sẽ gọi.

Chúng tôi đi thang máy lên tầng trên. Emilka được nhận một giường người lớn.

— May mà giường to như thế này – một chị ngồi ở giường bên cạnh nói, trên giường có một cậu bé đang ngủ. – Đêm có thể nằm chung với cháu. Họ không đuổi đâu. Mà sẽ tốt cho đứa trẻ hơn khi có mẹ bên cạnh.

Ôi, Chúa ơi. Emilka sẽ không có mẹ. Chỉ có cô. Không sao. Tôi sẽ cố gắng là một bà cô tốt nhất dưới bầu trời này. Một người bạn tốt nhất. Điện thoại cho Eva.

— Chào cưng...

— Mà nói đi – tôi nghe thấy. Một câu hỏi như kiểu sống hay là chết đây.

— Hai cô cháu sẽ ở lại bệnh viện một đêm. Emilka bị mất nước.

— Ôi, Chúa ơi... - nó thờ dài. – Mà nghe này, tao sẽ đến cùng với Marika, rồi mà sẽ đưa cháu về nhà... - Eva cố sắp đặt.

— Evcia, đừng có sốt ruột. Hai cô cháu đã đăng ký xong xuôi rồi – tôi bình tĩnh nói. – Giống như ở khách sạn ấy – tôi nói thêm, khi nhìn lên những bức tường trắng. – Có giường này, Emilka ngủ rồi, ngay bây giờ họ sẽ làm xét nghiệm cho con bé. Mọi chuyện ổn cả. Thỉnh thoảng tao sẽ gọi về. Hai mẹ con ngủ ngon đi. Tao sẽ lo mọi việc.

Bản thân tôi không biết liệu mình có lo được không, nhưng đơn giản là tôi phải lo được. Hẳn không chỉ một bà mẹ phải đứng trước thử thách “tôi phải”. Thế thì cả tôi cũng phải đối mặt.

Một cô hộ lý bước vào phòng. Dễ thương, một cô gái tóc vàng mảnh dẻ. Tóc được uốn thành từng lọn, những dải tóc xòa lộn xộn lên trán, còn đôi mắt rất xanh thì như biết cười. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy đôi mắt nào như thế.

— Xin chào – cô ta cười nói. Cô ta nhìn lên tờ giấy. – Chào Emilka. – Cô vuốt vuốt đầu con bé đang ngủ. – Con phải dậy thôi, để cô còn cho con uống thuốc – cô ta nói bằng một giọng ngọt ngào. – Đầu tiên cô sẽ châm một cái rất nhẹ thôi – cô ta báo trước khi đang chuẩn bị kim. – Và sau đấy con sẽ được nhận phần thưởng – cô ta tiếp tục bằng một giọng nhẹ như đang hát.

Tôi cười với cô ta, không tự tin lắm.

— Chị đừng quá lo lắng. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi – cô ta quay lại phía tôi nói bằng đúng cái giọng đã nói với Emilka. – Con gái chị sẽ được truyền nước và chắc chắn sáng mai sẽ ra viện.

— Rất cảm ơn ạ - tôi thì thầm.

Emilka thậm chí không khóc. Người phụ nữ có cách tiếp cận với trẻ con thật tuyệt vời.

Cô ta ngồi cạnh Emilka một lúc, vuốt ve hai má nó.

— Chị có cách tiếp cận với trẻ em thật tuyệt vời – tôi thờ dài. – Giống như thế chúng là...

— Tôi không có con... - Người phụ nữ tóc vàng cười buồn. – Đây là những đứa con của tôi. Tôi yêu chúng như yêu con đẻ của mình... Thậm chí nhiều khi còn hơn. Tôi cố gắng giúp đỡ chúng bởi tôi biết rằng phải ở đây là quá đủ tồi tệ đối với chúng. – Cô ta đứng dậy khỏi ghế. – Tôi phải đi tiếp. – Cô ta cười. – Nhưng bệnh nhân nhí khác đang cần tôi. Nếu có chuyện gì đó xảy ra, hãy gọi điện cho tôi. Và chị hãy nằm cạnh Emilka. Chắc chắn chị cũng rất mệt. – Cô ta cười một lần nữa rồi đi ra.

Tôi ngồi trên giường. Emilka ngủ. Từng giọt, từng giọt sống chảy từ ống truyền.

Điện thoại cho Eva.

— Mọi việc ổn cả. Emilka được truyền dịch, bây giờ đang ngủ rồi... Cô y tá dễ thương lắm.

— Rất cảm ơn mày... - Tôi thấy tiếng nói khẽ của Eva. Có thể nghe thấy nó khóc.

— Sáng mai tao gọi lại.

— Veronika, cảm ơn mày.

— Không có cảm ơn gì hết. Tao đã vào vai người mẹ. Phải nói với mày là còn khó hơn tao tưởng.

Tôi kết thúc cuộc nói chuyện và nằm xuống cạnh Emilka.

Tin nhắn của Kuba.

• *Sau năm phút nữa anh sẽ đến chỗ em. Ania trực thay cô bạn.*

• *Em không thể. Em đang ở trong bệnh viện với con gái của Eva – tôi viết lại.*

Một lát sau, điện thoại rung lên. Kuba.

— Có gì nghiêm trọng không?

— Không, em hy vọng là không... Có lẽ là cảm tạ.

— Cháu nằm ở đâu?

— Ở Zaspá...

— Ồ... - Kuba lâu bầu. - Ania đang trực... và... - Chắc là anh muốn nói nếu có chuyện gì thì có thể nhờ chị ấy giúp đỡ. Nhưng sẽ như thế nào nhỉ?

— Có thể em sẽ gặp chị ấy... Cho dù có lẽ tốt hơn là không nên. - Tôi cười. - Tất cả vẫn đang trong tầm kiểm soát. Thực sự là ở đây họ chăm sóc rất tốt.

— Anna Mickiewicz - Kuba nói. - Như trong tên Adam ấy. Hay là vì thế nên cô ấy không muốn lấy anh làm chồng nhỉ? - Anh cười to.

— Em nhớ rồi, nhưng chỉ mai là cháu ra viện thôi.

— Ngày mai anh phải gặp em. Cho dù chỉ chốc lát. Anh nhớ lắm... Anh sẽ viết thư. Anh còn lại được gì? - anh thở dài.

— Ra viện em sẽ báo cho anh biết ngay. Chúc ngủ ngon.

— Chúc ngủ ngon. Nếu em cần gì thì cứ gọi điện nhé.

— Tất nhiên rồi.

Tôi cất điện thoại. Ôm Emilka và thiếp đi.

Khi tỉnh giấc, tôi không biết mình đang ở đâu. Có ai đó đã đắp cho tôi chiếc chăn.

— Tôi đã thay ống truyền - cô y tá nói nhỏ. - Chị không đắp gì cả. Tôi đã mang đến cái chăn. Chị cứ ngủ thêm đi. Tôi thấy là Emilka đã khá hơn rồi đấy.

Tôi cười.

— Vâng, cháu đã khá hơn. - Tôi chỉ vào con bé đang ngủ ngon lành.

Một lát sau, nụ cười sững lại trên môi tôi.

Trên tấm biển hiệu của người phụ nữ có ghi “Anna Mickiewicz. Y tá trưởng”.

Chương 14

*Tình yêu không chết, mặc dù đôi khi nó
không biết mình muốn gì*

Bajm “Tình yêu không chết”

Mùa Giáng Sinh đang đến gần. Tôi sợ những ngày lễ này, bởi đó là thời gian mà người ta rất nhớ về gia đình. Những món quà Giáng Sinh, không khí tràn ngập niềm vui, thậm chí cả ở trong các siêu thị, sau đó là bữa tối Giáng Sinh, bẻ bánh Thánh và đôi khi là những giọt nước mắt xúc động.

Hàng năm tôi đều nhớ lại cái cô bé chạy rất nhanh để xem Ông Sao hay Ông Già Noel để dưới gốc thông cho mình món quà gì. Bao giờ đến nhà tôi cũng là Ông Sao, còn đến nhà Marek là Ông Già Noel. Và chẳng bao giờ họ gặp nhau...

Tiếc thay. Ông Già Noel đã không mang đến cho tôi một bé gái, để tôi có thể mua quà cho bé...

Mẹ chồng tôi gọi điện.

— Veronika, hay là vẫn như hồi xưa, chúng ta sẽ cùng đón Giáng Sinh? Ở nhà bố mẹ?

— Mẹ ơi... - Liệu tôi có cần phải tiếp tục gọi như thế không? – Có lẽ đây không phải là một ý tưởng tốt... - Mẹ đã mời bố mẹ con. Ông bà hứa là sẽ đến.

— Mẹ ơi, con rất lấy làm tiếc. – Liệu có thực sự tôi lấy làm tiếc?

— Con cứ suy nghĩ thêm đi. Có thể con sẽ đổi ý.

— Con không đổi ý đâu mẹ ạ. Như vậy sẽ rất khó cho chúng con...

Sẽ rất khó nếu phải bẻ bánh thánh chung với Marek, tha thứ cho nhau mọi chuyện, khi mà những bước đi của chúng tôi thực sự đang hướng tới ly

hôn...

Tôi thấy thương bố mẹ tôi, khi họ phải đồng ý dự lễ Giáng Sinh cùng mẹ chồng tôi ở sau lưng tôi. Tôi thích ngày lễ, nhưng bao giờ tôi cũng muốn được đón nó theo cách của mình. Lễ năm ngoái đã là như vậy.

Marek biết những ước mơ của tôi. Vào một ngày đẹp trời của tháng mười hai, chúng tôi lên xe và đi Kaszuby. Chúng tôi không đến tận nơi. Mà để ô tô tại một gia đình, sau đó kéo xe trượt tuyết để đến đích.

Mùa đông, ở đây mọi cái nhìn đều khác. Khắp nơi là một màu trắng. Tuyết tinh khiết, chưa bị một sinh vật sống nào chạm tới. Xa hơn một chút có thể nhìn thấy dấu vết của những con thú rừng.

Và yên tĩnh. Chúng tôi có thể nghe thấy những suy nghĩ thầm kín nhất của mình.

Chúng tôi trang trí cây thông Noel, ở ngay cạnh nhà. Chúng tôi thắp đèn. Vào bữa tối Giáng Sinh, chỉ có hai chúng tôi ngồi vào bàn ăn. Chiếc lò được xây bằng gạch tỏa ra hơi ấm thật dễ chịu, còn trong lò sưởi, lửa lách tách reo vui.

— Em nhìn kia, con đường kia nhìn cứ như là chốc nữa Ông Già Noel sẽ đi theo con đường ấy – Marek nói.

Quả thật. Nếu có thể tưởng tượng...

Chúng tôi đặt những gói quà dưới gốc cây vân sam ở ngoài trời. Tôi muốn là người đầu tiên, nhưng khi tôi bí mật ra gốc cây thì đã nhìn thấy những gói quà sặc sỡ nằm ở đó. Tôi cười. Thật giống trẻ con. Mỗi chúng tôi vẫn muốn tin vào Ông Già Noel. Chúng tôi đã bao nhiêu tuổi, điều đó không quan trọng.

Đó là quãng thời gian tuyệt đẹp. Những mùa Noel đẹp nhất trong đời. Tất cả những gì cần đều có. Bánh mì tươi trên bàn, súp củ cải đỏ nóng pha từ túi ra. Cá và bánh rắc vừng mà cả hai đứa chúng tôi cùng mê mẩn. Với chúng tôi, bánh đó có thể là món ăn duy nhất trong ngày lễ. Thường thì chúng tôi ăn vào ngày đầu tiên và ngày thứ hai của mùa lễ.

Chúng tôi đi dạo, tay trong tay. Chúng tôi trượt băng trên mặt hồ đóng băng. Chúng tôi hát to những bài thánh ca, và hát bè hân hoan, tiếng vọng từ bờ bên kia đáp lại chúng tôi.

Khi đó với chúng tôi hạnh phúc thật trọn vẹn, không cần gì thêm. Một không khí tràn ngập tình yêu. Một tình yêu có thể vượt qua mọi thứ. Khi đó chúng tôi tin tưởng sâu sắc rằng năm mới sẽ mang đến cho chúng tôi ước mơ lớn nhất. Đứa con. Chúng tôi không ngờ rằng Giáng Sinh năm sau chúng tôi đã mỗi người một nơi. Không còn cơ hội cho một cuộc sống bình thường. Nếu như khi ấy có thể giữ thời gian dừng lại. Cho dù đang là mùa đông, cho dù nhiệt kế chỉ năm độ, trái tim chúng tôi vẫn nóng hổi. Và ban đêm, cơ thể chúng tôi được đốt nóng.

— Thế con định làm gì vào Giáng Sinh, làm em bé chắc? – Phản ứng của mẹ với sự vắng mặt của tôi chỉ có thể là một. – Đẳng nào thì con cũng không thể ngồi một mình ở nhà được.

— Mẹ ơi, con không thể giả vờ rằng mọi thứ vẫn bình thường.

— Thì hai đứa đã ly hôn đâu.

— Chúng con sẽ phải làm điều đó – tôi thở dài.

— Các con đừng có làm điều gì vội vàng.

— Mẹ ơi, mẹ nói cứ như là chúng con sẽ quay lại với nhau ấy. Anh ấy... Có lẽ anh ấy sẽ gặp Dominika... Con...

— Con đừng có nói là sẽ gặp thằng nào đấy nhé. Thế con đón Noel với nó à?

— Con cũng không biết nữa, mẹ à. Có thể...

Tôi còn biết nói gì nữa? Chẳng nhẽ lại bảo điều đó còn tùy thuộc vào việc liệu Ania có đi trực hay không? Rằng có thể tôi sẽ phải nấu bữa cơm Noel vào ngay trước nửa đêm hoặc vào ban ngày, chỉ vì lúc ấy Kuba mới có thể ăn cùng tôi được? Hoặc có thể là anh ấy hoàn toàn không đến?

Tôi không biết dưới chân mình là cái gì nữa. Tôi mua cho Kuba hai cái đĩa. Tôi muốn anh biết loại âm nhạc của tôi. Ngoài ra tôi không có gì hơn cho anh cả. Tuy nhiên có lẽ đó không phải là điều quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là chúng tôi được ở bên nhau.

• • •

Tôi lên một danh sách cần phải mua cho dịp lễ khi tôi nhớ ra rằng đã hết băng vệ sinh. Tôi nghĩ là đã đến kỳ. Tôi nhìn vào cuốn lịch, nơi tôi đã đánh dấu cẩn thận những ngày có kinh bằng mực đỏ. Có một cái gì đó không được khớp. Tôi vẫn nhớ là khi tôi cùng với Kuba ở nghĩa trang, tôi đã phải chạy vào toilet... Và sau đấy tôi đã nhờ anh ấy đến hiệu thuốc. Đó là ngày mồng bốn tháng mười một. Tôi nhăn trán.

Trong lịch, các ngày mồng bốn, mồng năm, mồng sáu, mồng bảy, mồng tám được đánh dấu đỏ. Sau đó không có gì cả. Trong tháng mười hai trống không. Mà đã là hai mươi rồi.

Ôi, Chúa ơi. Tim tôi đập như điên.

Tôi có thai?

Rõ ràng là như vậy.

Điều lạ lùng nhất trong tất cả chuyện này, là tôi không hề vui. Không phải như thế này. Không phải...

• • •

Lần này tôi không đi mua que thử. Tôi sợ cái mà nó sẽ chỉ ra. Thường thì tôi chỉ chậm kinh hai, ba ngày. Không bao giờ lâu hơn. Còn bây giờ?

Tôi không nói cho Kuba biết. Để làm gì? Nói chung là tôi phân vân, có nên nói cho anh ấy biết không. Tôi sẽ phá hoại mối quan hệ của họ, để anh sống với tôi chỉ vì tôi đang mang đứa con của anh ấy?

Không phải như thế.

Rõ ràng là Chúa đã nghe thấy lời tôi cầu nguyện, mặc dù là theo cái cách rất trái khoáy. Tôi cầu xin một đứa con. Không phải là một gia đình hạnh phúc. Tôi nghĩ rằng để có hạnh phúc trọn vẹn, tôi chỉ thiếu mỗi đứa con. Ôi Chúa ơi. Tôi đã không cầu xin cho nó được mạnh khỏe, mà chỉ cốt là có nó. Vậy nếu như Chúa nhạo báng tôi thì sao?

Có thể bị vào khi nào nhỉ? Bởi chúng tôi đã rất thận trọng. Kuba chú ý tới mức tối đa có thể. Chưa bao giờ chúng tôi yêu nhau mà không có gì bảo vệ. Có lẽ là điều kỳ diệu đã xảy ra. Ít ra thì Eva cũng khẳng định như thế, vì nó có hai con mà không đứa nào theo kế hoạch.

Nó luôn nói, rằng những điều kỳ diệu có tồn tại.

Và đã có.

Hình như tôi cũng có điều kỳ diệu của mình.

Chỉ có điều vào thời điểm này của cuộc đời tôi thì đó không phải là điều kỳ diệu.

Tôi đã muốn có con. Nhưng bây giờ thì sao đây?

Trong tích tắc, thoáng qua đầu tôi là ý nghĩ, hay là tôi quay lại với Marek... Chẳng phải bây giờ tôi đã có tất cả những gì cần cho hạnh phúc đó sao. Tình yêu, Marek, và con...

Có lẽ Marek không chấp nhận chuyện tôi ngủ với người đàn ông khác. Rằng đứa bé được hình thành một cách hoàn toàn bình thường.

Anh chấp nhận việc thụ tinh bằng tinh trùng của người cho. Nhưng ở đó không có sự đắm say. Chỉ là không khí bệnh viện, lạnh lùng. Mãi sau đó ông xã mới vuốt ve tóc bạn. Và trước đó cũng thế. Một màn dạo đầu cho nhu cầu ở bệnh viện.

Ôi, Chúa ơi.

Sẽ tốt thôi. Cùng lắm là tôi sẽ một mình. Ở, mà không hoàn toàn một mình. Với đứa con của mình nữa.

• • •

Sáng sáng tôi vào phòng tắm với hy vọng là nỗi lo sợ của tôi là không có căn cứ. Tiếc thay.

Mãi vào tuần giữa Giáng Sinh và Năm Mới tôi mới có lịch đi khám bác sĩ. Tôi sẽ không tặng Kuba những chiếc giày bé xíu có thắt nơ đỏ, giống như trong phim... Có lẽ anh sẽ không vui.

Tôi phải nói với anh về chuyện này.

Ngày hôm sau, tôi gửi mail trong giờ làm việc. Đã lâu chúng tôi không viết cho nhau. Tôi đã quên là mình thấy thiếu vắng điều đó. Những bức thư là thứ đã gắn kết chúng tôi. Tôi nhớ có lần có một người đã cảnh báo tôi: “Hãy cẩn thận với những mối quen biết bắt đầu từ những cái đầu. Những mối quan hệ được khởi đầu bằng sự hài lòng về tình dục có thể quên đi rất

nhanh. Những mối quan hệ bắt đầu từ những câu chuyện, từ sự trao đổi những suy nghĩ và cảm xúc, bạn có thể không bao giờ quên được. Những mối quan hệ kiểu này bền vững hơn”.

Đó là hồi tôi còn sống với Marek. Có nghĩa là cách đây khoảng một trăm năm rồi. Trong một cuộc đời khác. Cái quá khứ ấy tôi tưởng như đã xa lắm và không còn liên quan gì đến tôi nữa. Nhưng trên giấy tờ, chúng tôi vẫn tiếp tục là vợ chồng.

Ôi Chúa ơi. Trên giấy tờ thì đứa con này sẽ là của Marek. Thật đáng tiếc vì chỉ là trên giấy tờ...

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Gặp...

Kuba, chúng mình có thể gặp nhau được không? Đặc biệt là hôm nay... Anh có thể nói với chị Ania là anh phải ra ngoài, đi đâu cũng được...

Em phải nói chuyện với anh. Đơn giản là nói chuyện.

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: ???

Có chuyện gì sao? Anh thấy lo. Anh sẽ cố đến chỗ em sau giờ làm.

Kuba

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Em đợi

Em đợi.

Veronika

Anh gọi đến trước mười sáu giờ.

— Em làm việc đến mấy giờ?

— Em định một lúc nữa thì về.

— Bây giờ anh không cách gì đi được. Anka muốn đi cửa hàng để chọn mua đồ gỗ mới cho bếp – anh nói. – Mai cô ấy phải trực thay một chị bạn. Anh sẽ đến ngay khi cô ấy ra khỏi nhà.

— Thế thì cứ để chị Anka đi đi, nếu như chị ấy muốn. Anh không phải đến... - tôi nói không được lễ độ lắm.

— Verka, em biết rồi đấy...

Ồ, chính thế. Tôi chẳng biết như thế nào cả. Không biết gì hết, chết tiệt. Tôi là một thứ gia vị và cho đến lúc này tôi chẳng chờ đợi ở anh điều gì hết.

Sự đắm say, những cuộc gặp gỡ bí mật, một liều cực lớn cho cảm xúc. Đó là tất cả. Giờ đây có một cái gì đó đã thay đổi.

Tôi có thai. Còn bố của đứa con tôi đang bận đi chọn đồ gỗ cho bếp mà ở đó anh ấy sẽ nấu nướng với một người đàn bà khác.

Có lẽ không nên như vậy.

Gọi điện cho anh? Nói rằng tôi có thai? Và rồi sao? Vứt điện thoại đi và chờ cho tới khi anh ôm hoa chạy đến? Như thế sẽ không nghiêm túc. Vậy cái gì là nghiêm túc?

Chết tiệt.

Tôi rời văn phòng vào đúng mười sáu giờ. Điều đó không giống tôi tí nào. Thường thì tôi ngồi lâu hơn tất cả mọi người. Tôi không dọn bàn làm việc. Đi về nhà. Tôi muốn uống một chút rượu vang. Nhưng... Có lẽ tôi không được phép?

Tôi tìm trên mạng những dấu hiệu của thai nghén. Tất cả đều khớp. Thật không thể tưởng tượng nổi.

Ước mơ đã thành hiện thực.

Số phận thật oái ăm.

Bởi tôi sẽ không đi theo vết xe của Dominika. Điều đó sẽ thật... tàn nhẫn? Trả lại món quà không mong muốn, đúng ra là rất mong muốn, mà tôi đã được nhận từ một người không thích hợp, vào thời điểm cực kỳ không thích hợp.

Chúa ơi...

Món quà không mong muốn. Rất mong muốn!

Nhưng là trước đây và với một người khác!

Lúc nào tôi cũng nghĩ đến Marek. Anh sẽ phản ứng trước thông tin này như thế nào. Trong phim thì chắc chắn sẽ là, anh sẽ ôm cả hai chúng tôi và chúng tôi sẽ tạo dựng một gia đình ấm cúng, và hơn chục năm sau, anh sẽ nghe thấy từ một người tình cờ nào đó: “Ôi, con gái giống anh quá”.

Nhưng chỉ có trong những bộ phim sến mới như vậy. Hiện thực tàn nhẫn hơn nhiều. Marek sẽ không đón nhận tôi với vòng tay rộng mở.

Còn Kuba... Anh ấy đã có Ania, người mà anh yêu.

Tôi hy vọng là một khi tôi đã tự trói mình vào chị ấy, thì tôi cũng sẽ tự mình giải thoát khỏi chị ấy. Như thường lệ, bởi một bàn tay bảo vệ.

• • •

— Anh sẽ cùng đón Giáng Sinh với em chứ? – tôi hỏi Kuba vào ngày hôm sau.

— Em có chuyện gì định nói vậy? – anh hỏi.

Anh đến chỗ tôi sau giờ làm. Chúng tôi ra bờ biển. Chúng tôi đi dạo một lúc, sau đó ngồi vào chỗ yêu thích của chúng tôi trong nhà hàng Cảng Mới, nơi mà thời gian như dừng lại. Hình như “Hòn Ngọc của Ban Tích” đã ở đúng chỗ này từ bao năm rồi. Giờ đây chúng tôi phát hiện ra nó từ đầu. Những bữa trưa ở đây thì quả là vô đối.

Tất nhiên là nếu ai đó tìm cho mình những bữa trưa gia đình chứ không phải là một mẫu cá hồi be bé có lá ngò tây rắc lên trên với giá năm mươi zloti^[12].

Chúng tôi không thích hình thức vượt trội nội dung. Ba lô theo kiểu digan, trà trong cốc lớn là tất cả những gì chúng tôi mong muốn nhất.

— Vậy em định nói về chuyện gì? – anh nhắc lại.

— Cả về chuyện ấy nữa – tôi nói.

— Về chuyện gì nữa?

— Về cuộc sống chẳng? – tôi hỏi.

— Lúc nào chúng mình cũng nói về cuộc sống đấy chứ. Có lẽ mình không có điều gì giấu nhau?

— Có thể...

Chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ. Ở đằng kia, chỗ góc nhà là một nơi rất yên tĩnh. Một kệ sách, một chiếc bàn nhỏ và hai pho-tơ.

— Mình lại đằng kia uống trà đi. Ở đây ấm cúng hơn.

Chúng tôi ngồi vào góc và gần như hăm môi mình bằng trà nóng.

— Có lẽ em có thai – tôi đột ngột nói.

Kuba lặng người đi.

— Chắc chắn không?

— Chắc chắn thì không... Nhưng em chậm kinh đã gần một tháng rồi...

— Và bây giờ em mới cho anh biết?

— Thì bây giờ mới có dịp. Sao, anh vẫn sẽ cứ đến bất kể đồ gỗ cho bếp?

— Veronika. – Anh cầm tay tôi. – Chúng ta sẽ lo liệu được. Anh sẽ giúp em trong mọi chuyện – anh nói. – Dù em có quyết định gì đi chăng nữa – anh nói thêm, rất khẽ.

— Dù em có quyết định thế nào? – Tôi nổi cáu.

— Veronika – anh cố gắng xoa dịu tôi – em đừng bực bội.

— Làm sao mà không bực bội được cơ chứ? Em hoàn toàn không biết phải làm gì. Bố của con em khuyên em nên phá thai, đã vậy người ta lại còn bận đi chọn đồ gỗ cho bếp với người mà người ấy đã được chọn cho cuộc đời mình.

— Veronika... anh nói khẽ. – Chúng mình không hứa hẹn với nhau điều gì cả.

— Em biết, Kuba, em biết... Em không chờ đợi điều gì cả. Không gì hết.

— Bình tĩnh. Anh sẽ giúp em. Sẽ tốt thôi mà. Rồi em xem.

Hiện tại tôi chưa nhìn thấy cái sự “sẽ tốt thôi” ấy. Tôi không nhìn thấy và không cảm thấy.

Chúng tôi ra khỏi “Hòn ngọc của Ban Tích” lúc trời đã tối muộn. Vào giờ này Cảng Mới rất vắng người. Chúng tôi lên xe của anh, may mà là mùa đông nên anh không thuyết phục tôi đi đâu đó bằng xe máy với anh. Anh đưa tôi về nhà.

— Em có muốn anh lên nhà không? – anh hỏi.

— Chưa bao giờ anh hỏi em điều này. Đơn giản muốn là anh lên nhà. Anh gật đầu.

— OK. Anh lên chỗ em.

Lần đầu tiên trong đời chúng tôi không có chuyện gì để nói với nhau, hay đúng hơn là có, nhưng không ai muốn đưa ra vấn đề.

— Còn Giáng Sinh thì thế nào?

Kuba nhún vai.

— Như mọi khi. Ở nhà bố mẹ vợ. – Anh không nhìn vào mắt tôi.

— Anh không đổi ý chứ?

Anh lắc đầu.

Tôi có cảm tưởng như mình sống trong hai thế giới. Hoặc là tôi có một người đàn ông mà người ấy sống trong hai thế giới. “Tôi có” nghĩa là gì? Tôi mượn anh đấy chứ. Đơn giản là tôi mượn anh như mượn một cuốn sách trong thư viện. Sau đó nó lại về chỗ của mình. Ở đúng cái ngăn ấy. Còn tôi thì chờ đến khi nào sẽ lại đến lượt mình. Hình phạt cho việc này đang đợi chắc chắn lớn hơn hình phạt trong thư viện. Bây giờ cụ thể hơn. Hình phạt vì tôi đã dám với đi Kuba. Mà cũng có thể là anh chìa tay cho tôi?

Giờ đây không còn ý nghĩa.

Cả hai chúng tôi đều phải rút ra những kết luận.

Tôi phải đón Giáng Sinh một mình. Tất nhiên sự lựa chọn tốt hơn sẽ là Giáng Sinh tràn ngập niềm vui và không khí ngày lễ ở nhà bố mẹ Marek, nhưng tôi không biết liệu ở trong tình trạng của tôi thì đó có là không khí vui vẻ hay không.

Tôi gọi điện cho Eva. Là một bà vợ điển hình, nó làm bánh gối, nấu súp củ cải đỏ, nướng bánh anh túc. Nó cũng chuẩn bị cả ngàn món ăn khác nữa, những món mà tôi không thể kể tên ra đây. Nó chỉ đạo Jacek, còn chồng nó thì sẵn sàng giúp nó. Nào là đánh kem, nào là xay anh túc. Họ rất

thích cái sự bận rộn của ngày lễ này. Mẹ Eva bao giờ cũng đón lũ trẻ về, còn họ thì chuẩn bị bữa tối Giáng Sinh cho cả đồng khách.

— Chào mừng – Eva nói. – Tụi tao đang trong một trận chiến sôi nổi. Bột làm bánh anh túc vừa xong, mà Jacek thì cứ nhất định phải làm cái thứ ba.

— Cái bánh thứ ba?

— Không, là đứa con thứ ba. – Eva cười vang. – Anh ấy bảo là một khi chỉ hai người ở nhà thì không thể phí phạm thời gian vào việc nướng bánh được, chúng mình phải làm cái gì đấy bốc lửa hơn.

— Khủng hoảng đã qua chưa?

— Khủng hoảng nào? – Eva ngạc nhiên. – Không có khủng hoảng, vấn đề là ở chỗ anh ấy vẫn cứ đòi sex và tao thực sự không biết rồi kết quả sẽ là cái gì nữa.

— Chính thế.... Tao đang muốn nói chuyện với mày.

— Bây giờ? Eva tỏ vẻ lo lắng. – Vì bây giờ bột được rồi, anh túc đã xay xong, Jacek sẽ phải nặn ngay bây giờ... - nó đọc liền một mạch.

— Có lẽ tao có thai...

— Ôi Chúa ơi! Mày đợi đã – nó nói, sau đấy gọi vào trong bếp: - Jacek, anh để ý hộ em tí nhé, em phải nói chuyện một lúc.

Có thể thấy là Jacek thích hợp ngay với mệnh lệnh của vợ, vì Eva ra lệnh vào ống nghe:

— Mày nói đi!

— Tao biết nói gì bây giờ? Kỳ kinh cuối của tao là mồng bốn tháng mười một, mà hôm nay đã là hai mươi ba tháng mười hai rồi.

— Mày đã thử chưa?

— Chưa.

— Thế thì mày ra ngay hiệu thuốc. Dạo này mày bị stress nhiều quá. Chưa chắc mày đã có thai – nó nói nhanh, sau đấy nó nói thêm sau một lúc im lặng: - Ôi, khi thật, hay là mày muốn có thai?

— Tao không biết, Eva, tao không biết... Tao không biết gì hết.

— Thế mày đón Giáng Sinh với ai?

— Tao không biết.

— Mà không thể một mình đón lễ được! Hay mà đến nhà tao?
Nhưng đầu tiên phải mua que thử cái đã.

— Bây giờ thì đăng nào cũng muộn rồi.

— Chúa ơi, là tao tao sẽ ra hiệu thuốc đêm.

Tôi không muốn đi. Bản thân tôi không biết mình sợ sự khẳng định hay phủ nhận những giả thiết của mình. Bao giờ tôi cũng có trong tủ mấy cái que thử. Khi tôi với Marek đang cố gắng để có con, mấy ngày trước kỳ kinh dự tính là tôi đã thử với hy vọng rằng biết đâu chính tháng này sẽ mang lại cho chúng tôi tin vui.

Bây giờ thì khác rồi.

Tôi muốn mình được ở lâu nhất trong trạng thái mù mờ. Tôi sợ rằng cho dù là điều gì xảy ra đi nữa, thì tôi cũng sẽ rất khó sống với nó.

• • •

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Giáng Sinh

Có thể anh đổi ý trong việc đón Giáng Sinh? Có thể anh sẽ đến em cho dù chỉ trong chốc lát? Chúng mình sẽ nói với nhau những lời chúc, sẽ cùng nhau chia bánh thánh?

Rồi anh lại quay về.

Với chị ấy.

Để đón ngày lễ gia đình.

Veronika

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Anh xin...

Veronika, em đã làm khó cho anh...

Anh xin em, đừng làm điều đó.

Em có cần gì không?

Kuba

Liệu tôi có cần gì không nhỉ? Tôi không biết.

Thậm chí tôi không có cả cây Noel. Tôi buồn rầu nhìn vào chỗ mà mọi năm cây Noel vẫn đứng. Chúng tôi phải mang cái phôi sang phòng ngủ, nhưng tôi cứ nhất định phải có cây Noel. Một cây Noel thật, thơm, được trang trí bằng những quả bóng màu và dây kim tuyến.

Và dưới gốc nó là những gói quà thật đẹp. Chúng tôi luôn để ý đến điều này.

Giờ đây tôi không có kế hoạch mua quà. Vậy tôi cần cây Noel để làm gì?

Món đồ Giáng Sinh đầu tiên tôi mua là que thử thai ở hiệu thuốc gần nhà. Tôi nhét cả bột và một hộp anh túc với hạnh nhân vào túi xách tay cùng với que thử. Thường thì tự tay tôi chuẩn bị hạt anh túc, nhưng năm nay thì chẳng có gì giống như thế nữa.

Khi về đến nhà, tôi bắt tay vào làm bột. Bột và nước sôi. Như vậy là tốt nhất.

Tôi sấy nóng chỗ bột vừa trộn, cho thêm một ít bơ và sữa. Tôi đặt nước để làm mỳ. Lăn bột rồi cắt thành những miếng hình thoi đều đặn chặn. Việc làm này khiến tôi bình tâm lại. Tiếc là tôi không nghĩ đến việc nặn vỏ bánh gỏi. Nhưng chỉ cho mỗi mình mình? Vô nghĩa.

Khi mỳ đã nấu xong, tôi lấy que thử trong túi xách tay ra. Không. Tôi sẽ không làm hỏng Giáng Sinh của mình. Tôi không thể.

Tôi dọn bếp. Cảm thấy thiếu cây Noel vô cùng. Biết làm sao được. Tôi sẽ còn thiếu nhiều thứ trong dịp lễ này.

Thiếu Marek...

Có lẽ thứ tôi thấy thiếu nhiều nhất là Marek.

Tại sao chúng ta không đánh giá đúng những gì mình có? Cho tới khi bị mất rồi chúng ta mới ngộ ra?

Không sao hết. Ít ra thì tôi cũng có bánh anh túc.

Có thể, vì ngang bướng, tôi sẽ ăn luôn trong bát? Một sự phản kháng mùa Giáng Sinh? Hay có thể là ngược lại? Khăn trải bàn trắng? Và hai bộ đồ ăn? Một cho tôi, còn bộ thứ hai là dành cho một vị khách tình cờ nào đấy?

Biết đâu Kuba đổi ý và sẽ đến một lúc. Marek thì chắc chắn là ở chỗ mẹ anh ấy, trong sự chuẩn bị hăng hái cho ngày lễ.

Ngày lễ với một bát đồ ăn trông thật buồn. Ngay cả cây Noel cũng không có.

Tất cả mọi người đều cùng với ai đó trong bữa tối Giáng Sinh này, còn tôi? Tôi có món bánh anh túc và một bộ đồ ăn để trống ở phía đối diện. Nó cũng như tôi, chờ một vị khách tình cờ nào đấy. Nhưng chỉ có như vậy ở trong phim. Rằng có một người nào đó sẽ gõ cửa và sẽ là *happy end*.

Tôi ngồi vào bàn. Thậm chí tôi không cả thay quần áo. Quần bò, áo sơ mi màu. Rất ấm. Ngược lại với sự ấm áp gia đình, sự ấm áp từ lò sưởi hơi bị nhiều quá.

Tôi cầm ly.

Ly uống rượu để làm gì? Chẳng phải đảng nào thì tôi cũng không có ý định uống sao.

Tôi lấy vào đĩa món rau Giáng Sinh duy nhất của tôi. Trên TV đang hát thánh ca. Tôi không chuyển kênh. Mặc dù thánh ca còn khiến tôi xúc động hơn.

Điện thoại reo.

Marek.

— Chúc Giáng Sinh vui vẻ! – anh nói. – Vui chứ?

— Không vui lắm... - tôi thú nhận. – Em ngồi một mình và... ăn bánh anh túc.

— Ôi, một khi đã có bánh anh túc, thì em đã có đủ mọi thứ cần cho Giáng Sinh rồi còn gì.

Tôi cười.

— Em không có cây Noel. Thật tiếc.

— Em nhìn ra ngoài cửa sổ đi – anh bảo tôi.

Dưới nhà, một người đàn ông đứng, tuyết phủ đầy người, đang lắc lắc một cây Noel đã được trang trí. Khi nhìn thấy tôi ở cửa sổ, người ấy vẫy tay.

Marek.

— Em có bộ đồ ăn cho khách tình cờ không đấy? – anh hỏi.

— Tất nhiên là có. Anh vào đi, vị khách tình cờ.

Chương 15

*Anh, anh hiểu em rất rõ, anh biết mọi
chuyện về em.
Em biết là anh sẽ tha thứ cho em, rằng
tất cả là tại em*

Myslovitz “Chúng ta”

Tôi không được chuẩn bị cho vị khách tình cờ. Chỉ có cái bàn là được chuẩn bị - một chiếc đĩa, một chiếc ly.

Tôi xịt nước hoa. Loại mà Marek tặng tôi vào Giáng Sinh năm ngoái. Nếu nói về nước hoa, thì tôi rất cố định trong cảm xúc. Cho một buổi tối lãng mạn – *Nina Ricci*, cho buổi gặp gỡ bạn bè thân thiết – *Burberry Weekend*, còn khi tôi muốn là *femme fatale* - *Gucci II*. Ngoài ra không thêm gì. Đã có lần tôi định đổi, nhưng ở đây không giống như với đàn ông. Tôi không thay đổi nước hoa.

Một lọn tóc bướng bình xòa trên trán tôi. Tôi lấy kẹp tóc kẹp lại. Tôi nhìn mình trong gương. Marek rất thích mái tóc của tôi. Anh thích mọi thứ nơi tôi. Tôi khóa thân, tôi mặc một chiếc sơ mi thật đẹp hay một chiếc áo đầm mờ hôi khi chúng tôi cùng chạy, điều đó không quan trọng.

Anh luôn yêu tôi và luôn thích tôi.

Tôi biết là sau khi chia tay với một người, sau một khoảng thời gian nào đấy thì chúng ta chỉ nhớ về những cái tốt. Những cái xấu thì chúng ta không nhớ. Tôi cũng không nhớ những cái xấu.

Tôi cởi hai chiếc cúc áo trên cùng của áo sơ mi. Tôi không có thời gian để thay đồ.

Có tiếng chuông cửa. Marek đã ở trên tầng. Anh không vào. Tôi mở cửa cho anh. Tôi không nhìn thấy anh, chỉ thấy cây Noel đã được trang hoàng đầy đủ che khuất anh.

Anh nhìn từ phía sau cây Noel và cười.

— Có ai ở đây không có cây Noel ấy nhỉ?

— Em không có. — Tôi trả lời với nụ cười. — Cuối cùng thì ngày lễ cũng đã tỏa hương thơm.

Anh để cây thông ở hành lang. Cởi giầy. Anh vào phòng, chuyển chiếc phô-tơ sang phòng ngủ. Đặt cây Noel vào chỗ mà nó vẫn đứng. Anh nhìn đầy vẻ hài lòng.

— Đẹp quá nhỉ?

— Bao giờ anh cũng mua được cây đẹp. — Tôi đứng trong góc nhà. — Anh ngồi chứ? Em không có mười hai món ăn...

— Nhưng em có món quan trọng nhất này. — Anh chỉ lên bàn. — Em biết là anh rất mê món bánh anh túc.

— Em không có bánh thánh.

— Đó chỉ là tượng trưng. Chúng ta có thể chia nhau bánh mì, bánh anh túc. — Người ở trên kia chắc sẽ không phản đối gì đâu. — Anh nhìn lên trần nhà. — Và không phải là anh nói về bác Jozek đâu nhé.

Tôi cười vang. Bác Jozek là một ông già rất dễ mến, không bao giờ thấy bị phiền toái gì. Có lần gặp chúng tôi đi nghỉ về, bác giang rộng cánh tay để chào chúng tôi, bảo rằng vắng chúng tôi thật im ắng quá, và rằng mọi người đã mất cả và giờ sẽ đến lượt bác. May mà dù đã cống trên lưng hơn tám mươi năm, bác vẫn khỏe mạnh.

— Anh không về mẹ à? — tôi hỏi khi chúng tôi ngồi vào bàn.

— Không... anh không thích... Đầu tiên anh có chương trình đón Giáng Sinh một mình. Thậm chí anh đã trang trí cây Noel, chỉ cốt cho có không khí ngày lễ. Nhưng... Chẳng có lễ tết gì. Ở đằng ấy ngay cả chỗ cho cây Noel cũng không có.

Tôi ngồi không nói gì. Có cảm giác như có một cái gì đó lơ lửng trong không khí. Tôi sợ điều ấy. Một không khí lễ tết, quá lãng mạn, buồn buồn.

Đó là một buổi tối rất dễ xảy ra điều kỳ diệu. Những điều kỳ diệu mà có thể đến một lúc nào đó ta sẽ phải nuối tiếc.

Lúc nào tôi cũng nghĩ về việc mình đã có thai. Rằng mọi cái sẽ có thể thu xếp được. Rằng chúng tôi có thể sống hạnh phúc bên nhau đến đầu bạc răng long nếu như không có cái chuyện đã xảy ra trước đây. Mọi cái đều khiến lòng tôi đau đớn. Marek nhìn tôi bằng cặp mắt xanh, đầy tin cậy của anh, như thể anh tin rằng tất cả rồi sẽ tốt đẹp. Tôi thì đã không còn tin nữa. Nếu như không có đứa bé, tất cả còn có thể sắp xếp được. Bây giờ thì không rồi.

Chúng tôi ăn bánh anh tuc. Đặc biệt ngon, mặc dù được làm từ đồ hộp. Ngon như chưa bao giờ ngon thế.

— Em nhớ không, có lần tụi mình hứa là sẽ có một Giáng Sinh mà chúng mình sẽ chỉ làm bánh anh tuc? Không có cá trích, cá chép, bắp cải... Và bao giờ mình cũng chỉ đợi món bánh này. Anh cứ phân vân, không biết tại sao vào mùa hè bánh anh tuc lại không ngon nhỉ. - Em không bao giờ làm bánh anh tuc vào mùa hè.

— Tất nhiên là em có làm. Em có nhớ mình đã ăn bánh anh tuc ngoài ban công vào ban đêm không?

— Đấy là em lấy bánh từ ngăn đá ra.

— Ừ. Đó là cái năm mà em đã dùng cả một cân bột để làm bánh anh tuc...

— Hình như là hai...

— Sau ba ngày ăn liền tù tì, tụi mình đã ngấy đến cổ... Không dám nhìn bánh anh tuc nữa.

Tôi cười. Đương nhiên là vào mùa hè thì không ngon rồi. Chúng tôi ngồi ngoài ban công, tôi sấy lại bánh anh tuc, cho vào đĩa và chẳng có gì huyền bí ở đây cả. Huyền bí là thời gian chờ đợi cái món ấy. Chờ đến bữa đại lễ Giáng Sinh. Chỉ một lần trong năm, và sau đó người ta lại phải nhớ.

— Hay em uống vang nhé? – Marek hỏi. Không đợi tôi trả lời, anh đứng dậy, sang bếp lấy cái mở nút chai.

Tôi không uống vang. Bởi tôi không thể...

— Marek, em không biết là em có uống được không... - tôi bắt đầu nói... - em đang uống kháng sinh. Em bị đau tai...

— Có lẽ một ly nhỏ thì được. – Anh đưa ly của mình ra để cụng ly.

Tôi chạm chiếc ly của mình vào ly của anh.

Keng.

Âm thanh của hạnh phúc.

Âm thanh của thành công.

Của sức khỏe và những ước mơ sẽ trở thành hiện thực.

— Chúc mọi sự tốt lành – Marek nhìn vào mắt tôi.

Tôi cúi nhìn xuống. Tôi nghĩ rằng trong thời điểm đó, anh tin rằng tất cả rồi sẽ được thu xếp, rằng điều tốt nhất đối với chúng tôi là được ở bên nhau, ngay cả sau khi chết. Nằm trong cùng một ngôi mộ, có cùng một tấm bia.

Tiếc thay, không thể như vậy được.

Điện thoại reo.

Kuba. Hẳn là anh gọi giữa món cá trích và cá chép. Giữa “Chúc hạnh phúc” cho người vợ-không vợ và “Chúc mọi sự tốt lành” cho bà mẹ vợ.

Tôi không thừa máy.

— Em nghe đi – Marek nói. – Không ảnh hưởng gì tới anh đâu.

— Nhưng với em thì ảnh hưởng – tôi nói nhỏ. – Người ta sẽ chúc sức khỏe, hạnh phúc và thành công. Anh có nghĩ rằng tất cả mọi người đều thực sự chúc chúng ta những điều ấy không? Tại sao không ai cân nhắc về những lời chúc dành cho chúng ta trong những ngày lễ này. Khi người ta phải chúc một điều gì đó thực sự từ trái tim, người ta sẽ cảm thấy ngu ngốc và sẽ im lặng. Và sẽ nói cái câu hết sức thông thường “chúc mọi sự tốt lành”. Như cuộc sống chỉ ra, thì không thể có mọi thứ, mà tốt lành thì lại càng không.

— Em có lý. Nhưng chắc những lời chúc của anh không phải là tầm thường chứ?

— Không, anh bao giờ cũng cố gắng... Anh cố gắng...

— Còn em thì mong ước điều gì?

— Sự bình an. Một cái tâm thanh thản.

— Em đã có bình an...

— Em đã có sự bình thường... Nhưng để có cái tâm thanh thản thì còn xa xôi lắm.

Marek thở dài.

— Sự bình thường rồi em sẽ lại có. Còn về cái tâm thanh thản thì chúng ta có thể sẽ cố gắng. Cùng nhau.

Anh ngồi cạnh tôi trên phôi tờ. Anh xích lại gần hơn như thể muốn ôm tôi.

Tôi không thể chịu đựng được điều đó. Tôi mong anh làm điều đó, nhưng tôi không muốn làm anh phải hy vọng viễn vông. Chúng tôi không thể cùng nhau được. Anh không thể chịu nổi điều ấy.

Tất nhiên là trong tôi đang âm ỉ một hy vọng, rằng cái thai chỉ là phát kiến của tôi. Phải chăng đó là hy vọng? Tôi đang bị xâu xé giữa mong ước có thai và được sống cùng với Marek. Tôi có thể có con, đứa con mong ước của tôi, nhưng nó lại loại trừ khả năng được cùng với người mà thực sự cần cho tôi. Với Marek. Tại sao tôi lại ý thức được điều này một cách muộn màng đến vậy... Đôi khi chỉ vài phút cũng đã là quá muộn. Và lần này tôi đã làm hỏng kế hoạch cho cuộc đời mình.

Mặt khác, những gì đã xảy ra lại cho tôi hy vọng.

Phân chia ước mơ, khát vọng và sự thường nhật.

Marek càng lúc càng xích lại gần tôi. Tôi đứng dậy.

— Em phải đi toilet – tôi thì thào.

Tôi khóa trái cửa phòng tắm. Tôi cần phải thở. Tôi ngồi trên bồn cầu, nước mắt lăn dài trên má. Ánh mắt của tôi dừng lại trên viền đăng ten trắng của chiếc quần lót.

Nó không hoàn toàn trắng.

Chiếc quần lót ánh lên màu đỏ.

Tôi nín thở một lúc. Tôi không biết nên vui hay nên khóc.

Tôi có cảm giác như ai đó đã cho mình một cơ hội thứ hai.

Tôi vội đứng dậy và lấy que thử thai trong tủ ra. Làm theo hướng dẫn.

— Mọi cái vẫn ổn chứ? – Tôi nghe thấy từ trong phòng vọng xuống.

— Ổn! – tôi reo lên với Marek, mắt chăm chăm nhìn vào chiếc que thử, lúc này nó như một bà bói, sẽ nói cho tôi biết tương lai của tôi.

Một vạch dày.

Kết quả âm tính.

Tôi không biết phải phản ứng như thế nào. Lần đầu tiên trong đời tôi không thể chia sẻ niềm vui của mình với Marek.

Tôi không có thai. Tôi có thể bắt đầu mọi cái từ đầu. Chưa bao giờ trong đời tôi lại nghĩ rằng một tin như thế này lại có thể làm cho tôi vui. Tôi nhớ lại những lúc đau khổ khi đứng trước que thử và khóc vì không có gì.

Bây giờ cũng không có gì. Và tôi cảm thấy như trút được gánh nặng.

Tôi ra khỏi phòng tắm và cầm chiếc ly.

— Anh biết không? Loại kháng sinh này không mạnh lắm. – Tôi cười với Marek. – Nếu em uống ít chắc cũng không sao.

Anh ngạc nhiên, với chai rượu. Rót đầy cho tôi. Có lẽ chưa bao giờ tôi thích cái thứ đồ uống màu rubi này đến thế.

— Chúc anh hạnh phúc. Hơi thông thường một chút... Nhưng em thật lòng chúc anh hạnh phúc. – Tôi hôn lên má anh.

Anh cầm tay tôi, và giữ nó trong tay mình một lúc.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi cảm thấy tất cả rồi sẽ tốt đẹp. Tôi không biết là bao giờ, như thế nào, nhưng chúng tôi sẽ đi tới niềm hạnh phúc ấy, điều mà chúng tôi chúc nhau. Không ai nói rằng sẽ dễ dàng.

Điện thoại reo.

Lại Kuba.

— Em xin lỗi, em phải thưa máy – tôi nói với Marek.

Anh gật đầu.

Tôi vào phòng ngủ, đóng cửa lại. Tôi không muốn anh nghe thấy câu chuyện của mình.

— Chào em... Em đã không nghe...

— Em bận.

— Em ở nhà bố mẹ à?

— Không, ở nhà em.

— Anh dắt cún đi dạo... Anh đợi thời điểm thích hợp để gọi... Anh muốn chúc em mọi sự tốt lành. Chúc em luôn hạnh phúc... Và chúc cho mọi chuyện sẽ được xếp đặt ổn thỏa... - Giọng anh buồn và đầy vẻ trốn chạy.

— Sẽ được sắp xếp ổn thỏa, Kuba. Em không có thai.

— Sao lại thế? – Giọng anh run run.

— Đơn giản thôi. Em đã thử... - tôi nói nhỏ. – Và... em đã có kinh. Anh không phải lo nữa đâu. Anh không phải lo gì hết.

Phía đầu kia im lặng.

Một lúc lâu sau anh nói:

— Lúc nào anh cũng lo cho em.

Tôi không biết phải nói gì.

— Em cảm thấy thế nào? Thất vọng? – anh hỏi. – Em vẫn mơ ước điều này cơ mà...

— Em đã mơ ước... Nhưng đây không phải là thời điểm tốt. Chính anh cũng biết đấy.

— Anh biết. Nhưng mọi chuyện có thể được sắp xếp như thế nào đấy.

— Như thế nào đấy.

Lại im lặng. Tôi phá vỡ nó.

— Chúc nghỉ lễ vui vẻ. – Tôi không thể chúc khác được. Mà chỉ một lúc trước tôi đã có cuộc trao đổi rất chung về đề tài này với Marek.

— Chúc nghỉ lễ vui vẻ - anh nói. – Anh sẽ gọi cho em... Sau kỳ nghỉ lễ... Mà về nguyên tắc là sau Tết. Mai tui anh về bên bố mẹ anh.

Giáng Sinh cuối cùng cũng là một dịp lễ gia đình. Anh cũng đón Năm Mới cùng những người thân.

Tôi đón Giáng Sinh với ông xã. Còn Năm Mới? Thời gian sẽ trả lời.

— Mọi chuyện ổn chứ? – Marek hỏi khi tôi quay lại.

— Còn tốt hơn là ổn. – Tôi cười. – Thật đấy – tôi nhắc lại. – Những lời chúc dễ thương.

— Không theo công thức?

— Công thức nhất có thể. Chúc nghỉ lễ vui vẻ.

— Chà, anh phải làm cho vui lên mới được. – Anh nhìn xuống gốc cây Noel.

Ánh mắt của tôi cũng đi theo anh mắt của anh.

— Ông Già Noel có đến không? – tôi hỏi.

— Không, làm gì có chuyện đó. Có Ông Sao đến với em thôi. Anh bảo rằng em bận, nhưng ông ấy có để lại cái gì ấy dưới gốc cây.

— Em cảm ơn! – Tôi đến chỗ Marek và nép vào người anh. Chúng tôi cứ đứng như vậy một lúc. Tôi đưa tay lấy chiếc hộp được gói bằng giấy nhiều màu.

— Em... Em chẳng có gì cho anh... - Tôi cúi đầu.

— Không quan trọng. Chúng ta có bằng chứng là không có Ông Già Noel. Chỉ những ai tin vào Ông Sao thì mới được nhận quà thôi. Em mở đi.

Bên trong chiếc hộp là một chiếc vòng tay được làm bằng dây da, có mặt bằng bạc. Tôi không hiểu đây có phải là bạc chạm không... Ở điểm trung tâm có một ngôi nhà mà một phần bị núi che khuất. Trên cùng là một bé gái có hai bím tóc. Phía dưới là dòng chữ: “Tất cả rồi sẽ tốt đẹp”.

Tôi nhìn Marek.

— Theo thiết kế của anh đấy – anh nói. – Nó được làm theo đơn đặt hàng. Nó đợi em suốt từ hồi đầu tháng mười hai. Em thích không?

— Rất thích...

— Có cả nước hoa nữa. Chắc em cũng hết rồi.

Tôi cười. Tất nhiên. Hôm nay tôi đã phải dùng đến những giọt cuối cùng. Marek bao giờ cũng nhớ đến nước hoa.

— Em lại càng thấy mình dở quá.

— Em sao thế. Em đã làm bánh anh túc. Em biết là anh thích món này như thế nào mà.

— Em biết. Có thể đơn giản là Ông Già Noel chỉ đến muộn? Đúng. Chắc chắn là ông ấy đến muộn...

Tôi giơ tay ra để anh đeo vòng cho tôi. Anh thắt nút ở chỗ mắt cá tay. Chiếc vòng đẹp quá. Với đồ trang sức, bao giờ anh cũng hợp gu với tôi. Bạc và dây da. Liệu ai còn muốn gì hơn nữa?

Chúng tôi ngồi trên sofa xem chương trình Giáng Sinh. Marek đã không còn cố xích lại gần tôi nữa. Anh không xích lại gần? Tốt hơn chẳng? Có thể cả hai chúng tôi đều phải cân nhắc xem chúng tôi cần gì trong cuộc đời?

— Em có nhớ Giáng Sinh mà chúng mình mua hai cây Noel không? – anh hỏi.

— Có chứ, đó là Giáng Sinh đầu tiên của chúng ta... Ai cũng muốn sao cho thật vui. – Tôi cười vang nhà.

— Sau đấy em gọi cho người thân, xem có ai chưa có không...

— Và mọi người đều có hết rồi – tôi nói chen vào.

Trong mắt anh, những tia vui nháy nhót.

— Chúng mình đã lấy dây xích buộc hai cây Noel lại...

— Mẹ anh bảo rằng điều đó phản chiếu chính xác hai đứa mình, rằng chúng mình đã mua hai cây Noel, để ai cũng có cây của mình.

Chúng tôi ngồi im lặng một lúc.

— Thế em có nhớ mình bị hỏng ô tô ở Koscierzyzna không?

— Mình đã nghĩ là phải đón Noel ở ngoài đường... Thậm chí mình đã bắt đầu ăn.

— Lần ấy mình ăn gì ấy nhỉ?

— Sao lại ăn gì? – Marek chỉ vào cái bát tôi đang giữ trên đùi và tôi đang ăn mì ngọt đựng trong cái bát ấy.

— Bánh anh túc! – cả hai cùng reo lên.

Marek lấy nữa. Chúng tôi ăn chung một bát. Bằng sứ, dành cho Giáng Sinh, có viền vàng. Nhưng chỉ một cái. Trên TV đang phát chương trình hòa nhạc thánh ca. Những bản nhạc truyền thống nhất.

Chúng tôi nhớ lại những Giáng Sinh chung. Cả những mùa Giáng Sinh khi chúng tôi chưa là vợ chồng, hai đứa ra khỏi nhà để đi dự đêm Noel, chỉ cốt để gặp nhau. Sau đấy chúng tôi rét run ở ngoài sân, thứ duy nhất sưởi ấm cho chúng tôi, đó là những nụ hôn. Bố mẹ chỉ ngạc nhiên, tại sao chúng tôi lại về nhà muộn thế.

Nhưng bố mẹ hiểu rằng, đó là một đêm Noel dài đặc biệt.

Hoặc là cái mùa Giáng Sinh mà bố mẹ tôi quyết định đi nghỉ. Tôi đã rất tức bố mẹ. Hình như năm ấy tôi mười bảy tuổi và tôi không thể hình dung nổi việc phải xa Marek những mấy ngày. Thế mà các cụ lại muốn đi nghỉ. Cả một tuần. Đêm giao thừa tôi trở về, nhớ nhà kinh khủng. Tôi nói rằng chúng tôi sẽ đi chơi riêng, chỉ có hai đứa. Chúng tôi không cần thêm ai cho hạnh phúc của mình.

Chúng tôi nói đủ thứ chuyện nhưng cũng chẳng về chuyện gì cả. Chúng tôi ngồi sát nhau như những ngày xưa. Marek gõ ngón tay lên đùi tôi theo nhịp của những bản thánh ca. “Những người chăn gia súc chạy đến Betlejem...”.

Marek nhè nhẹ xoa đùi tôi.

Như hơn chục năm trước đây trong tiết học âm nhạc.

Khi những con mọt ở Bukovina bị âm nhạc lôi ra.

• • •

TỪ: Jakub Nowakowski

ĐẾN: Weronika Snarska

CHỦ ĐỀ: Anh xin lỗi...

Em yêu,

Đúng, anh viết cho em đấy, mặc dù chưa bao giờ anh gọi em như thế.

Chúng ta luôn thành thật với nhau. Và bây giờ cũng sẽ như thế.

Đàn ông không thích thất bại. Họ không thích thú nhận những điểm yếu của mình. Nhưng anh sẽ thú nhận...

Bởi.... Bởi anh rất cần em. Như một người bạn, như một người đàn bà...

Anh đã rất sợ.

Sợ khủng khiếp, rằng anh đang đùa với số phận.

Khi em nói với anh về cái thai, một nửa trong con người anh vui mừng vì sẽ được làm bố, còn nửa kia lại

không thể chịu nổi nỗi đau mà anh sẽ gây ra cho Ania khi nói với cô ấy về điều này.

Có lần em hỏi anh có yêu cô ấy không. Anh không biết liệu đó có phải là tình yêu. Bởi liệu có thể đồng thời yêu hai người phụ nữ?

Ania không phải là một phụ nữ mạnh mẽ. Không giống em. Cô ấy không thể chịu đựng nỗi sợ ra đi của anh. Cô ấy buộc phải mạnh mẽ trong công việc. Khi phải chiến đấu với những con quái vật trong những giấc ngủ của con trẻ. Khi phải chọc mũi kim truyền vào những cánh tay thơ trẻ mỏng manh. Khi phải dỗ dành các bé trước những xét nghiệm chẳng dễ chịu gì. Cô ấy buộc phải rất mạnh mẽ.

Khi về nhà, cởi bỏ lớp vỏ bọc là cô ấy lại mềm như lông tơ. Nhạy cảm. Rất dễ bị nghiền nát.

Cô ấy không thể chịu đựng nỗi sợ ra đi của anh. Anh không thể bỏ rơi cô ấy.

Veronika à, anh không biết phải làm gì.

Phải thú nhận rằng anh đã muốn đưa tiền cho em và không nghĩ thêm về chuyện này nữa. Nhưng anh biết em sẽ không làm điều ấy. Anh hiểu em và anh biết rằng nếu thế, em sẽ căm thù anh mãi mãi...

Anh không biết em chờ đợi ở anh điều gì, chúng ta chưa nói chuyện về đề tài này. Chúng ta sống bằng hiện tại. Và lúc này có lẽ mọi thứ đều thật đẹp. Chúng ta cùng nhau, bởi cả hai đều muốn điều đó, chứ không phải vì những nguyên tắc đòi hỏi điều đó...

Anh muốn lại được như ngày nào. Em lại viết thư cho anh, tâm sự về những khó khăn, lo lắng và chia sẻ với anh niềm vui. Em lại gửi cho anh những bức ảnh của em, quyến rũ anh bằng câu chữ.

Em sẽ làm thế chứ?

Anh nghiện em mất rồi. Nghiện những bức thư của em. Mỗi ngày thiếu chúng giống như bị cai nghiện. Một cuộc cai nghiện đầy khó khăn, nhọc nhằn. Chẳng khác gì một gã nghiện rượu, anh sẽ run rẩy mong ngóng thư em. Bức thư mà rất có thể sẽ không bao giờ đến nữa.

Anh hiểu điều đó. Anh hiểu em. Và anh tôn trọng mỗi sự lựa chọn của em. Một cách đau đớn.

Cám ơn em vì tất cả. Cám ơn những lời em nói, cám ơn thân thể em.

Anh chưa bao giờ được nhìn thấy bộ ngực đẹp như vậy. Cân đối, săn chắc nhưng lại mềm mại. Chúng vừa vặn một cách lý tưởng với tay anh.

Cám ơn vì mùi thơm của em. Anh sẽ nhận ra nó ở bất cứ nơi đâu. Anh ước gì luôn có nó ở bên mình. Đã có lần em bỏ quên khăn quàng trong xe anh.

Anh luôn luôn mang theo nó. Giống như thể anh có được, cho dù chỉ là một phần của em ở bên anh.

Bức thư này anh viết rất lộn xộn. Có quá nhiều điều anh muốn nói với em, bởi anh không biết em có đọc những bức thư tiếp theo của anh không. Anh không biết liệu em có trả lời bức thư này không... Mặc dù anh tin rằng, với tất cả những gì đã gắn bó chúng ta, thì em sẽ viết cho dù chỉ là vài chữ.

Chưa chia tay em, mà anh đã nhớ.

Anh yêu cái hõm cổ của em. Ở đó không chỉ có mùi thơm của nước hoa. Mà còn là mùi thơm của em. Mùi thơm ấy không một ai có thể làm ra được.

Anh tiếc là chưa thuyết phục được em đi xe máy. Có biết bao điều anh tiếc! Tiếc nhất là chúng ta đã không gặp nhau hơn một chục năm trước đây. Rằng anh không phải là người đàn ông đầu tiên của em. Anh sẽ không cho phép em bỏ đi. Anh sẽ làm tất cả để em ở bên anh.

Anh sẽ luôn luôn lo lắng cho em. Sẽ luôn nghĩ về em.
Hẳn là sau tất cả những chuyện vừa rồi, em sẽ không muốn liên hệ với anh nữa. Hẳn là em muốn tạo dựng cuộc sống mới. Có thể là với chồng em?

Em yêu... Anh chúc em hạnh phúc. Và anh xin lỗi vì tất cả những gì không hay. Xin lỗi em vì những điều anh nói. Xin lỗi em vì những việc anh làm.

Anh yêu em. Và có lẽ sẽ như thế mãi mãi.

Kuba

Tôi nhận được thư vào ngày hôm trước đêm giao thừa. Tôi phải thú thật rằng những ngày gần đây tôi nghĩ về Kuba không nhiều. Tôi nghĩ về Marek.

Tôi viết trả lời bức mail ấy. Mấy câu. Tôi không có gì phải ân hận với Kuba. Thậm chí tôi còn biết ơn anh vì anh đã mở mắt cho tôi trước một số vấn đề. Tôi biết ơn anh vì sự nâng đỡ tôi trong những thời khắc khó khăn của cuộc đời tôi. Vì sự khách quan.

TỪ: Weronika Snarska

ĐẾN: Jakub Nowakowski

CHỦ ĐỀ: Em hiểu...

Kuba,

Cần phải như thế. Em không ân hận gì cả. Có lẽ em sẽ luôn nhớ câu chuyện tình của chúng ta... Chuyện tình? Điều này còn nói lên quá ít. Tình bạn của chúng ta, được làm đầy thêm bởi tình cảm. Đó không chỉ có sex. Đó là sự gần gũi nhau mà cả hai chúng ta đều cần.

Em không biết tiếp theo sẽ là cái gì.

Em suy nghĩ miên man về một số vấn đề, những vấn đề mà anh đã khiến em phải sáng mắt ra trước chúng. Rất cảm ơn anh vì đã tin tưởng em, vì đã nhìn thấy nơi em

người đàn bà vào thời điểm mà em không muốn làm điều đó.

Anh khỏe nhé.

Và đừng có tán đàn bà con gái lạ trên bãi biển vào lúc nửa đêm nữa nhé.

Có thể họ sẽ bị rối trí. Và bị mê hoặc.

Em sẽ rất nhớ anh. Nhưng sự im lặng sẽ tốt hơn cho chúng ta.

Veronika

Kuba viết trả lời. Tôi không biết anh viết gì. Tôi đã tự hứa với mình là sẽ không đọc bất cứ một bức mail nào của anh nữa. Anh có thể làm được rất nhiều bằng lời nói. Gọi nên sự hưng phấn, làm hơi thở của tôi nhanh hơn. Anh có thể khiến tôi phải nghĩ đến anh mỗi ngày. Tôi không muốn lại một lần nữa bước vào *rollercoaster*^[13] ấy nữa. Nếu ngã sẽ rất đau. Thậm chí có thể không chịu nổi.

Tôi không nghĩ tới một điều gì khác. Thậm chí tôi không muốn tất cả lại tiếp diễn. Sau tất cả những chuyện này tôi thấy mình mạnh mẽ hơn. Mạnh mẽ hơn để một lần nữa thử sức với một cuộc sống thật sự.

Đêm giao thừa có tiếng chuông điện thoại.

Marek.

— Không hiểu thế nào mà anh không có kế hoạch gì cho giao thừa...

— Ồ, anh xem này... Em cũng không có.

— Vậy có thể chúng mình cùng không có kế hoạch? – anh hỏi.

— Buồn mà có hai người thì sẽ dễ chịu hơn. – Tôi cười.

— Ai nói đến buồn thế nhỉ?

— Thì anh khơi mào mà.

— Anh sẽ đến chỗ em lúc mười tám giờ. Phải ăn mặc thế nào đây?

— Anh cứ thoải mái đi.

Marek thù ghét mọi loại đồng phục nghiêm chỉnh. Khi đi đâu mà không được mặc quần jean hay loại quần túi hộp là anh như người ốm dờ.

Phải mặc đồ công sở đi làm với anh là quá đủ rồi. Bao giờ anh cũng gọi đồng phục là áo giáp.

— Oài, may quá, em không bắt anh phải mặc áo giáp đến. Anh đã thấy lo lo. Nhưng em biết không, anh sẽ không có gì phản đối nếu em mặc váy và đi giày cao gót.

Có một lần tôi mua giày cao gót. Cao lênh khênh. Màu đỏ. Bất tiện khủng khiếp. Phải khó khăn lắm tôi mới đi được đôi giày ấy từ phòng ra nhà tắm. Marek cười, bảo rằng đôi giày ấy chỉ để lên giường thôi. Thịnh thoảng chúng tôi cũng hăng hái sử dụng chúng lên giường. Không thể đi bằng đôi ấy được.

Nói chuyện xong là tôi chạy ngay ra cửa hàng. Mọi người đều đang sung sướng với pháo hoa, sâm-banh, với những mái tóc vuốt keo, còn tôi thì đi mua tất.

Marek bao giờ cũng thích tất. Có gã trai nào mà không thích tất nhỉ? Tôi mua hai đôi. Tôi vẫn chưa biết mình sẽ mang gì trên người ngoài đôi giày cao gót đỏ. Ngoài tất, tôi còn lấy thêm đồ lót nữa. Tôi chuẩn bị cho buổi gặp với chồng mình y như đến buổi hẹn hò đầu tiên ấy.

Một sự thay đổi không tồi.

Tôi thấy rất thích thú.

Lần đầu tiên từ nhiều năm nay, trước cuộc gặp Marek tôi cảm thấy rạo rức trong lòng.

Tôi về nhà rồi tắm rất lâu. Tôi nhớ lại buổi đầu của chúng tôi. Tối tối tôi nằm trong bồn tắm và nghĩ mông lung về Marek. Tôi vẫn chưa biết là chúng tôi sẽ sống cùng nhau, trong tim tôi có một sự không chắc chắn ngọt ngào. Bây giờ cũng giống hệt như thế.

Tôi có ý muốn vặn nhạc to hết cỡ, sao cho có thể cảm nhận nó bằng từng phân tử trong con người tôi.

Tôi mặc tất, đồ lót, một chiếc đầm bó màu đen và đi đôi giày cao gót đỏ.

Không quan trọng nếu Marek đến trong chiếc quần bò. Thậm chí anh có thể mặc đồ thể thao. Không quan trọng.

Khoảng mười tám giờ anh gõ cửa.

Tôi mở cửa.

Anh đứng ngoài cửa, tay cầm bó hoa.

Anh không mặc đồ thể thao. Anh không làm điều đó với tôi.

— Chúng mình đi đâu đó nhé? – tôi hỏi.

— Đầu tiên để anh ngắm em cái đã. Còn sau đấy, sẽ tính. – Anh cười.

Chúa ơi, tôi lại ngượng với những lời khen từ chính ông xã mình.

— Để em cắm hoa vào bình – tôi nói rồi nhún nhảy đi xuống bếp. Tôi cảm nhận được ánh mắt anh trên người mình... Và điều đó khiến tôi sung sướng.

Tôi quay lại phòng, nơi Marek đang ngồi. Anh không ngừng quan sát tôi.

— Có chuyện gì sao? – tôi hỏi.

— Không, không có chuyện gì cả. Đơn giản là trong khoảnh khắc anh quên mất, em đẹp biết bao.

Tôi lấy rượu vang và ly từ trong tủ ra. Marek rót rượu.

— Chúng ta uống vì cái gì đây? Hay là vì năm cũ sắp qua, để không bao giờ lặp lại nữa?

Tôi nghĩ đến Kuba. Đó là những kỷ niệm dễ thương. Hơi đa cảm một chút. Một nỗi nhớ, như nhớ về một đồ chơi mà bạn rất yêu thương ấu thơ, nhưng bạn biết rằng bạn đã không thể chơi được nữa. Bạn phải chấp nhận cho người khác sử dụng nó, tuy có buồn.

— Tạm biệt năm cũ – tôi nói. – Đã có biết bao chuyện đã xảy ra trong năm nay – tôi nói thêm.

— Em có muốn nói về chuyện này không? – anh hỏi.

Nghe có vẻ rất nghiêm trọng. Tôi ngồi xuống cạnh anh. Chiếc váy để lộ ra viền tất đăng ten của tôi.

— Bao giờ anh cũng thích em mặc tất thế này. – Anh làm một động tác như thể muốn chạm vào chúng. Song anh đã không chạm.

Chúng tôi nhớ lại cặp đôi tuổi teen của lần hò hẹn đầu tiên. Đứa nào cũng muốn, nhưng lại sợ.

Bởi chúng tôi hiểu nhau quá rõ. Ngần ấy năm cùng nhau đã dạy chúng tôi đọc suy nghĩ của nhau, phản xạ của nhau. Thế mà lúc này chúng tôi

bước từng bước hết sức nhẹ, như đi trên lớp băng mỏng.

— Vì năm cũ. Để cuối cùng thì nó cũng qua đi và để năm mới này sẽ tốt hơn nhiều lần. – Marek nâng ly chúc mừng.

— Và để cho năm tiếp theo còn tốt hơn nữa...

— Chính thế. Và vân vân...

Chúng tôi uống rượu vang. Người chúng tôi nóng lên từ bên trong. Marek đứng dậy bật nhạc. Sade. Bao giờ cô ca sĩ này cũng khiến tôi liên tưởng đến mùa đông. Tôi bắt đầu nghe đĩa này từ khoảng tháng mười một và tôi trải qua cả mùa đông với nó. Và năm nào cũng vậy.

— Cứ nhìn đĩa trong máy là biết được đang là mùa nào trong năm. – Marek cười. Hồi tháng mười một, anh thấy thiếu bản nhạc này quá.

— Anh có thể đến... Nghe...

Marek im lặng.

Một lát sau anh nói:

— Bây giờ anh đang nghe.

Chúng tôi ngồi, có vẻ như vô tình, cứ mỗi lúc một gần nhau hơn. Không như một cặp vợ chồng, không như một đôi đã có nhiều năm kinh nghiệm, mà như những cô cậu mới lớn chưa hề có kinh nghiệm gì, đang ở cái khoảnh khắc trước nụ hôn đầu tiên.

Marek lại rót thêm rượu. Phải chăng là để có thêm can đảm?

Ánh mắt của chúng tôi gặp nhau. Sade hát về một tình yêu không bình thường, còn đôi mắt đang đóí của Marek thì chăm chú nhìn vào đôi môi tôi.

Tôi mở môi trong sự ngỡ ngàng câm lặng. Anh nhìn vào mắt tôi và anh đã hiểu. Rằng tôi rất muốn điều ấy, cũng như anh. Rằng anh không có gì phải sợ, rằng anh không cần phải uống rượu để lấy can đảm. Sự run rẩy của cảm xúc mà cả hai chúng tôi đều cảm thấy, đó là dấu hiệu chứng tỏ rằng lịch sử sẽ lặp lại. Dòng sông mà chúng tôi bước xuống không bao giờ là chính dòng sông ấy, cứ mỗi lần lại có thể cảm nhận những cảm xúc khác hơn và lần nào cũng cảm thấy trong lòng rạo rực.

Marek chạm vào diềm tất đang ten một cách không tự tin cho lắm.

Anh nhìn vào mắt tôi và kéo mặt tôi lại gần mặt anh. Như thể vô tình, anh lướt qua đôi môi hé mở của tôi. Môi chúng tôi khẽ chạm vào nhau. Mắt

anh hỏi rằng liệu anh có thể, liệu tôi có phản đối gì không? Tôi không trả lời. Tôi đưa lưỡi ra trước, để mình tan biến trong nụ hôn. Tôi chỉ mong nụ hôn ấy kéo dài mãi. Bàn tay Marek vuốt ve diềm tất đấng ten, đoạn lang thang lên cao hơn, cho tới tận phần đế trần của cơ thể tôi. Tôi hồi hả tuột bỏ váy và cởi cúc áo anh.

Tôi có cảm giác như mình đã làm một việc bị cấm nghiêm ngặt mà có thể sẽ bị ai đó bắt quả tang. Như thế tôi quên rằng mình đang ở trong nhà mình, với chồng mình.

— Tại sao anh lại không nhớ là em đẹp thế này nhỉ... - anh nói. — Điều này tôi không biết, đó là một cái gì đó mới mẻ... - Anh cởi áo nịt ngực của tôi bằng một động tác mất bình tĩnh.

— Không cần đâu, em sẽ cởi cho anh ngay bây giờ mà.

Anh dẫn tôi khóa thân vào phòng ngủ, vừa đi anh vừa vứt một phần quần áo của mình. Chúng tôi nằm trên chiếc giường của chúng tôi, chiếc giường đã là nhân chứng cuộc sống chung của hai chúng tôi.

Marek biết rõ từng góc ngách trên cơ thể tôi. Trong ngần ấy năm, anh đã kịp học những phản ứng của tôi đối với từng động chạm dù là nhỏ nhất. Anh biết, cái gì mang đến cho tôi niềm khoái cảm mãnh liệt nhất, và anh sử dụng hiểu biết ấy một cách có ý thức.

Đó không chỉ là sex. Đó là tình yêu. Cả hai chúng tôi cùng biết, thế nào là “yêu nhau”. Với một người thích hợp ở một địa điểm thích hợp.

Đó có lẽ là hạnh phúc.

Có lần Kuba đã giải thích cho tôi, rằng không thể lội hai lần xuống cùng một dòng sông. Giờ đây thì cả tôi nữa cũng hiểu rằng, dòng sông vẫn chảy và khi ta lội xuống đó, mỗi lần lại lội xuống một dòng nước khác. Những giọt khác đang bao bọc thân thể chúng tôi.

Tôi hiểu ra rằng con cái, mang thai, đó không phải là những thứ khiến cho ước mơ của tôi trở thành hiện thực. Tôi không chỉ cần những thứ ấy trong cuộc đời. Đó chưa đủ để hạnh phúc.

Tôi cần cả người đàn ông. Tôi cần Marek, chồng tôi.

Tôi đã biết điều đó.

Đã có lúc tôi phân vân, sẽ như thế nào nếu cùng với một người khác. Giờ đây tôi đã biết.

Tốt hơn?

Khác hơn. Ít an toàn hơn, nhiều rủi ro hơn...

Nó giống như với những chiếc giày...

Tôi thích giày cao gót. Cả đôi màu đỏ cũng thế. Nhưng không phải cho hàng ngày. Hàng ngày tôi thích mang những đôi giày thật thuận tiện.

Với giày cao gót tôi có thể khiêu vũ được một đêm. Và sau đó chân tôi sẽ đau.

Những đôi giày đi bộ tiện lợi, có thể không lịch sự lắm, có thể không làm ta thỏa mãn lắm, nhưng tốt hơn nhiều nhiều lần. Có thể dùng chúng suốt đời. Chúng bảo vệ ta trong mùa đông, chống lại cái nóng mùa hè, chống lại gió, mưa. Nếu như chúng được chọn tốt, ta còn không bị một vết chai nào.

Marek là như thế. Anh bảo vệ trước cái xấu và cho cái tốt. Tôi biết ơn Kuba, bởi sự quen biết với anh giúp tôi tự ý thức được, quả thật là hạnh phúc tôi đã có trong tầm tay.

Muộn, còn hơn không bao giờ...

Lời Bạt

Nếu đây là một bộ phim thì sẽ xuất hiện một hàng chữ lớn “5 năm sau”. Chúng tôi đi trên cánh đồng, chân để trần. Tôi mặc một chiếc váy hoa, Marek mặc quần bò, ông xắn lên đến đầu gối. Giữa hai chúng tôi là một bé gái tung tăng chạy nhảy, đầu đội chiếc mũ cối.

Thật may mắn vì đó là cuộc đời thật... Và chúng tôi rất hạnh phúc.

Chúng tôi vẫn không đeo nhẫn cưới. Vết trắng trên ngón tay đeo nhẫn của tôi đã bị r ám nắng từ lâu rồi. Hai chiếc nhẫn nằm trên bậu cửa sổ phòng ngủ. Tất nhiên là tôi lau bụi cho chúng... Đôi khi ánh mắt chúng tôi tha thần về hướng ấy. Và chúng tôi biết rằng mỗi ngày chúng tôi cần phải làm bạn với nhau nhiều hơn.

Đeo nhẫn cưới là chưa đủ...

Kuba sống cùng với vợ anh ấy. Về nguyên tắc chúng tôi không liên hệ với nhau... Anh có viết cho tôi mấy bức mail. Tôi không đọc. Mà xóa ngay. Tôi biết là bức tranh “của chúng tôi” được anh treo ở văn phòng làm việc của anh.

Thình thoảng tôi nghe Dvořák. Nhưng khi tôi chỉ có một mình. Đĩa bản giao hưởng số chín tôi cũng mang theo trong xe. Sáng nay Marek ngạc nhiên hỏi tôi có biết là những nốt ruồi trên vai tôi được xếp giống như hình chòm sao Đại hùng tinh.

Tôi biết.

Tôi đã dịch cuốn sách đầu tiên. Thực ra thì đây không phải là văn học Anh thế kỷ thứ mười chín, nhưng là... về tình yêu. Hôm qua tôi đã đưa bản dịch đi biên tập. Sau nửa năm nữa sẽ phát hành. Tôi đã đợi rồi. Tôi đã có lời đề nghị cho hai cuốn tiếp theo. Có thể ở đây mơ ước của tôi sẽ được hiện thực hóa?

Dominika sang chỗ Stephen. Họ có một ngôi nhà nhỏ gần London và hoa trong vườn. Như chính nó nói ra, thì cuộc đời đã trừng phạt nó bằng hai cô bé sinh đôi cực kỳ hiếu động. Gần đây nó gọi điện cho Eva, nói rằng đó không phải là kiểu ổn định mà nó vẫn mơ ước. Thực ra thì nó yêu hai cô con gái hơn cả bản thân mình, nhưng nó vẫn muốn có một kỳ nghỉ một tuần không vướng bận tụi nhỏ. Nó vẫn không tin vào “giấy tờ”, cho dù Stephen thuyết phục nó làm đám cưới.

Có đôi lần tôi phân vân, phải chăng khi ấy Marek đã có chuyện tình cảm với Dominika? Tôi không chắc chắn. Nhưng... Bớt lên chuyện ấy để làm gì? Vào thời điểm này thì chuyện đó không quan trọng. Đôi khi cần phải khép lại quá khứ và không nhìn lại phía sau. Chúng tôi có nhau, chúng tôi có một cô con gái... Về chuyện con bé đã đến với gia đình tôi, chúng tôi biết được vào ngày sáu tháng mười hai. Ngày Ông Già Noel. Nhưng đây là một câu chuyện hoàn toàn khác...

Giờ đây tôi biết được một điều. Việc tạo dựng mối quan hệ tình cảm với nhau giống như xây một lâu đài trên cát. Cần phải quan tâm không ngừng nghỉ để nó không bị sụp đổ... Và để không ai có thể giẫm lên nó... Không thể rời mắt dù chỉ trong chốc lát. Mối quan hệ giữa hai con người thật mong manh, dễ vỡ. Chính xác như một lâu đài cát. Khi bạn ngoảnh mặt đi, sóng biển sẽ tràn lên nó. Chỉ còn lại nước biển mặn chát hoặc những giọt nước mắt mặn chát.

Amalka, 24 tháng Tám, 2013

Lời Tác Giả

“Lâu đài cát” – chúng tôi đã suy nghĩ rất lâu về tựa đề này. Tôi đã khăng khăng đòi cuốn sách phải có tên là “Trên khúc ngoặt”. Bởi nó nói về chuyện đó. Về những khúc ngoặt của cuộc đời, mà đôi khi chúng xảy ra hoàn toàn bất ngờ. Và đôi khi tưởng như sẽ dẫn đến một con đường thẳng. Nhưng lúc này, khi đọc lại một lần nữa toàn bộ cuốn sách, tôi hiểu rằng sự mong manh của lâu đài cát là phù hợp hơn cả...

Tất nhiên là có một số người mà tôi muốn bày tỏ lòng biết ơn vì sự ủng hộ trong quá trình viết. Nếu không có các bạn, thì cuốn sách sẽ không giống như cuốn sách mà các bạn đang cầm trên tay.

Trước hết, xin cảm ơn các bạn đọc nữ của tôi, những người rất hiểu về chủ đề của cuốn sách và đã viết cho tôi. Tôi không thể kể hết tên các bạn ra đây được. Cảm ơn Kasia Drywa vì sự giúp đỡ và Cô gái trên chiếc tàu xoáy cao tốc (có thể cuối cùng thì bạn ấy đã rời khỏi chiếc tàu cao tốc) vì cuốn nhật ký.

Cảm ơn cô bạn gái thân thiết của tôi, Gosia Lorek vì sự ủng hộ không ngừng nghỉ trong tất cả các giai đoạn hình thành nên tiểu thuyết này. Vì điều đó, tôi cũng cảm ơn Ola Kucewicz-Nastaly – nhờ bạn mà những cái thai trong sách không đến nỗi quá hiển nhiên... Và như vậy sẽ hay hơn. Và nhờ bạn mà những calo được sử dụng trong phạm vi sáng tạo đã không bị phí phạm... Xin cảm ơn!

Cảm ơn Ania Jarmolovska và Monika Borovska vì cuộc nói chuyện của chúng ta ở khu vui chơi. Nhờ các bạn mà tôi đã nảy ra những ý tưởng rất rối rắm... Và còn nữa Ania – cảm ơn vì những tư vấn về tâm lý đối với các nhân vật của tôi.

Tôi cũng xin cảm ơn chuyên gia lớn nhất trong lĩnh vực thần thoại – cô gái hai mươi tuổi Sonia Domaradzka, người mà khi nghe tôi hỏi rằng,

trong thần thoại Hy Lạp có nhân vật nào muốn có con nhưng không thể, đã suy nghĩ chỉ trong ba giây và trầm ngâm trả lời: “trong thần thoại Hy Lạp thì em không biết, nhưng trong thần thoại Ai Cập thì có Neftyda, người...” – và ở đây tôi đã biết đến mọi mối liên kết giữa Neftyda với các vị thần Hy Lạp... Cám ơn em, Sonia!!!

Michalina Malczewska, xin cám ơn vì phần âm nhạc tuyệt vời và sự thể hiện ca khúc do tôi viết lời cho riêng tiểu thuyết này. Michalina đã đưa vào âm nhạc chính xác cái không khí của cuốn sách. Mời các bạn nghe ca khúc này trên trang web của tôi www.magdalenawitkiewicz.pl.

Cám ơn Ania Grzyb vì sự ủng hộ trong từng giai đoạn viết cuốn sách này; Slawek – vì những tư vấn liên quan đến xe máy và không chỉ có vậy.

Cám ơn Ivona Grodzka-Górnik, vì điều này: trên bảng của chị ấy tôi đã nhìn thấy sơ đồ cuốn sách của chị được viết ra rất tuyệt vời và tôi đã bỏ qua ý tưởng ấy. Cám ơn Kasia Bondz vì đã dạy Iwonka lập bảng kế hoạch. Các bạn có biết rằng đây là cuốn tiểu thuyết đầu tiên của tôi được viết theo sơ đồ dựng sẵn?

Cám ơn mẹ tôi vì đã quán xuyến mọi việc (nhất là các con tôi), khi deadline hối thúc. Và Mai Witkiewicz, người đã trông nom các con tôi một cách kiên cường khi tôi ở Amalka để viết cuốn sách này.

Kamilia Wyroślak, vì những bức ảnh đẹp, như mọi lần!

Cám ơn ông xã tôi vì hình như anh đã nhất trí với việc tôi sẽ là nhà văn. Và cám ơn các con tôi – đơn giản vì sự hiện hữu.

Vô cùng cám ơn Olga và Marysia. Vì sự tận tâm và vì các bạn yêu những gì mình làm. Hay ít ra cũng có vẻ như vậy.

Và các bạn, NHỮNG BẠN ĐỌC YÊU QUÍ CỦA TÔI! Không có các bạn chắc sẽ không có tôi. Như thường lệ, tôi hết sức muốn biết nhận xét của các bạn về cuốn sách của tôi, về đứa con tinh thần thứ bảy này. Tôi chờ mail của các bạn ([magdalena.witkiewicz@gmail.com](mailto:magdalenawitkiewicz@gmail.com)) và xin mời các bạn đến với những cập nhật mới nhất trên Facebook www.facebook.com/witkiewicz.

Magdalena Witkiewicz

Ca Khúc “Lâu Đài Cát”

Lời: Magdalena Witkiewicz
Nhạc: Michalina Malczewska

“Cùng nhau mãi mãi” – điều ấy chỉ có trong cổ tích
Trong cuộc sống đôi khi không được thế...
Không mãi mãi cùng nhau, lâu bền, hạnh phúc,
Đôi khi tình yêu thua cuộc...
Đôi khi sự thường nhật có thể bủa vây
Từ ngàn xưa vẫn vậy
Tối chúc ngủ ngon, sex ngắn ngủi trong đêm, Chúc một ngày tốt lành
mỗi sáng.
Đôi khi trò chuyện với ai đó khác, bên ly vang vào giữa đêm,
Có thể khiến đầu ta choáng váng
Và say mê.
Và người mà ta yêu, bỗng trở thành kẻ khác.
Đôi khi khó khăn vẫn ngày càng chững chốt
Và sợi dây thấu hiểu biến mất
Anh không hiểu, hỡi anh không yêu?
Các bạn chỉ còn lại những kỷ niệm.
Đôi khi trò chuyện với ai đó khác, bên ly vang vào giữa đêm,
Có thể khiến đầu ta choáng váng
Và say mê.
Và người mà ta yêu, bỗng trở thành người khác.
Song, tình yêu đôi khi cũng bị dối lừa
Và nó biết thế nào là thứ tha
Có quay về và có chia xa

*Và sẽ đổi thay tất cả
Và bạn hãy đừng trò chuyện với ai đó khác, bên ly vang vào giữa đêm,
Hãy nhớ, ai người chinh phục bạn
Ai người đã khiến bạn say mê từ lâu.
Và hãy ở lại mãi mãi với người bạn yêu.*

• Chú thích •

[1] Tiếng Ba Lan “Troje miasto”, là một cụm ba thành phố: Gdańsk, Gdynia và Sopot, nằm sát nhau trên bờ biển Ban Tích ở phía tây-bắc Ba Lan – ND

[2] thụ thai trong ống nghiệm- ND

[3] (Âm nhạc) gam Đô trưởng.

[4] Một, hai, một, hai...

[5] Nhân vật trong tiểu thuyết viễn tưởng, có tính cách nửa người, nửa máy – ND

[6] Người Ba Lan thường nói với trẻ con rằng, trẻ con là do những con cò mang đến – ND

[7] Đơn vị tiền tệ Ba Lan – ND

[8] Trò chơi sắp chữ - ND

[9] Một loại pho mát Ý – ND

[10] Ở cố đô Kraków, trên bờ sông Vi-xoa, dưới thành Wawel có một bức tượng con rồng phun lửa, được xây dựng theo truyền thuyết “Con Rồng thành Wawel”, đây có thể coi là biểu tượng của Kraków- ND

[11] Đường ray lộ thiên, rất dốc và có những chỗ ngoặt gấp trong các khu vui chơi – ND

[12] Tương đương với khoảng 550.000 vnd – ND

[13] Trò chơi cảm giác mạnh.

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Lời bạt](#)

[Lời tác giả](#)

[Ca khúc “Lâu đài cát”](#)